

การวิเคราะห์ความว้าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย

นางสาว จุฑามาศ ฉัตรโอฬารกุล

สถาบันวิทยบริการ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-53-1433-1

ลิขสิทธิ์ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

AN ANALYSIS OF LONELINESS IN FEMALE JUVENILE DELINQUENTS

Miss Jutamas Chataolankun

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Counseling Psychology

Faculty of Psychology
Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-53-1433-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การวิเคราะห์ความว้าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย
โดย	นางสาว จุฑามาศ ฉัตรโอฬารกุล
สาขาวิชา	จิตวิทยาการปรึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยรับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะจิตวิทยา
(รองศาสตราจารย์ ดร. สม โภชน์ เอี่ยมสุภามิต)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวรรณ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุฑามาศ ฉัตร โอปารกุล : การวิเคราะห์ความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย.

(AN ANALYSIS OF LONELINESS IN FEMALE JUVENILE DELINQUENTS)

อ. ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส, 141 หน้า. ISBN 974-53-1443-1.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย โดยการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ข้อมูลเชิงปริมาณได้จากกลุ่มตัวอย่างเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความว้าเหว และแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัว วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและสองทางและเปรียบเทียบพหุคูณด้วยวิธีการ Dunnett's T3 และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ข้อมูลเชิงคุณภาพได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกเยาวชนที่มีคะแนนความว้าเหวสูงและค่อนข้างสูงจำนวน 11 คนที่คัดเลือกมาจากกลุ่มตัวอย่าง 100 คนของการวิจัยเชิงปริมาณ

ผลการวิจัยพบว่า 1). เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายโดยทั่วไปมีความว้าเหวในระดับค่อนข้างต่ำและมีการปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างดี 2). เยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างดีและค่อนข้างไม่ดีมีความว้าเหวสูงกว่าเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี 3). เยาวชนที่มีการย้ายถิ่นฐานมีความว้าเหวมากกว่าเยาวชนที่ไม่ได้ย้ายถิ่นฐาน 4). เยาวชนที่เคยคิดฆ่าตัวตายมีความรู้สึกว้าเหวมากกว่าเยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย 5). เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีระดับอายุ อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุมแตกต่างกันมีความว้าเหวไม่แตกต่างกัน 6). ความว้าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กันทางลบ 7). เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว้าเหวสูงและค่อนข้างสูงมีลักษณะแบบแผนทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรมค่อนข้างเป็นไปในทางลบ โดยรายงานว่ามีความรู้สึกทุกข์ใจ ความรู้สึกโดดเดี่ยว ความรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากอดทน ขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ รู้สึกสงสารตนเอง มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ และมีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม และพบบ้างที่มีความรู้สึกไม่มีอิสระ มีความกังวลใจ รู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง รู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจ คิดว่าตนเองล้มเหลวทางด้านสังคม และมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง และผู้ที่มีความว้าเหวเผชิญกับความว้าเหวโดยใช้กลวิธี การหาทางผ่อนคลาย แสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และหลีกเลี่ยงปัญหาโดยเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว ไม่แก้ปัญหา และไม่ยอมได้ใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

สาขาวิชา.....จิตวิทยาการศึกษา.....ลายมือชื่อนิสิต.....

ปีการศึกษา.....2547.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4478109238 : MAJOR COUNSELING PSYCHOLOGY

KEY WORD: LONELINESS / JUVENILE DELINQUENTS / FAMILY FUNCTIONING

JUTAMAS CHATAOLANKUN : AN ANALYSIS OF LONELINESS IN FEMALE
 JUVENILE DELINQUENTS. THESIS ADVISOR : ASSOC. PROF. SUPAPAN
 KOTRAJARAS, M. S. , 141 pp. ISBN 974-53-1433-1.

This research investigated the loneliness of female juvenile delinquents through quantitative and qualitative data. For quantitative data, participants were 100 juvenile delinquents in Girl Training Center: Ban Prani. The instruments used were the Loneliness Scale and the Family Functioning Scale. Data was analyzed using the One-way and Two-way ANOVA designs followed by post-hoc multiple comparisons with Dunnett's T3 test, and the Pearson correlation coefficient. The qualitative data was obtained through indepth interview with 11 girls, drawn from the 100 juvenile delinquents of the quantitative part, who reported high and relatively high loneliness.

The major findings were 1). Female juvenile delinquents reported relatively low level of loneliness and relatively high level of family functioning. 2). The juvenile delinquents with relatively high and low level of family functioning reported more loneliness than those with high level of family functioning. 3). The juvenile delinquents whose families moved to reside in Bangkok reported more loneliness than those who resided in Bangkok. 4). The juvenile delinquents with suicidal intentions reported more loneliness than those with no suicidal intentions. 5). No significant effects for age level, academic level, marital status, type and number of perpetration, family background and parents' vocation on juvenile delinquents' loneliness were found. 6). Loneliness and family functioning were negatively related. 7). The female juvenile delinquents with high and relatively high level of loneliness tended to present negative patterns of affective, cognitive, and behavioral characteristics. Experienced sufferings, lonely feelings, impatient boredom, lack of significant relationships, self - pitiness, negative self and other evaluation, and social isolation were reported. Some reported experienced anxiety, emptiness, social failure, lack of affection and understanding, and lack of autonomy. In coping with loneliness, the participants reported more use of relaxation, seeking to belong, keep problems to self, not coping; and were less likely to seek social support.

Field of study.....Counseling Psychology.....Student's signature.....
 Academic year.....2004.....Advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วย ความกรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคลหลายฝ่าย บุคคลแรกที่อยู่เบื้องหลังคือ พ่อและแม่ของผู้วิจัยที่ให้ความรัก ให้กำลังใจ ให้ความเอื้ออำนวยซึ่งเป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยสามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสิ้นลงได้

กราบขอบพระคุณ รศ. สุภาพรรณ โคตรจรัส ที่รับผู้วิจัยไว้เป็นนิสิตที่อยู่ในการดูแลการทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งท่านเป็นบุคคลที่ให้ความเอาใจใส่ ให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำตลอดมา ขอบพระคุณ รศ.ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล อาจารย์ผู้ให้คำแนะนำในการพัฒนาและปรับปรุงเครื่องมือ ให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการในการทำวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูล ขอบพระคุณ รศ.ดร. โสริช โพธิ์แก้ว ที่อบรมสั่งสอนให้ผู้วิจัยได้เห็นโลกทัศน์ที่กว้างขึ้นในมุมมองที่แปลกใหม่ ขอบพระคุณ ผศ.ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์ ที่ให้คำแนะนำที่ดี ให้กำลังใจในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ อีกทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจให้ทำการศึกษาต่อกับกลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดกฎหมาย

ขอขอบพระคุณ คุณครูและอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา อบรมสั่งสอนทั้งทางด้านวิชาการและจริยธรรม ขอบคุณพี่ปึก สุนิพัช เปรมอมรกิจ และพี่บั้ง ที่ให้กำลังใจและให้คำแนะนำในการเก็บข้อมูลเสมอมา ขอบคุณเจ้าหน้าที่บ้านปราณีทุกท่านที่ให้การต้อนรับ พร้อมทั้งอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล และที่สำคัญขอบคุณน้อง ๆ บ้านปราณีทุกคนที่ได้มอบประสบการณ์ที่ดีจากการเข้าไปเก็บข้อมูล

ขอบคุณเพื่อน ๆ รุ่น 17 ทุกคน ขอบคุณนุ้ยและรัช ที่เป็นกำลังใจและแรงผลักดันให้ทำงานสำเร็จลุล่วง ขอบคุณพีพีที่ให้คำสอนและข้อคิดดี ๆ และขอบคุณพี่หุ่ยสำหรับความเอาใจใส่ที่ทำให้งานนี้สำเร็จออกมาได้ ขอบคุณเพื่อนๆ ชาว Psycho'21 ที่คอยเป็นห่วงเป็นใยเฝ้าติดตามความเป็นไปและให้กำลังใจใน ขอบคุณเซียง เพื่อนที่แสนดีที่เลี้ยงข้าวเลี้ยงน้ำและให้คำแนะนำดี ๆ สำหรับทุกเรื่องตลอดมา ขอบคุณพี่น้องหน้ากับแอนที่ให้ความเข้าใจ กำลังใจและเอื้ออำนวยในการทำให้นี้เสร็จสิ้น

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณทุกคนที่เกี่ยวข้องในชีวิตแม้จะไม่ได้เอ่ยชื่อไว้ ณ ที่นี้ที่ทำให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างและได้พบประสบการณ์ที่หลากหลายในโลกกว้างไปนี้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับความว้าเหว.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดในเยาวชน.....	15
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17
การวิจัยเชิงคุณภาพ.....	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	31
การออกแบบการวิจัย.....	31
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	33
การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ.....	39
การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ.....	40
ข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	40
การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	43
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
ผลการวิจัยเชิงปริมาณ.....	45
ผลการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	57

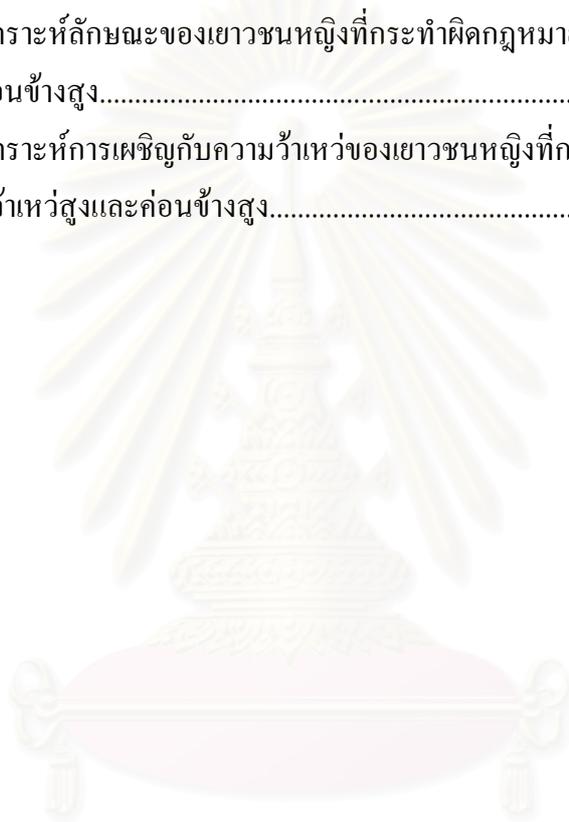
บทที่	หน้า
บทที่ 5 การอภิปรายผลการวิจัย.....	68
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	84
รายการอ้างอิง.....	92
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก. สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	99
ภาคผนวก ข. แบบวัดที่ใช้ในการวิจัย.....	105
ภาคผนวก ค. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	110
ภาคผนวก ง. แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก.....	116
ภาคผนวก จ. ผลการวิเคราะห์ลักษณะและการเผชิญกับความว้าเหว่.....	118
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	141

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD) ของระดับอายุ.....32
2	เกณฑ์การจัดแบ่งระดับความว้าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัว.....46
3	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความว้าเหวจำแนกตาม ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดาและมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิภาคหลังทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม ความคิดฆ่าตัวตายและการปรับตัวด้านครอบครัว...47
4	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความว้าเหวและคะแนนการปรับตัวด้านครอบครัว.....50
5	การทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวนของ การปรับตัวด้านครอบครัว.....51
6	ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของความว้าเหวของเยาวชนหญิง ที่กระทำผิดกฎหมายจำแนกตามการปรับตัวด้านครอบครัวด้วยวิธีการของ Dunnett's T351
7	การทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวนของความว้าเหวจำแนกตามการจับคู่ระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวกับตัวแปรต้นอื่น ๆ53
8	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของความว้าเหวจำแนกตามตัวแปรต้นระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวกับตัวแปรต้นอื่น ๆ ได้แก่ ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งของการกระทำผิดและถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย.....54
9	ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของความว้าเหวจำแนกตามการย้ายถิ่นฐานและความคิดฆ่าตัวตายด้วยวิธีการหาค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ..... 56
10	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) ของคะแนนความว้าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัว.....57
11	ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดความว้าเหวในขั้นสร้างมาตร (n=67)111
12	ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดความว้าเหวในขั้นก่อนนำไปใช้ (n=67)113

ตารางที่	หน้า
13 ผลการวิเคราะห์รายชื่อของแบบวัดความว่าเหวในขั้นนำไปใช้จริง (n=100)	114
14 ผลการวิเคราะห์รายชื่อของแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัว ในขั้นนำไปใช้จริง (n=100)	115
15 ผลการวิเคราะห์ลักษณะของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว่าเหว สูงและค่อนข้างสูง.....	119
16 ผลการวิเคราะห์การเผชิญกับความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย ที่มีความว่าเหวสูงและค่อนข้างสูง.....	135

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เยาวชนนับเป็นทรัพยากรบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่งของประเทศ เพราะเยาวชนเมื่อเติบโตขึ้นก็จะเป็นกำลังสำคัญในการสร้างสรรค์และพัฒนาสังคม แต่ในปัจจุบันกลับพบว่าจำนวนเยาวชนที่กระทำผิดเพิ่มสูงขึ้น ทวีความรุนแรงมากขึ้น อีกทั้งยังมีการเพิ่มของจำนวนการกระทำผิดและลักษณะการกระทำผิดหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนในรูปแบบที่สังคมไม่ยอมรับมากขึ้น ซึ่งควรได้รับการบำบัดแก้ไขอย่างถูกต้องจริงจัง เพราะจะมีผลต่อสังคมและการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของประเทศในอนาคต เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ หลายอย่าง ซึ่งแตกต่างไปจากวัยเด็ก เป็นวัยที่คาบเกี่ยวระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ จะเรียกว่าเด็กก็ไม่ใช่อายุผู้ใหญ่ก็ไม่เชิง วัยรุ่นทุกคนจึงต้องประสบกับปัญหาความยุ่งยากอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงด้วยกันทั้งนั้น (โสภณัท นุชนาถ, 2542) จึงประสบกับปัญหาในการปรับตัวทางสังคม

จากการที่เยาวชนมีสังคมที่กว้างขึ้น เยาวชนต้องประสบกับปัญหาและความกดดันมากขึ้น ความว้าเหวจึงเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของเยาวชน (Johnson, 1997) เนื่องจากความว้าเหวจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลน้อยกว่าระดับที่ตนต้องการ โดยบุคคลสามารถรู้สึกว้าเหวได้แม้เมื่ออยู่ท่ามกลางผู้อื่น (Weiten & Lloyd, 1993) และในทางกลับกันความว้าเหวก็เป็นปัจจัยทางด้านสถานการณ์หรือปัจจัยทางด้านปฏิสัมพันธ์ที่นำไปสู่การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในทางปริมาณหรือคุณภาพที่ลดลง (Spitzberg & Hurt, 1982 cited in Hojat & Crandall, 1989) นั่นคือ บุคคลที่ว้าเหวจะมีแนวโน้มการแยกตัวทางสังคม เก็บตัว มีความผูกพันกับผู้อื่นต่ำ มีความกล้าแสดงออกต่ำ มีความเชื่ออำนาจภายนอกตน (external locus of control) และไวต่อความรู้สึกถูกปฏิเสธ (McWhirter, 1990) นอกจากนี้จากผลการศึกษายังพบว่า ความว้าเหวมีความสัมพันธ์กับอึดมโนทัศน์ทางลบ การตำหนิตนเอง ความเบื่อหน่าย การไม่ได้พักผ่อน การไม่มีความสุข และอัตราการเพิ่มขึ้นของเยาวชนที่กระทำผิดอีกด้วย (McWhirter, 1990)

จากสถิติของฝ่ายกลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรม เด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่ามีเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538-2547 โดยในปี พ.ศ. 2538 มีจำนวนเด็กและเยาวชนที่ถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำนวน 20,419 คน และเพิ่มขึ้นเป็น 23,591 คนในปี พ.ศ. 2539 30,668 คน ในปี พ.ศ. 2540 และสูงที่สุดในปี พ.ศ. 2541 เป็นจำนวน

38,472 คน แล้วจึงลดลงเป็น 37,388 คน 35,439 คน และ 31,448 คน ในปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2544 ตามลำดับ แล้วมาเพิ่มเป็น 35,285 คน ในปี พ.ศ. 2545 ในปีถัดมาลดลงเป็น 29,915 คน และ 33,308 คน ในปี พ.ศ. 2546 และ พ.ศ. 2547 ตามลำดับ

จากสถิติพบว่าเด็กและเยาวชนจำนวนมากที่ถูกจำกัดบริเวณและถูกแยกจากครอบครัวและผู้ใกล้ชิดของตนมาอยู่ในแวดวงของสังคมที่มีบุคคลที่ตนไม่คุ้นเคย คือ เจ้าหน้าที่และเยาวชนผู้ถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนคนอื่นๆ สภาพแวดล้อมดังกล่าวส่งผลให้เยาวชนต้องใช้ความสามารถในการปรับตัวมากขึ้น เนื่องจากถ้าไม่สามารถสร้างสัมพันธภาพใหม่ขึ้นมาได้ก็จะส่งผลให้เยาวชนประสบกับความว้าเหว่ได้

จากงานวิจัยของ Rokach (2002) ศึกษาปัจจัยของความว้าเหว่ของผู้ใหญ่ตอนต้นที่ไร้ยาเสพติด โดยศึกษาเปรียบเทียบความว้าเหว่ระหว่าง ผู้ที่ไร้ยาเสพติด ผู้ที่เลิกไร้ยาเสพติดแล้ว และ ผู้ใหญ่ตอนต้นในกลุ่มประชากรทั่วไปที่ไม่ไร้ยาเสพติด พบว่าผู้ที่ไร้ยาเสพติดมีความว้าเหว่สูงกว่าผู้ที่เลิกไร้ยาเสพติดและผู้ที่ไม่ไร้ยาเสพติด และ จากการวิจัยของ Galanaki และ Kalantzi-Azizi (1999) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ของความว้าเหว่และความไม่พึงพอใจทางสังคมของเด็กในโรงเรียนที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน พบว่า เพศหญิงมีความว้าเหว่มากกว่าเพศชาย

ดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาความว้าเหว่ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งของเยาวชน โดยเฉพาะเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อปัญหาเชิงบุคลิกภาพและพฤติกรรมสังคม เพื่อให้เกิดความเข้าใจถึงความว้าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายซึ่งยังไม่มีการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมาย และป้องกันปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นจากความว้าเหว่ในวัยรุ่น โดยอาศัยการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพประกอบกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สามารถอธิบายภาพในระดับกว้างและระดับลึก และเข้าใจถึงภาวะและปรากฏการณ์อย่างเป็นธรรมชาติตามประสบการณ์ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยด้วยวิธีการเก็บข้อมูล 2 วิธี คือ วิธีการที่หนึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาความว้าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายในด้านข้อมูลส่วนบุคคล และวิธีการที่สองเป็นการศึกษาเพื่อเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อวิเคราะห์ทำความเข้าใจความว้าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายให้ลึกซึ้ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย จำแนกตาม การปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษา สถานภาพ การสมรส ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และ ความคิดฆ่าตัวตาย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีการศึกษา โดยวิธีการเก็บข้อมูลเพื่อให้ได้ข้อมูล 2 แบบ ได้แก่ ข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ

1. ข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสำรวจเพื่อศึกษาความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายและเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีภูมิหลังแตกต่างกันในด้านการปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และ ความคิดฆ่าตัวตาย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่ ถูกควบคุมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ที่มีอายุเกินกว่า 14 ปี บริบูรณ์แต่ไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ณ ขณะที่ถูกควบคุมตัว

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 การปรับตัวด้านครอบครัว
 - 1.2 ระดับอายุ
 - 1.3 การย้ายถิ่นฐาน
 - 1.4 อาชีพของบิดามารดา
 - 1.5 ระดับการศึกษา
 - 1.6 สถานภาพการสมรส

- 1.7 ภูมิหลังทางครอบครัว ได้แก่
 - 1.7.1 สถานภาพการสมรสของบิดามารดา
 - 1.7.2 บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม
 - 1.7.3 จำนวนพี่น้อง
 - 1.7.4 ลำดับการเกิด
- 1.8 ลักษณะของการกระทำผิด
- 1.9 จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม
- 1.10 ความคิดฆ่าตัวตาย
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความว้าเหว

2. ข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อศึกษาความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย

กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยส่วนที่หนึ่งที่มีคะแนนความว้าเหวในระดับสูงและค่อนข้างสูง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความว้าเหว หมายถึง ความทุกข์ทรมานใจ ความเศร้าโศก ที่เกิดจากการขาดสัมพันธ์ภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ทำให้รู้สึกที่ตนเองด้อยค่าไม่มีใครรักและเอาใจใส่ มีความรู้สึกโดดเดี่ยว และแยกตัวออกจากสังคม ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบวัดความว้าเหวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยใช้แนวคิดของ Rook และ Peplau (1982) ประกอบด้วยลักษณะแบบแผนทางด้านอารมณ์ ความคิด และพฤติกรรม

การปรับตัวด้านครอบครัว หมายถึง ความรู้สึกและคุณค่าที่บุคคลให้ต่อตนเอง ต่อบิดามารดา ต่อสัมพันธ์ภาพระหว่างตนและบิดามารดา รวมทั้งบรรยากาศในครอบครัว ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวของสุภาพรธรรม โคตรจรัส และชุมพร ยงกิตติกุล (2545) ที่พัฒนาตามกรอบแนวคิดในการวัดการปรับตัวด้านครอบครัวของ Offer (Offer et al., 1992)

เยาวชน ในการวิจัยนี้หมายถึง บุคคลอายุเกินกว่า 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่ให้ความหมายรวมถึงบุคคลผู้บรรลุนิติภาวะแล้วด้วยการสมรส

สถานภาพการสมรส หมายถึง การอยู่ร่วมกันฉันท์สามีภรรยา โดยไม่ได้จดทะเบียนตามกฎหมายหรือจดทะเบียนตามกฎหมาย

ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี หมายถึง สถานที่ควบคุมตัวเด็กและเยาวชนหญิง ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดและอยู่ในระหว่างการสอบสวน หรือรอการพิจารณาคดีของศาลเยาวชนและครอบครัว และจะรับเด็กและเยาวชนที่ศาลเยาวชนและครอบครัวกลางมีคำพิพากษาให้ส่งตัวไปรับการฝึกอบรม ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีอยู่ภายใต้การดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
2. เพื่อนำความรู้ที่ได้จากงานวิจัยนี้เป็นแนวทางเบื้องต้นในการทำความเข้าใจปัญหาของเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี เพื่อจัด โปรแกรมการช่วยเหลือเยาวชนที่กระทำความผิดและฟื้นฟูสุขภาพทางจิตใจให้กับเยาวชน
3. เพื่อได้ข้อความรู้จากการศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับความว้าเหวในบริบทของเยาวชนหญิงที่กระทำความผิดที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความว้าเหวและตัวแปรที่เกี่ยวข้องต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

1. แนวคิดเกี่ยวกับความว้าเหว (Loneliness)

ความว้าเหว (Loneliness) เป็นความรู้สึกที่ตนเองขาดสัมพันธ์สภาพที่มีความหมายกับบุคคลอื่น (Sesewien ,1964, cited in Mahon & Yacheski, 1990) ไม่ได้รับสัมพันธ์ทางสังคมในแบบที่ตนพอใจ หรือเป็นความรู้สึกว่าตนมิได้มีสัมพันธ์ทางสังคมในแบบที่ตนชอบ (Young, 1978, cited in Peplau & Perlman, 1982) เป็นความรู้สึกที่เกิดจากความขัดแย้งกันระหว่างสัมพันธ์ที่เป็นอยู่ กับสัมพันธ์ในแบบที่ตนต้องการ สัมพันธ์ในแบบที่ต้องการนี้ เป็นสัมพันธ์ที่ตนจินตนาการขึ้น และยังไม่เคยได้รับมาก่อน (Sermat,1978, cited in Peplau & Perlman, 1982) เป็นประสบการณ์ที่ไม่น่ายินดีที่เกิดจากความบกพร่องในสัมพันธ์ของบุคคลในด้านคุณภาพหรือปริมาณก็ได้ (Peplau and Perlman, 1982) เป็นความรู้สึกที่ทำให้ทุกข์ใจอย่างมาก เป็นปฏิกิริยาตอบสนองที่คลุมเครือ ทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ไร้สาเหตุที่ชัดเจนมีการแยกจากบุคคลอื่น รู้สึกว่าตนเองด้อยค่า ไม่มีใครรักและเอาใจใส่ มีความรู้สึกโดดเดี่ยวและอยากแยกตัวจากสังคม (Francis ,1981 cited in Rodgers, 1989)

Weiss (1973, 1987) แบ่งความว้าเหวออกเป็น ความว้าเหวอันเนื่องมาจากขาดคนใกล้ชิด (intimate loneliness) หมายถึง ประสบการณ์ที่บุคคลหนึ่งรู้สึกว้าเหวจากคนรอบข้าง ไม่มีใครที่จะพูดคุยหรือแบ่งปันชีวิตด้วย ซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากการขาดความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมแบบตัวต่อตัวหรือความสัมพันธ์แบบเพื่อน และความว้าเหวทางสังคม (social loneliness) หมายถึง ประสบการณ์ที่บุคคลมีคู่ชีวิต แต่อยู่ในสถานที่แปลกใหม่ และมีโอกาสที่จะพัฒนาสัมพันธ์ที่น้อย ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการไม่มีแหล่งสนับสนุนทางสังคม ขาดเพื่อน ขาดมิตรภาพ

วัลลภา โคสิดานนท์ (2542) ให้ความหมายความว้าเหวไว้ว่า หมายถึง ความทุกข์ทรมานทางจิตใจ อันเกิดจากการสูญเสียสัมพันธ์ที่มีความหมายหรือมีความสำคัญกับบุคคลอื่น ทำให้รู้สึกว้าเหวตัวเองด้อยค่า ไม่มีใครรักและเอาใจใส่ เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวและอยากแยกตัวออกจากสังคม นอกจากนี้ วรวิทย์ ธนประภค (2545) ได้ให้ความหมายของความว้าเหวว่า หมายถึง ความรู้สึกเหงา ความรู้สึกเป็นทุกข์ ที่รู้สึกเหมือนอยู่คนเดียว โดยมีความรู้สึกว้าเหวที่สำคัญขาดหายไป เกิดจากการแยกจากบุคคลสำคัญ และขาดคนที่เข้าใจ

จากคำนิยามความว้าเหวดังกล่าวข้างต้น พบว่าทุก ๆ คำนิยามของความว้าเหว จะมีความเหมือนกัน 3 ประการคือ (1) ความว้าเหวเกิดจากความบกพร่องเกี่ยวกับสัมพันธภาพทางสังคมของบุคคล (2) ความว้าเหวเป็นปรากฏการณ์ด้านความรู้สึกที่รับรู้ได้ด้วยตนเอง ในการติดต่อกับผู้อื่นจะทำให้เกิดความว้าเหวขึ้นได้ เมื่อคนเราเกิดความไม่พอใจในคุณภาพของการติดต่อสัมพันธ์นั้น ซึ่งความว้าเหวนี้มีความแตกต่างจากการอยู่คนเดียว หรือความโดดเดี่ยว (3) ความว้าเหวเป็นเรื่องเกี่ยวกับความทุกข์ใจ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความว้าเหว คือ อารมณ์ทุกข์ทรมาณใจ ที่เกิดจากการไม่ได้รับสัมพันธภาพในแบบที่ตนต้องการและขาดความใกล้ชิดทางอารมณ์จากสังคม ทำให้รู้สึกว่าตนเองด้อยค่า และอยากแยกตัวออกจากสังคม

1.1 สาเหตุของความรู้สึกว้าเหว

Shaver (1982) ได้กล่าวไว้ว่า ความรู้สึกว้าเหว เป็นผลจากปัจจัยจากปฏิสัมพันธ์ของสถานการณ์ และลักษณะเฉพาะส่วนบุคคล โดยปัจจัยจากสถานการณ์จะมีผลต่อการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพที่ลดน้อยลง ส่วนลักษณะส่วนบุคคลนั้นก็เกี่ยวข้องกับระยะเวลาของการมีความรู้สึกว้าเหวว่าบุคคลนั้นมีความรู้สึกว้าเหวตลอดเวลาหรือยาวนานเพียงใดและทั้งสองปัจจัยนี้ก็จะส่งผลต่อความรู้สึกว้าเหว สำหรับอิทธิพลขององค์ประกอบต่อปัจจัยทั้งสองนั้น มีดังต่อไปนี้ คือ

1. อิทธิพลจากสถานการณ์ ได้แก่ เหตุการณ์ที่ลดการติดต่อทางสังคมกับบุคคลอื่นและเป็นเหตุส่งเสริมสำหรับความรู้สึกว้าเหว เช่น การหย่าร้าง หรือการสูญเสียคู่ชีวิต การแยกจากครอบครัวเพื่อไปอยู่ในที่แห่งใหม่ อาจเพื่อการศึกษา หรือย้ายที่อยู่ การเปลี่ยนแปลงสถานภาพด้านการเงิน ตำแหน่ง การหนีออกจากบ้าน และความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นราบรื่นเริ่มมีอุปสรรค เป็นต้น

2. มีอิทธิพลจากลักษณะเฉพาะส่วนบุคคล จะทำให้อิทธิพลจากสถานการณ์ที่ได้กล่าวมาแล้วส่งผลต่อความรู้สึกว้าเหวมากขึ้น ดังที่ Hanson, Jones และ Carpenter (1984 cited in Penrod, 1986) ได้ชี้ให้เห็นลักษณะเฉพาะ 4 แบบ ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความรู้สึกว้าเหว คือ ขาดทักษะทางสังคมที่เหมาะสม มักจะขี้อาย เก็บตัว ไม่กล้าแสดงออก มีความขัดแย้งในอารมณ์ และเครียด มักจะมีความวิตกกังวลและซึมเศร้า ไม่มีความยินดีในตัวเอง มักจะมีความมั่นใจใน

ตัวเองต่ำ ถูกตัวเอง และมีทัศนคติทางลบในการดำเนินชีวิต มักจะมีความไม่เป็นมิตรและมองโลกในแง่ร้าย

3. ทักษะทางสังคม และรูปแบบการสร้างความสัมพันธ์ โดยจะรู้สึกไม่ยอมรับผู้อื่น พุดน้อย ไม่กล้าเปิดเผยตัวเอง หรือเปิดเผยตัวเองอย่างผิดแบบแผน รวมทั้งไม่ยอมรับตัวเองด้วย สรุปก็คือ ความรู้สึกที่ว่าห่วยจะมีมากเมื่อความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งซึ่งกระทบกระเทือน โดยเฉพาะความคุ้นเคยและความเปิดเผยระหว่างกัน ร่วมกับระยะเวลาที่มีปฏิสัมพันธ์กันบ่อยครั้ง

4. การสนับสนุนทางสังคมที่ได้รับและวิธีเผชิญความรู้สึกว่าห่วย

การสนับสนุนทางสังคมจะช่วยให้มองเห็นปัญหาและแก้ปัญหาได้ ลดความวิตกกังวล ส่วนวิธีเผชิญความรู้สึกนั้น ใช้กลยุทธ์หลายอย่างด้วยกัน เช่น ลดความต้องการที่ไม่จำเป็นลง เพิ่มปริมาณและคุณภาพของการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และประเมินความต้องการของตนเองใหม่ โดยลดความคาดหวังให้ใกล้เคียงกันกับความจริง

1.2 ชนิดของความรู้สึกว่าห่วย

Moustakas (1961) อธิบายว่า ความว่าห่วยมี 2 ชนิด คือ

1. ความว่าห่วยในภาวะที่เป็นอยู่ (Existential Loneliness) หมายถึง ความว่าห่วยอันเกิดขึ้นเสมอ ๆ ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น เกิดความเจ็บป่วยทางร่างกาย การอยู่อย่างโดดเดี่ยว

2. ความว่าห่วยจากความวิตกกังวล (Loneliness Anxiety) เป็นความว่าห่วยที่เกิดความขัดแย้งในตนเองที่สะสมไว้เป็นเวลานาน ความไม่สามารถแสดงความเป็นตัวของตัวเอง หรือมีพฤติกรรมเสแสร้งได้

Creecy, Berg และ Wright (1985 อ้างถึงใน วันเพ็ญ เอี่ยมจ้อย และ สุพรรณิ เจริญวิศิษฐ์, 2535) และ Francis (cited in Rodgers, 1989) ได้แบ่งความว่าห่วยออกเป็น 2 ชนิด ดังนี้

1. ความว่าห่วยชนิดปฐมภูมิ (primary หรือ ordinary loneliness) เป็นความว่าห่วยที่เกิดได้ในชีวิตประจำวัน เป็นความรู้สึกปกติเมื่อไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วยกับตนเอง หรือตนเองมีการแยกอารมณ์หรือแยกตัวจากสังคม (social isolation) หรือเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นโดยสัมพันธ์กับการ

พุดช้ำซากของคนที่ตนอยู่ด้วย ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย รู้สึกเหมือนว่างเปล่า และช่วงเวลาของชีวิตขณะนั้นเหมือนไร้แก่นสาร (emptiness) รู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง (exclusion) ร่วมกับความรู้สึกสงสารตนเอง (self-pity) ไม่อยากพบปะผู้คนและค่อย ๆ แยกตัวออกจากสังคม

2. ความว่าเหว่ชนิดทุติยภูมิ (secondary หรือ pathological loneliness) เป็นความว่าเหว่ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการต้องอยู่ตามลำพัง ถูกห่างจากบุคคลอื่น หรือต้องอยู่คนเดียว เนื่องจากการจากไปของบุคคล หรือการพลัดพรากจากบุคคลหรือสิ่งที่คุณเคยอันเป็นที่รักหรือมีความสำคัญต่อตน ความว่าเหว่ชนิดนี้จัดว่าเป็นโรคชนิดหนึ่ง หากไม่ได้รับการดูแล จัดการแก้ไข ผู้ที่มีความว่าเหว่อาจเริ่มการไม่ดูแลตนเอง ขาดความสนใจต่อตนเองและการทำกิจวัตรประจำวันแยกตนเอง และในที่สุดอาจลดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองได้ อาจรุนแรงจนขาดความสามารถในการควบคุมตนเอง

Beck และ Young (1978 cited in Peplau & Perlman, 1982) ได้แบ่งความว่าเหว่ออกเป็น 3 ชนิด ตามระยะเวลาของความว่าเหว่คือ

1. ความว่าเหว่ชนิดชั่วคราว (Transient Loneliness) หรือความว่าเหว่ในชีวิตประจำวัน (Everyday Loneliness) เป็นความว่าเหว่ที่พบมากที่สุด เป็นความรู้สึกว่าเหว่ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว และเกิดขึ้นไม่นานนัก

2. ความว่าเหว่ชนิดที่เกิดจากการมีสถานการณ์ที่สำคัญในชีวิต เกิดขึ้นกับบุคคลนั้น (Situation Loneliness) เป็นความว่าเหว่ที่มักจะเกิดภายหลังเหตุการณ์เคร่งเครียดที่สำคัญของชีวิต เช่น การตายของกลุ่มสมรส หรือการหย่าร้าง บุคคลที่เกิดความรู้สึกนี้จะหายจากความว่าเหว่และยอมรับความสูญเสียในเวลาไม่นานเกิน 1 - 2 ปี

3. ความว่าเหว่ชนิดเรื้อรัง (Chronic Loneliness) เกิดในบุคคลที่ไม่เคยพึงพอใจในสัมพันธภาพของตนกับผู้อื่น เป็นระยะเวลา 1 - 2 ปี ติดต่อกัน โดยที่บุคคลนั้นไม่สามารถพัฒนาให้สัมพันธภาพดีขึ้นได้เลย ทำให้ไม่มีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้อื่นได้

1.3 แนวคิดเชิงปัญญานิยม (The Cognitive Approach)

Peplau และ Perlman (1982) เป็นผู้นำแนวคิดเชิงปัญญานิยมมาอธิบายความว่าเหว่ ลักษณะที่เด่นชัดที่สุดของแนวคิดนี้คือ ให้ความสำคัญกับความคิดว่าป็นปัจจัยที่เป็นสิ่งที่เชื่อมกลาง ระหว่างการขาดความสามารถทางสังคมและประสบการณ์ของความว่าเหว่ Peplau ยังกล่าวอีกว่า สาเหตุของความว่าเหว่ที่บุคคลหนึ่งได้รับ สามารถก่อให้เกิดประสบการณ์ที่รุนแรง และเป็นไปได้ว่าความว่าเหว่จะฝังแน่นตลอดไป

สำหรับแนวคิดเชิงปัญญานิยมนี้ Peplau & Perlman (1982) นิยามความว่าเหว่ว่า เป็นประสบการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจเกิดขึ้นเมื่อเครือข่ายด้านความสัมพันธ์ทางสังคมในด้านปริมาณ หรือในด้านคุณภาพไม่เพียงพออย่างที่บุคคลต้องการ นั่นคือ บุคคลจะรู้สึกว้าเหว่เมื่อตระหนักว่า ความสัมพันธ์ทางสังคมที่ตนรับรู้ว่ามีอยู่จริงนั้นมีระดับน้อยกว่าความสัมพันธ์ทางสังคมอย่างที่ตน ต้องการหรือคาดหวังไว้

ความว่าเหว่สามารถเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้จากการเปลี่ยนแปลงมาตรฐาน ความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคล โดยมาตรฐานความสัมพันธ์ทางสังคมหรือระดับความสัมพันธ์ ทางสังคมที่บุคคลต้องการนั้น เกิดจากประสบการณ์ในอดีต ที่ส่งผลให้บุคคลพัฒนาภาพลักษณ์ ปฏิสัมพันธ์และสัมพันธ์ภาพทางสังคมไว้ และนอกจากนี้ยังเกิดจากการเปรียบเทียบทางสังคมที่มี อิทธิพลต่อการประเมินตนเอง โดยที่บุคคลจะประเมินความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของตน เปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของผู้อื่น

ความว่าเหว่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับรู้ถึงความสัมพันธ์ทางสังคมที่ตนมีอยู่จริงไม่ สอดคล้องกับความสัมพันธ์ทางสังคมที่ตนต้องการ โดยมีสาเหตุจากปัจจัยส่งเสริม (predisposing factors) และเหตุการณ์ปัจจุบัน (precipitating events)

ปัจจัยส่งเสริมที่ทำให้เกิดความว่าเหว่ ได้แก่ ลักษณะบุคลิกภาพของบุคคล และ ค่านิยมและบรรทัดฐานทางวัฒนธรรม โดยลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลแต่ละคนจะมีบุคลิกภาพ และพฤติกรรมตามบุคลิกภาพแตกต่างกันไป เช่น ลักษณะขี้อายหรือการขาดทักษะทางสังคม อาจ ครอบงำการสร้างหรือรักษาสัมพันธ์ภาพทางสังคมที่พึงพอใจและเป็นจุดเริ่มต้นของความว่าเหว่ ส่วนค่านิยมและบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมนั้นจะแตกต่างกันไปตามแต่ละสังคม เช่น วัฒนธรรม ตะวันตกเน้นให้บุคคลพึ่งพาตนเองสูงและพยายามทำเป้าหมายให้สำเร็จด้วยตนเอง วัฒนธรรม เอเชียจะเน้นการอยู่ร่วมกันและช่วยเหลือกันภายในสมาชิกของครอบครัว ซึ่งค่านิยมและบรรทัด ฐานทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันนี้สามารถส่งผลต่อความว่าเหว่ได้

ส่วนเหตุการณ์ปัจจุบันหรือสภาพการณ์ทางสังคมในขณะนั้นก็เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความว้าเหว โดยที่สภาพการณ์ทางสังคมที่แตกต่างกัน ย่อมมีลักษณะในการติดต่อทางสังคมแตกต่างกันไป เช่น ระยะเวลา ระยะทาง ความเครียดของคนว่างงาน ความพึงพอใจในสถานภาพสมรส อาจเพิ่มความเล็งที่ทําให้บุคคลรู้สึกว้าเหวได้ และจุดเริ่มต้นของความว้าเหวจึงเกิดจากเหตุการณ์ในขณะนั้น เช่น การสูญเสียสัมพันธภาพที่สำคัญจากการตาย การหย่าร้าง หรือการเปลี่ยนแปลงโยกย้ายโรงเรียน ที่อยู่หรือการงาน เป็นอีกลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในด้านความสัมพันธ์ทางสังคมที่บุคคลมีอยู่จริงหรือความสัมพันธ์ทางสังคมที่บุคคลต้องการ

บุคคลจะรับรู้และคิดเกี่ยวกับสถานการณ์ในชีวิตโดยผ่านกระบวนการคิด และให้เหตุผลต่อสถานการณ์นั้น ๆ เช่น เมื่อบุคคลเกิดการเปรียบเทียบทางสังคมว่า สถานการณ์ที่ตนประสบแยกว่าสถานการณ์ของเพื่อนบุคคลจึงรู้สึกว้าเหวมากขึ้น หรือถ้าบุคคลให้เหตุผลว่าความว้าเหวเกิดขึ้นจากการขาดความสามารถของตน การให้เหตุผลนี้ก็จะส่งผลต่อประสบการณ์ความว้าเหวของบุคคลนั้นด้วย และเมื่อเกิดความรู้สึกว้าเหวขึ้นบุคคลจะมีการตอบสนองหรือเผชิญกับความว้าเหวแตกต่างกันไป

1.4 ลักษณะของผู้ว้าเหว (Characteristics of the Lonely Person)

1.4.1 การประเมินทางปัญญา : การรับรู้ความว้าเหวและการตีตรา

(Cognitive Appraisal : Perceiving and Labeling Loneliness)

Gordon และ Pennebaker (1981 and 1980, cited in Peplau & Perlman, 1982) กล่าวไว้ว่า เป็นเรื่องยากที่จะนิยามประสบการณ์ที่เป็นนามธรรมได้อย่างแม่นยำ ในการที่จะตัดสินว่าคน ๆ หนึ่งโดดเดี่ยวจริง ๆ หรือจำแนกความว้าเหวออกจากสภาวะทางจิตอื่น ๆ การตีตราว่าตนเองโดดเดี่ยวนั้นเป็นผลมาจากกระบวนการสรุปโดยใช้การจำแนกหรือให้ความหมายต่อลักษณะของตนเอง ประสบการณ์ส่วนบุคคล และ นำไปสู่การจัดประเภทหรือความคิดรวบยอด

1.4.2 การวินิจฉัยความว้าเหว

Peplau , Miceli และ Morasch (1980, cited in Peplau & Perlman, 1982) ได้กล่าวถึงการวินิจฉัยความว้าเหวไว้ว่า ควรใช้ทั้งความคิด อารมณ์และพฤติกรรมเป็นแนวทางในการพิจารณาความว้าเหว แม้ว่าความว้าเหวจะเป็นประสบการณ์ทางอารมณ์ที่เสรีโสภ แต่เกณฑ์ทางอารมณ์เพียงอย่างเดียว อาจไม่เพียงพอที่จะระบุว่าประสบการณ์ที่ไม่สบายใจนั้นคือความว้าเหว จึง

มีการใช้แนวทางทางพฤติกรรมประกอบการพิจารณาความว่าเหวด้วย โดยใช้พฤติกรรมหลาย ๆ อย่าง ในการระบุว่ามีความว่าเหวเกิดขึ้น เช่น การมีปฏิสัมพันธ์ในสังคมน้อย การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยาก หรือความรู้สึกไม่พึงพอใจในรูปแบบของปฏิสัมพันธ์ในสังคม จากหลักการจะเห็นว่า การอยู่คนเดียวอาจไม่เกี่ยวข้องกับความว่าเหวเพราะบุคคลอาจมีความสุขกับการอยู่คนเดียวได้ แต่เมื่อบุคคลไม่มีความสุขเพราะรู้สึกที่อยู่คนเดียวบ่อยๆ ก็อาจจะเรียกได้ว่าเป็นความว่าเหวนอกจากนี้เมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าความว่าเหวยังเกี่ยวข้องกับความคิดของบุคคล กล่าวคือบุคคลที่เหวจะมีความต้องการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นที่ใกล้ชิดหรือบ่อยครั้งขึ้น ดังนั้นเมื่อพิจารณาประสบการณ์ความว่าเหวจึงต้องพิจารณาจาก พื้นฐานทางความคิด อารมณ์และพฤติกรรมประกอบกันทั้งหมด

Rook และ Peplau (1982 cited in Peplau & Perlman, 1982) จำแนกลักษณะเฉพาะทางอารมณ์ ความคิดและพฤติกรรมของบุคคลที่เหว ดังนี้

1. แบบแผนทางอารมณ์ (Affective Patterns)

ความว่าเหวเป็นประสบการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจ อีกทั้งยังมีงานวิจัยที่ได้มีการกล่าวถึงอารมณ์ที่เกี่ยวข้องกับความว่าเหวค่อนข้างมาก เช่น Rubenstien และ Shaver (1982 cited in Peplau & Perlman, 1982) ได้แบ่งความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับความว่าเหวไว้เป็นแบบแผนทางอารมณ์ 4 แบบ คือ ความรู้สึกสิ้นหวัง ความรู้สึกเศร้า ความรู้สึกเบื่อหน่ายไม่ยอมอดทน และความรู้สึกรังเกียจตัวเอง บุคคลที่เหวมากกว่า 60% จะมีความรู้สึกเหล่านี้มากกว่า 1 แบบ Young (1982 cited in Peplau & Perlman, 1982) กล่าวว่าวิธีการจัดการกับความว่าเหวของแต่ละบุคคล ควรพิจารณาว่าบุคคลนั้นมีความว่าเหวที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกแบบใด เช่น ความว่าเหวที่ประกอบด้วยความรู้สึกเศร้าเสียใจร่วมกับความรู้สึกซึมเศร้า หรือความรู้สึกทุกข์ใจ กังวลใจร่วมกับความกลัวหรือร่วมกับความรู้สึกโกรธและขมขื่น เป็นต้น นอกจากนี้ความว่าเหวยังมีความสัมพันธ์สูงกับความรู้สึกซึมเศร้า โดยความรู้สึกซึมเศร้าจะเป็นจุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลงสัมพันธภาพทางสังคมของบุคคล เช่น การหย่าร้าง การเป็นหม้าย และการเปลี่ยนแปลงด้านสัมพันธภาพทางสังคมดังกล่าวจะเป็นชนวนนำไปสู่ความรู้สึกว่าเหว แต่ความซึมเศร้าอาจจะเป็นผลมาจากการไม่ได้เข้าสังคม เช่น การสูญเสียงาน การให้ถูกออกจากโรงเรียน ความเจ็บป่วย ซึ่งอาจไม่เกี่ยวข้องกับความว่าเหว

2. แบบแผนทางความคิด (Cognitive Patterns)

อาจกล่าวได้ว่ากระบวนการทางความคิดที่สำคัญที่เป็นสาเหตุหรือเกิดขึ้นควบคู่กับความว้าเหว มีอยู่ 3 ประการ ได้แก่ 1) การที่บุคคลมองตนเองและสัมพันธ์ภาพของตนกับผู้อื่น 2) การที่บุคคลมุ่งความสนใจในประสบการณ์ของตน โดยเฉพาะความรู้สึกภายในของตน เป็น การหมกมุ่นกับตนเอง 3) การมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ ดังนั้นในการช่วยเหลือบุคคลที่ว้าเหว นักจิตวิทยาการปรึกษาจำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับ การให้ความหมายของบุคคลต่อสถานภาพทางสังคมของตนเอง ความรู้สึกว้าเหวมักเริ่มจากการดำเนินตนเองว่าล้มเหลวทางด้านสังคม ทำให้บุคคลมีแนวโน้มที่จะรู้สึกซึมเศร้ามากขึ้น บันทึบความพยายามที่จะปรับปรุงสัมพันธ์ภาพทางสังคมของตนให้ลดต่ำลง Young (1978 cited in Peplau & Perlman, 1982) กล่าวว่า นักจิตวิทยาการปรึกษาจะต้องเข้าใจเกี่ยวกับการประเมินตนเอง และการประเมินสัมพันธ์ภาพทางสังคมของบุคคล จึงจะสามารถเข้าใจความรู้สึกและการกระทำของบุคคลที่ว้าเหวได้อย่างถูกต้อง

บุคคลที่ว้าเหวมักให้ความสำคัญเกี่ยวกับตนเอง และประสบการณ์ของตนเองมากจนเกินจริง รวมทั้งมักเป็นคนที่ระแวงระวังจนเกินกว่าเหตุ กังวลต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคม และอ่อนไหวต่อบทบาททางสังคมที่มากกระทบตนเองแม้เพียงเล็กน้อย ส่งผลให้บุคคลที่ว้าเหวมีแนวโน้มที่จะให้ความหมายที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง และไม่เป็นมิตรกับผู้อื่น หรือมุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก (Weiss, 1973 cited in Peplau & Perlman, 1982) บุคคลที่ว้าเหวส่วนมากเป็นคนที่สนใจเฉพาะตนเอง คิดประเมินตนเองและผู้อื่นในแง่ลบ (Peplau & Perlman, 1982) การที่บุคคลมีทัศนคติที่เกลียดสังคม ไม่ไว้วางใจในสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล และไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ ๆ ทำให้บุคคลกลายเป็นคนว้าเหว การสังคมนิยมวัฒนธรรมที่มุ่งเน้นความสำเร็จของสัมพันธ์ภาพทางสังคม ทำให้บุคคลที่หย่าร้างหรือไม่มีสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดกับใคร คิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่ล้มเหลว (Gordon, 1976 cited in Peplau & Perlman, 1982) ดังนั้นวิธีการบำบัดบุคคลที่ว้าเหวจึงไม่ควรจำกัดอยู่ที่การกล่าวถึงความรู้สึกที่เจ็บปวดจากความว้าเหว แต่ควรคำนึงถึงรูปแบบทางความคิดที่ทำให้ความว้าเหวนั้นทวีความรุนแรงขึ้น

กระบวนการทางความคิดที่เกี่ยวข้องกับความว้าเหว จะมุ่งเน้นที่แบบแผนของความขัดแย้งทางความคิดของความว้าเหว (Cognitive Discrepancy Models of Loneliness) เป็นสำคัญ องค์ประกอบของความว้าเหวเกี่ยวข้องกับแบบแผนทางอารมณ์ พฤติกรรมและความคิดที่บุคคลนั้นรับรู้และตั้งมาตรฐานไว้ในใจ เมื่อพิจารณาตามหลักการของแบบแผนของความขัดแย้งทางความคิด ความว้าเหวเป็นการตอบสนองต่อการรับรู้ของบุคคลว่าตนล้มเหลว เมื่อเปรียบเทียบ

กับมาตรฐานของสัมพันธภาพทางสังคมที่ตนตั้งไว้ในใจ ความขัดแย้งทางความคิดนี้มาจากมุมมองภายในตัวของบุคคล ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งที่บุคคลรับรู้และประเมินตนเองและสังคมของตนว่าเป็นเช่นใด ดังนั้นภายใต้สัมพันธภาพทางสังคมแบบเดียวกัน บุคคลหนึ่งอาจรู้สึกว่ามีไหวหวั่น ขณะที่บุคคลอีกคนหนึ่งอาจจะรู้สึกพึงพอใจในสัมพันธภาพทางสังคมนั้น ดังนั้นความไหวหวั่นจึงสามารถเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ด้วยการเปลี่ยนความคิดที่เป็นมาตรฐานทางสังคมของบุคคลนั้น (Peplau, Miceli & Morasch, 1982 cited in Peplau & Perlman, 1982)

Peplau และคณะ (1982 cited in Peplau & Perlman, 1982) จึงสนับสนุนวิธีการทางปัญญา (Cognitive Approach) ในการบำบัดความไหวหวั่นหลักการที่สำคัญที่สุดของวิธีการทางปัญญาคือ ความเชื่อที่ว่าความคิดหรือการรับรู้ของบุคคลเป็นสาเหตุของความไหวหวั่นโดยความคิดเป็นสื่อกลางระหว่างความรู้สึกกับพร่องทางสังคมกับความรู้สึกไหวหวั่นที่เกิดขึ้น

3. แบบแผนทางพฤติกรรม (Behavior Patterns)

ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับแบบแผนทางพฤติกรรมของผู้ที่ไหวหวั่นน้อยมาก และส่วนใหญ่จะศึกษาเฉพาะนักศึกษาเท่านั้น อย่างไรก็ตามสำหรับบุคคลที่ไหวหวั่นบางคนมีปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เกิดความไหวหวั่น คือ การมีทักษะทางสังคมต่ำ แต่ก็ยังไม่แน่ชัดว่าทักษะทางสังคมเป็นเหตุหรือเป็นผลของความไหวหวั่น อาจจะเป็นผลสะท้อนของการขาดแรงจูงใจหรือ การขาดโอกาสที่จะปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

มีแบบแผนทางพฤติกรรมอยู่ 3 แบบแผนที่พอจะอธิบายได้คือ อันดับแรก Jones (1982, cited in Peplau & Perlman, 1982) พบว่า ในการสนทนาของบุคคลที่ไหวหวั่น มักจะพูดถึงแต่ตนเองและไม่ค่อยตอบสนองกับคำพูดของคนอื่น อันดับที่ 2 Salano และ Batten (1979, cited in Peplau & Perlman, 1982) พบว่า นักเรียนที่ไหวหวั่นมีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวในระดับสูงโต่ง คือ ในบางสถานการณ์นักเรียนที่ไหวหวั่นจะเปิดเผยข้อมูลมาก แต่ในบางสถานการณ์พวกเขาก็จะเปิดเผยตนเองน้อย อันดับที่ 3 ความไหวหวั่นสัมพันธ์กับความเป็นคนขี้อาย และสิ่งที่จะเสี่ยงทางด้านสังคม (Jones, Freeman, & Goswick, 1981 cited in Peplau & Perlman, 1982)

2. แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดในเยาวชน

เยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (juvenile delinquent) โดยทั่วไปแล้วจะหมายถึง บุคคลที่อยู่ภายใต้อายุตามกฎหมายซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย โดยทางปฏิบัติแล้วจะหมายถึงบุคคลที่กระทำความรุนแรงภายใต้ศาลเยาวชน (Atwater, 1992) ระดับอายุเยาวชนที่ประเทศไทยกำหนดไว้คือ อายุเกินกว่า 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ ซึ่งเยาวชนจะอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลาง

เยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี มีสัดส่วนของความรุนแรงในการติดสุราและยาเสพติด การละเมิดทางเพศและความรุนแรงป่าเถื่อน เยาวชนในช่วงอายุนี้อาจเกี่ยวข้องกับกระทำผิดที่รุนแรง เช่น การใช้อาวุธ ลักขโมยและปล้น (Atwater, 1992)

เยาวชนที่กระทำผิดมักมีการควบคุมตนเองที่ไม่ดี มีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น มีภาพลักษณ์ตนเองทางลบ รู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มีการปรับตัวทางอารมณ์และทางสังคมน้อย ขาดความเชื่อมั่นและขาดการนับถือตนเองมาก ร่าเริงและมีความสุขน้อย สามารถอยู่ร่วมกับสมาชิกและเพื่อนเพศตรงข้ามได้น้อย และมักเรียกร้องความสนใจมาก (Conger & Galambos, 1997) อีกทั้งความรุนแรงในครอบครัวส่งเสริมให้เกิดเจตคติและพฤติกรรมการกระทำผิด ซึ่งเกิดขึ้นตามความถึ และสามารถนำไปสู่การพัฒนาพฤติกรรมกระทำผิดที่รุนแรง (McWhirter, McWhirter, McWhirter and McWhirter, 1993)

2.1 ทฤษฎีเศรษฐกิจและนิเวศ-วัฒนธรรมของการกระทำผิดและกระทำรุนแรง

(Economic and Ecological – Cultural Theories of Delinquency and Violence)

ทฤษฎีเศรษฐกิจ (Economic theory) เสนอว่า ความต้องการสถานภาพและความปรารถนาที่จะสะสมความมั่งคั่งและสิ่งของเครื่องใช้ เป็นตัวส่งเสริมพฤติกรรมการกระทำผิด อย่างไรก็ตามตามสัดส่วนแล้ว เยาวชนที่ยากจนไม่ได้ก่ออาชญากรรมมากกว่าเยาวชนชั้นกลางและชนชั้นสูง ทฤษฎีนี้จึงไม่มีประสิทธิภาพมากนักที่จะเป็นมาตรฐานของการให้ความคิดรวบยอดของการกระทำผิดและความรุนแรง (McWhirter et al., 1993)

ทฤษฎีนิเวศ – วัฒนธรรม (Ecological – Cultural Theory) กล่าวว่า บริบททางสังคมของชุมชนเป็นตัวทำนายพฤติกรรมความรุนแรงและการกระทำผิดระหว่างเยาวชน แนวคิดนี้

จะนับรวมถึงความมั่งคั่งของชาติ อัตราการว่างงานและรายได้ครอบครัวโดยเฉลี่ย มีการพบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างอัตราการว่างงานและการกระทำผิดของเยาวชนใน 101 เมืองในประเทศสหรัฐอเมริกา และทฤษฎีนี้ยังพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์และทางสังคมอีกด้วย (McWhirter et al., 1993)

2.2 มุมมองด้านพัฒนาการในเรื่องการกระทำผิด

(The Developmental Perspective on Delinquency)

Patterson, De Baryshe และ Ramsey (1989 อ้างใน McWhirter et al., 1993) กล่าวว่า พฤติกรรมต่อต้านสังคมเป็นปรากฏการณ์พัฒนาการที่เริ่มขึ้นเร็วในชีวิตและต่อเนื่องตลอดวัยเด็กและวัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่ การกระทำผิดเสมอสามารถทำนายถึงเยาวชนที่เสี่ยงในพฤติกรรมอาชญากรรมระยะยาวโดยมีอิทธิพลทางสังคมที่มีบทบาทต่อพฤติกรรมการกระทำผิดดังนี้

1. สภาพแวดล้อมครอบครัวและบ้าน (Family and home environment) การไม่ดูแลหรือมีระเบียบกับเด็ก รูปแบบการเลี้ยงดูที่ก้าวร้าว ความกดดันในครอบครัว เช่น ความรุนแรงในครอบครัว การหย่าร้าง ล้วนส่งเสริมการพัฒนาพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเยาวชน
2. การถูกปฏิเสธจากสังคมและความล้มเหลวทางการเรียน (Social rejection and academic failure) พฤติกรรมการบังคับและก้าวร้าวที่เรียนรู้จากที่บ้านมักนำไปสู่ความล้มเหลวทางการเรียนและการถูกปฏิเสธจากเพื่อนที่ไม่กระทำผิดและปกติ พฤติกรรมที่ไม่ได้รับการควบคุมจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการมีสมาธิ การจดจ่อกับงานและทำการบ้านให้เสร็จ พฤติกรรมที่ก้าวร้าวและต่อต้านสังคมยังนำไปสู่การไม่ยอมรับและการปฏิเสธจากเพื่อนปกติในที่สุด ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและก้าวร้าวกับความล้มเหลวทางการเรียนและการถูกปฏิเสธจากเพื่อนอาจเป็นวงจรได้ นั่นคือ ความล้มเหลวทางการเรียนและการถูกปฏิเสธจากสังคมอาจกระตุ้นปัญหาพฤติกรรม ส่งเสริมความก้าวร้าว และ สร้างปฏิกิริยาการกระทำผิดและรุนแรง
3. การเป็นสมาชิกในกลุ่มเพื่อนที่เบี่ยงเบน (Membership in a deviant peer group) พฤติกรรมก้าวร้าวและต่อต้านสังคมที่เรียนรู้จากที่บ้านรวมถึงความล้มเหลวทางการเรียนและการถูกปฏิเสธจากเพื่อนปกติเป็นเครื่องแสดงสู่การเป็นสมาชิกในกลุ่มเพื่อนที่เบี่ยงเบน โดยเพื่อนจะให้เจตคติ แรงจูงใจ เหตุผลและโอกาสในการข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมต่อต้านสังคมและ

กระทำผิด ยิ่งไปกว่านั้นเพื่อนที่กระทำผิดจะเสริมแรงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนและลงโทษพฤติกรรมที่สังคมสร้างมา

4. การเริ่มต้นพฤติกรรมกระทำผิด (Onset of delinquent behavior) อายุของเด็กเมื่อพฤติกรรมก้าวร้าวและกระทำผิดเริ่มเกิดขึ้นเป็นปัจจัยสำคัญในความรุนแรงของปัญหาเด็กที่ก้าวร้าวในวัยก่อนเข้าเรียนและวัยเข้าเรียนตอนต้นเสี่ยงต่อพฤติกรรมต่อต้านสังคมในอนาคตเยาวชนที่เริ่มกิจกรรมกระทำผิดในวัยเด็กตอนปลายและวัยรุ่นตอนต้นเป็นกลุ่มเสี่ยงที่สุดที่จะกลายเป็นผู้กระทำผิดเรื้อรัง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าว

Chen, He, De Oliveira, Coco, Zappulla, Kaspar, Schneider, Valdivia, Tse และ DeSouza (2004) ได้ทำการศึกษาความก้าวร้าวและการปรับตัวทางด้านสังคมในเด็กชาวบราซิล แคนาดา จีน และอิตาลี เกรด 3 ถึงเกรด 6 จำนวน 2,263 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเข้าสังคมได้ (sociability) มีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับความก้าวร้าวในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 เชื้อชาติ ความก้าวร้าวมีความเกี่ยวข้องทางอ้อมที่จะสามารถทำนายไปสู่ความก้าวร้าวในเด็กชาวจีนเท่านั้น และความก้าวร้าวสัมพันธ์กับความก้าวร้าวโดยตรงในเด็กชาวบราซิลและอิตาลี

Demir และ Tarhan (2001) ศึกษาความสัมพันธ์ของสถานภาพทางสังคมมิติ , เพศ และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่อระดับความก้าวร้าวของวัยรุ่นชาวตุรกี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมจำนวน 370 คน โดยเป็นชาย 184 คน หญิง 186 คน โดยใช้ แบบวัด Loneliness and Social Dissatisfaction Scale ของ Asher และ Wheeler (1985) ส่วนสังคมมิติใช้การแบ่งกลุ่มตามแบบของ Asher และ Dodge (1986) ซึ่งแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 4 กลุ่ม คือ เป็นที่นิยม (popular) ถูกปฏิเสธ (rejected) ถูกเพิกเฉย (neglected) และ ต่อต้าน (controloversial) ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพทางสังคมมิติมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวและความไม่พึงพอใจทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญ กลุ่มที่ถูกปฏิเสธมีระดับความก้าวร้าวและความไม่พึงพอใจทางสังคมสูงกว่า 3 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ กลุ่มต่อต้านมีความก้าวร้าวสูงกว่า กลุ่มเป็นที่นิยมอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่พบว่าชายหญิงมีความแตกต่างกันในความก้าวร้าว นอกจากนี้พบความสัมพันธ์ทางลบระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญ

De Minzi และ Sacchi (2004) ได้ทำการพัฒนาแบบความว่าเหว่เพื่อที่จะประเมินการรับรู้คุณภาพของความสัมพันธ์กับพ่อแม่และเพื่อนของวัยรุ่น มีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยม ชาวอาร์เจนตินา จำนวน 1,233 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 13-16 ปี พบว่ามี 4 ปัจจัยที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าเหว่คือ การปฏิเสธจากเพื่อน ความไม่เพียงพอในสัมพันธภาพในครอบครัวและการปฏิเสธจากบิดามารดา ความไม่เพียงพอส่วนบุคคล และการแยกจากบุคคลที่มีความหมาย

Felix และ Jose (2000) ศึกษาคุณลักษณะปัจจัยทางจิตและสังคมของความว่าเหว่ในนักเรียนของเมือง Cape Verde และ Portugal มีกลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นจาก Cape Verde 285 คน มีอายุเฉลี่ย 17.5 ปี และ จาก Portugal 202 คน มีอายุเฉลี่ย 17.8 ปี และกลุ่มตัวอย่างในวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจาก Cape Verde 134 คน มีอายุเฉลี่ย 22.4 ปี และ จาก Portugal 112 คน มีอายุเฉลี่ย 22.1 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความว่าเหว่มากกว่าวัยผู้ใหญ่ตอนต้นทั้ง 2 วัฒนธรรม

Fordham และ Stevenson-Hinde (1999) ได้ทำการศึกษาความขี้อาย คุณภาพของมิตรภาพ และการปรับตัวในวัยเด็ก โดยที่กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กจำนวน 50 คน ชาย 26 คนและหญิง 24 คน ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มเด็กเล็กซึ่งมีอายุเฉลี่ย 9 ปี และเด็กโตซึ่งมีอายุเฉลี่ย 10 ปี ผลการวิจัยพบว่าในกลุ่มเด็กเล็กพบว่า ความว่าเหว่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความขัดแย้งและการหลอกลวง ในกลุ่มเด็กโตพบว่า ความว่าเหว่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าตนเอง (Global Self-Worth) และการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมห้อง สุดท้ายความว่าเหว่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการยอมรับทางสังคมทั้งในเด็กเล็กและเด็กโต

Galanaki และ Kalantzi-Azizi (1999) ศึกษาความสัมพันธ์ของความว่าเหว่และความไม่พึงพอใจทางสังคมของเด็กในโรงเรียน ที่มีต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 103 คน และเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 135 คน โดยใช้แบบสอบถาม Loneliness and Social Dissatisfaction Questionnaire – Greek version ของ Asher, Hymel และ Renshaw (1984) และมาตรวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองของเด็กต่อการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน (Greek version) ของ Wheeler และ Ladd (1982) ผลการวิจัยพบว่า เด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความว่าเหว่สูงกว่าเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญ เพศหญิงมีความว่าเหว่มากกว่าเพศชาย แต่ความไม่พึงพอใจทางสังคมไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเพศ การรับรู้ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนไม่พบความแตกต่างกันทั้งในด้านชั้นปีและเพศ สุดท้าย ความรู้สึกว่าเหว่และความไม่พึงพอใจทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน

Ireland และ Power (2004) ได้ทำการศึกษาการยอมรับเรื่อง ความว่าเหว่ทาง อารมณ์และพฤติกรรมการข่มขู่ในวัยรุ่นและผู้ใหญ่ที่กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น วัยรุ่น จำนวน 117 คน อายุ 18-21 ปี และผู้ใหญ่จำนวน 103 คน อายุ 21 ปีขึ้นไป ทั้งสองกลุ่มนี้เป็นชายที่ มาจากคุก 2 แห่งในสหราชอาณาจักรอังกฤษ พบว่า ความว่าเหว่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการตก เป็นเหยื่อของการถูกข่มขู่ทั้งทางตรงและทางอ้อม

Jackson, Soderlind และ Weiss (2000) ศึกษาลักษณะบุคลิกภาพและคุณภาพ ของสัมพันธ์ภาพใกล้ชิดที่มีผลต่อความว่าเหว่ในนักศึกษา 180 คน พบว่า การมองโลกในแง่ดีและ การสนับสนุนทางสังคมในระดับต่ำ เป็นองค์ประกอบที่ทำนายความว่าเหว่ที่สูงขึ้น และนักศึกษาที่ มีลักษณะขี้อายและไม่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมมีระดับความว่าเหว่สูงกว่านักศึกษาคนอื่น

Lau, Chan และ Lau (1999) ศึกษาความสัมพันธ์ของด้านต่าง ๆ ของความว่าเหว่ อันได้แก่ ด้านพ่อแม่ ด้านเพื่อน และด้านความโดดเดี่ยว (Aloneness) และความซึมเศร้า ของเด็กและ วัยรุ่นชายหญิงชาวจีน กลุ่มตัวอย่างคือเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 3,650 คน และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 2,706 คน โดยใช้ Loneliness Scale ซึ่งพัฒนาโดย Marcoen และ Brumagne (1985) CDI ของ Kovacs (1985) ใช้วัดความซึมเศร้าในเด็ก และ RADS ของ Reynolds (1987) ใช้วัดความซึมเศร้าในวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า ความว่าเหว่และความซึมเศร้ามี ความสัมพันธ์กันอย่างสูงทั้งในกลุ่มตัวอย่างเด็กและวัยรุ่น ด้านต่างๆของความว่าเหว่สามารถทำนาย ความซึมเศร้าได้ โดยเฉพาะด้านเพื่อน และด้านความโดดเดี่ยวสามารถทำนายความซึมเศร้าได้ดีกว่า ด้านพ่อแม่ เด็กประถมศึกษาปีที่ 5-6 มีความว่าเหว่น้อยกว่า แต่มีความซึมเศร้าสูงกว่าเด็ก ประถมศึกษาปีที่ 4 วัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-3 มีคะแนนความว่าเหว่และความซึมเศร้ามากกว่าชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 และในเด็กนักเรียนประถมนั้น นักเรียนชายมีความว่าเหว่และความซึมเศร้า มากกว่านักเรียนหญิง ส่วนในวัยรุ่นเพศไม่มีความแตกต่างด้านความว่าเหว่แต่ความซึมเศร้า นั้น นักเรียนชายต่ำกว่านักเรียนหญิง

McWhirter (1997) ได้ศึกษาความว่าเหว่ ความสามารถในการรับมือกับ สถานการณ์ และการเห็นคุณค่าในตนเอง ในกลุ่มนักศึกษาจำนวน 625 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชา University wide study skills and University adjustment ใน Southwestern University โดยใช้ แบบวัดความว่าเหว่ UCLA (The revised UCLA Loneliness Scale) แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ของ Rosenberg (Self-Esteem Scale) พบว่า ความว่าเหว่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าใน ตนเอง กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความว่าเหว่สูงจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

Nurmi , Toivonen , Salmela – Aro และ Eronen (1997) ได้ศึกษา กลวิธีทางสังคม (social strategies) ในการศึกษาที่ 2 มีกลุ่มตัวอย่าง 60 คน อายุ 16-33 ปี พบว่า วัยรุ่นที่มีการเปลี่ยนแปลงไปสู่รูปแบบการศึกษาใหม่ และสร้างสัมพันธ์ทางระหว่างบุคคลใหม่ มีความเกี่ยวข้องกับความรู้สึกว่าเหง่ของพวกเขาในเวลาต่อมา

Rokach (1997) ศึกษาถึงสาเหตุและประสบการณ์ความว้าเหว่ในอาสาสมัครชาย 295 คนและหญิง 338 คน พบว่า สาเหตุของความว้าเหว่จัดเป็นกลุ่มได้เป็น ความไม่เพียงพอส่วนบุคคล ความขาดแคลนทางด้านพัฒนาการ สัมพันธภาพความใกล้ชิดที่ไม่ได้รับการเติมเต็ม การแยกจากบุคคลที่มีความหมาย และความรู้สึกว่าไม่ได้รับความสนใจจากสังคม

Rokach (2002) ศึกษาปัจจัยของความว้าเหว่ของผู้ใหญ่ตอนต้นที่ใช้ยาเสพติด โดยศึกษาเปรียบเทียบความว้าเหว่ระหว่าง ผู้ที่ใช้ยาเสพติด ผู้ที่เลิกใช้ยาเสพติดแล้ว และ ผู้ใหญ่ตอนต้นในกลุ่มประชากรทั่วไปที่ไม่ใช้ยาเสพติด จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 818 คน ชาย 275 คน หญิง 543 คน โดยใช้แบบวัดวัดความว้าเหว่ The Loneliness Questionnaire ที่พัฒนาโดย Rokach (1989) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ใช้ยาเสพติดมีความว้าเหว่แตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างมีนัยสำคัญ

Rotenberg และ MacDonald (2004) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความว้าเหว่และความเชื่อใจระหว่างบุคคลในเด็ก ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 4 และ 5 จำนวน 63 คน ชาย 30 คน และหญิง 33 คน พบว่า ความว้าเหว่สัมพันธ์ทางลบกับ ความเชื่อมั่นไว้วางใจในเพื่อน (trust beliefs in peers) ความเชื่อมั่นไว้วางใจในเพื่อนเพศเดียวกัน (trust beliefs in same-gender peers) ความเชื่อมั่นไว้วางใจในเพื่อนสนิท (trust beliefs in close peers) และ พฤติกรรมความเชื่อใจซึ่งกันและกัน (reciprocal trusting behavior) และพบว่า เพศไม่มีความแตกต่างทางด้านความว้าเหว่

Ruchkin และ Eisemann (1999) ศึกษา ความสิ้นหวัง ความว้าเหว่ การเห็นคุณค่าในตนเอง และบุคลิกภาพ ในวัยรุ่นชายชาวรัสเซียที่กระทำผิด เปรียบเทียบกับวัยรุ่นชายชาวรัสเซียที่ไม่ได้กระทำผิด โดยวัยรุ่นที่กระทำผิดมีจำนวน 187 คน และวัยรุ่นที่ไม่ได้กระทำผิดมีจำนวน 103 คน โดยใช้แบบวัดวัดความว้าเหว่ UCLA (The revised UCLA Loneliness Scale) แบบวัดความสิ้นหวัง (Hopelessness Scale : HS) และ แบบวัดการเห็นคุณค่า (Rosenberg Self-Esteem Scale) ผลการวิจัยพบว่า ในกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำผิดนั้น ความว้าเหว่ไม่สัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเอง แต่ในกลุ่มวัยรุ่นที่ไม่กระทำผิด ความว้าเหว่สัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง มีค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันเท่ากับ -0.44 ($p = .000$)

Sears, Freedman และ Peplau (1985, cited in รัชณี เภญจน์ง, 2537) กล่าวว่า ความว่าเหวมีความสัมพันธ์กับอายุ คนส่วนมากมักจะพูดว่า วัยชรามีความว่าเหวมาก แต่จากการศึกษาพบว่า ความว่าเหวสูงสุดพบในวัยรุ่น และผู้ใหญ่ตอนต้น ความว่าเหวน้อยที่สุดพบในประชาชนที่อายุมาก

Shapiro (1989) ศึกษาทำความเข้าใจความหมายและโครงสร้างของความว่าเหวตามประสบการณ์ของวัยรุ่น พบว่า ความว่าเหวเป็นปรากฏการณ์ในวัยรุ่นซึ่งแสดงออกได้ในหลายรูปแบบ บางรูปแบบเป็นการสร้างสรรค์และส่งเสริมการเติบโต และบางรูปแบบเป็นการทำลายและยับยั้งการเติบโต รูปแบบเฉพาะของประสบการณ์ความว่าเหวคือความเชื่ออำนาจภายนอกหรือภายในตน และพบว่าประสบการณ์ความว่าเหวของวัยรุ่นเป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างความต้องการความสัมพันธ์กับความไม่ไว้วางใจผู้อื่นของตนเอง

Stober (2003) ได้ทำการศึกษาการสงสารตัวเองกับนักศึกษาจำนวน 141 คน ชาย 66 คนและหญิง 75 คน พบว่า นักศึกษาที่มีความสงสารตัวเอง (Self-Pity) ในระดับสูงมีความว่าเหวทางอารมณ์สูง

Uruk และ Demir (2003) ศึกษาบทบาทของเพื่อนและครอบครัวในการทำนายระดับความว่าเหวของวัยรุ่น โดยที่มีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมปลายชาวตุรกี จำนวน 756 คน มีอายุระหว่าง 14 -17 ปี พบว่า มีเพียงเพศเท่านั้นที่มีความแตกต่างกันทางด้านคะแนนความว่าเหว ในขณะที่ ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และระดับการศึกษาของพ่อแม่ ไม่มีความสัมพันธ์กับความว่าเหว

Van Buskirk และ Duke (1991) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเผชิญปัญหาและความว่าเหวในวัยรุ่น มีกลุ่มตัวอย่าง 33 คน อายุ 14-17 ปี พบว่า ไม่มีตัวแปรทางประชากรใดมีความสัมพันธ์กับคะแนนของความว่าเหว อันได้แก่ อายุ เพศ ระดับชั้นเรียน อาชีพของพ่อแม่ และ จำนวนของการเดินทางไปทำงานของพ่อแม่

Wiseman และ Gutfreund (1995) ศึกษาความแตกต่างทางเพศในความว่าเหวและความซึมเศร้าของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มองหาคำปรึกษา มีกลุ่มตัวอย่างชายอายุเฉลี่ย 25.29 ปี และหญิง 23.99 ปี รวมเป็นจำนวนทั้งหมด 325 คน พบว่า ตัวแปรทางประชากรนั้น นอกจากเพศแล้ว ไม่มีตัวแปรใดที่มีผลต่อความว่าเหว อันได้แก่ อายุ สถานภาพการสมรส ปีการศึกษา ประเทศบ้านเกิด ปีที่อพยพมาสู่ออสเตรเลีย และการเป็นนักเรียนต่างชาติ

วรวิรุ้ ธนประกฤต (2545) ศึกษาสาเหตุของความว้าเหวและการเผชิญกับความว้าเหวของนักเรียนประจำ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประจำชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 312 คน พบว่า นักเรียนประจำวัยรุ่นที่มีระดับชั้นแตกต่างกันมีคะแนนความว้าเหวแตกต่างกัน และนักเรียนประจำวัยรุ่นที่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรมีคะแนนความว้าเหวแตกต่างจากนักเรียนประจำวัยรุ่นที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตร ส่วนเพศและภูมิภาคหลังทางครอบครัวที่แตกต่างกันมีความว้าเหวที่ไม่แตกต่างกัน อีกทั้งความว้าเหวยังสัมพันธ์กับความสัมพันธ์กับเพื่อน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดในเยาวชน

Alnajjar และ Smadi (1998) ได้ทดสอบความแตกต่างของการปรับตัวด้านครอบครัวระหว่างผู้ที่กระทำผิดกฎหมาย และผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย จากกลุ่มตัวอย่าง 181 คน มีผู้ที่กระทำผิดกฎหมาย 77 คนและผู้ที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย 104 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัว (Family Functioning Questionare : FFQ) ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการปรับตัวทางครอบครัวโดยรวม แต่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคน 2 กลุ่มในองค์ประกอบย่อยในด้าน ความสมบูรณ์ทางอารมณ์(Emotional Fulfillment) และความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง (Behavior Control) และพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างทางการปรับตัวด้านครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญ

Buelow (1995) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบลักษณะของครอบครัวที่มีปัญหาการปรับตัวในมหาวิทยาลัย การพึ่งพิงสารเสพติด และการปรับตัวด้านครอบครัว กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาจำนวน 245 คน ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักศึกษาที่ติดสุรา ติดสารเสพติด และมีปัญหาครอบครัว กลุ่มนักศึกษาที่มีปัญหาครอบครัวแต่ไม่มีปัญหาสารเสพติด และกลุ่มนักศึกษาที่ไม่ปัญหาทางครอบครัวและไม่มีปัญหาสารเสพติด โดยใช้แบบวัด The College Adjustment Inventory (CAI; Baker & Stryk, 1984, 1986a) The Family Function Inventory (FFI; Bloom, 1985) The Brief Michigan Alcoholism Screening Test (Brief MAST; Porkorney, Miller, & Kaplan, 1972) และ The Role Relationship Inventory (RRI) ผลการวิจัยพบว่าการติดหรือพึ่งพิงสารเสพติดในครอบครัว จะสัมพันธ์กับการค่อยๆ ซึมซับลักษณะของผู้ใหญ่ในครอบครัวอย่างช้าๆ (slowed adult role assimilation) และมีความเสี่ยงมากขึ้นที่เด็กจะมีติดเหล้าและสารเสพติด และพบว่า คะแนนของแบบสำรวจการปรับตัวด้านครอบครัวและแบบสำรวจรูปแบบบทบาทของสัมพันธ์ภาพของกลุ่มนักศึกษาที่ติดสุรา ติดสารเสพติด และมีปัญหาครอบครัว แตกต่างกับกลุ่ม

นักศึกษาที่ไม่มีปัญหาทางครอบครัวและไม่มีปัญหาสารเสพติด กลุ่มนักศึกษาที่ติดสุราติดสารเสพติด และมีปัญหาครอบครัว แตกต่างกับกลุ่มนักศึกษาที่มีปัญหาครอบครัวแต่ไม่มีปัญหาสารเสพติด และกลุ่มนักศึกษาที่มีปัญหาครอบครัวแต่ไม่มีปัญหาสารเสพติด แตกต่างกับกลุ่มนักศึกษาที่ไม่มีปัญหาทางครอบครัวและไม่มีปัญหาสารเสพติด

Cashwell และ Vacc (1996) ศึกษาอิทธิพลของการปรับตัวด้านครอบครัวต่อพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย โดยใช้แบบวัด Family Adaptability and Cohesion Evaluation Scale (FACES II) (Olson et al., 1992) Family Satisfaction Scale (FSS) (Olson et al., 1992) , Deviant Peer Involvement Measure (DPIM) Self-Report Delinquency Measure (SRDM) ซึ่งพัฒนาโดย Hindelang และคณะ(1981) และ Report of Coercive Interpersonal Style (RCIS) ผลการวิจัยพบว่า การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนแบบผิดปกติ มีความสัมพันธ์สูงมากกับพฤติกรรมกระทำผิด การมีส่วนร่วมในครอบครัวสัมพันธ์กับพฤติกรรมกระทำผิดและสัมพันธ์ทางลบกับการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนแบบผิดปกติ การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนแบบผิดปกติสามารถทำนายพฤติกรรมกระทำผิดได้ดีที่สุด การมีส่วนร่วมในครอบครัวมีผลทางตรงต่อการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนแบบผิดปกติมากที่สุด และสุดท้าย ความพึงพอใจในครอบครัวมีผลทางตรงกับรูปแบบการบังคับระหว่างบุคคลมากที่สุด

Friedman และ Terras (1999) ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกันการเสพยาเสพติดในประชากรชายที่กระทำผิดซึ่งมีอายุระหว่าง 13 –18 ปี จำนวน 350 คน พบว่าตัวแปรเสี่ยงด้านพฤติกรรมทางสังคมและสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนสัมพันธ์กับการเสพยาเสพติดมากกว่าตัวแปรเสี่ยงด้านปัญหาครอบครัว

Greve , Enzmann และ Hosser (2001) ศึกษาถึงความคงที่ของการเห็นคุณค่าในตนเองในวัยรุ่นที่ติดคุก มีกลุ่มตัวอย่าง 299 คน ได้พบว่า ก่อนที่จะอบรมให้กับวัยรุ่นในการจัดการปัญหานั้น กลุ่มตัวอย่างนี้มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

O'Connor (1999) ศึกษา สถานภาพพัฒนาการของการจัดการความรู้สึก (developmental status of affect management) ในเยาวชนชายที่อยู่ระหว่างทัณฑ์บนของศาล 86 คน พบว่า ระดับการจัดการความรู้สึกสัมพันธ์กับเขาวุ่นปัญหาและความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอย่างมีนัยสำคัญ และสัมพันธ์ทางลบกับประวัติขาดผลทางจิตใจ ความซึมเศร้า แนวโน้มที่จะก้าวร้าว และปัญหาสัมพันธ์ภาพกับเพื่อน

Young (1994) ศึกษาเรื่องรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็ก เป็นการศึกษาระยะยาว ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ของเด็กและรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบให้ความช่วยเหลือ การเห็นคุณค่าในตนเองและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยเริ่มบันทึกข้อมูลในปี ค.ศ. 1976 เมื่อเด็กอายุ 7-11 ปี ปี ค.ศ. 1981 เมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลางเมื่ออายุระหว่าง 12-16 ปี และ ค.ศ. 1987 เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนปลายหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้น อายุระหว่าง 17-22 ปี ตัวแปรที่จะนำไปวัดคือ การเห็นคุณค่าในตนเอง และพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งภายนอกและภายในที่เป็นปัญหา จากการวิเคราะห์เบื้องต้นแสดงให้เห็นว่า พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกแบบให้ความช่วยเหลือจะมีความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองไปในทางบวก และพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในทางลบ ถึงแม้พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกแบบควบคุมจะมีผลเพียงเล็กน้อยต่อการเห็นคุณค่าในตนเองและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันแบบทอดทิ้ง และแบบรักตามใจ จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ในขณะที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทั้งภายในและภายนอก

กึ่งเพชร ชนะชัยวิบูลวัฒน์ (2533) ศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นชายที่กระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จำนวน 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสซี (Tennessee Self Concept Scale) ของ William H. Fitts ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดย ดร. อำไพ ศิริพิพัฒน์ และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูของ ชูศรี หลักเพชร และสมพงษ์ ติรพัฒน์ ผลการวิจัยพบว่าวัยรุ่นเพศชายที่กระทำผิดที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน แบบปล่อยปละละเลย และแบบประชาธิปไตย มีอัตมโนทัศน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านร่างกาย ส่วนตัวครอบครัว สังคม ความเป็นเอกลักษณ์ พฤติกรรมที่ตนแสดงออกและด้านรวม ส่วนด้านศีลธรรม จรรยา วิพากษ์วิจารณ์ตนเองและความพึงพอใจในตนเอง ไม่แตกต่างกัน

ฐปนีย์ ตั้งจิตภักดีสกุล (2545) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองและความรู้สึกสิ้นหวัง ในเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดและมารับบริการ ณ ศูนย์ให้คำปรึกษาปัญหาเยาวชนและครอบครัว ฝ่ายจิตวิทยา กองแพทย์ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 340 คน พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองในเด็กและเยาวชน ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา การแสดงออกของบิดามารดาต่อเด็กและเยาวชน ความคิดฆ่าตัวตายและความคิดฆ่าตัวตายภายหลังการถูกจับกุมครั้งนี้ ส่วนปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรู้สึกสิ้นหวังในเด็กและเยาวชน ได้แก่ ระดับการศึกษา ระดับเขาวนปัญญา ความคิดฆ่าตัวตาย และ

ความคิดฆ่าตัวตายในอนาคต นอกจากนี้ยังพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองและความรู้สึกสิ้นหวังในเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กันในทางลบ

สุภาพรณ จิระอนันท์ (2545) พัฒนาแบบสอบถาม The Problem Oriented Screening Instrument for Teenagers (POSIT) โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่ฝึกอบรมในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณาและสถานกักและอบรมบ้านอุเบกขา สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางจำนวน 270 คน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของเยาวชนที่สัมพันธ์กับคะแนนของแบบสอบถาม POSIT ได้แก่ การศึกษา จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และฐานความผิด

3. การวิจัยเชิงคุณภาพ

สุภางค์ จันทวานิช (2545) ให้ความหมายการวิจัยเชิงคุณภาพไว้ว่า คือ “การแสวงหาความรู้โดยการพิจารณาปรากฏการณ์สังคมจากสภาพแวดล้อมตามความเป็นจริงในทุกมิติ เพื่อหาความสัมพันธ์ของปรากฏการณ์กับสภาพแวดล้อมนั้น วิธีการนี้จะสนใจข้อมูลด้านความรู้สึกนึกคิด ความหมาย ค่านิยม หรืออุดมการณ์ของบุคคลนอกเหนือไปจากข้อมูลเชิงปริมาณ มักใช้เวลานานในการศึกษาติดตามระยะยาว ใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการเป็นวิธีการหลักในการเก็บรวบรวมข้อมูล และเน้นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย”

จากความหมายของการวิจัยเชิงคุณภาพนี้ อาจนำมาขยายภาพเป็นลักษณะสำคัญของการวิจัยเชิงคุณภาพได้ดังนี้ (สุภางค์ จันทวานิช, 2545)

1. เน้นการมองปรากฏการณ์ให้เห็นภาพรวม โดยการมองจากหลายแง่มุม การศึกษาปรากฏการณ์สังคมจะต้องกระทำโดยการศึกษาปรากฏการณ์นั้นจากแง่มุม หรือแนวคิด ทฤษฎีที่มีความหลากหลายมากกว่ายึดแนวคิดอันใดอันหนึ่งเป็นหลัก นอกจากนั้นยังต้องไปพิจารณาปรากฏการณ์เพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่ให้เห็นภาพเต็มรูป

2. เป็นการศึกษาติดตามระยะยาวและเจาะลึก เพื่อให้เข้าใจความเปลี่ยนแปลงของปรากฏการณ์สังคมซึ่งเป็นความเป็นพลวัต การวิจัยจึงใช้วิธีการศึกษาติดตามเป็นเวลายาวนาน เพื่อจะให้เห็นสภาพความเปลี่ยนแปลงในระยะต่าง ๆ นอกจากนั้นก็จะเป็นการศึกษาเจาะลึก เช่น การศึกษาเฉพาะกรณีหรือการศึกษาเฉพาะบุคคลเพื่อให้ทำความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งและสามารถมองภาพได้จากหลายแง่มุม

3. การศึกษาปรากฏการณ์ในสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติเพื่อให้เข้าใจความหมายของปรากฏการณ์ นักวิจัยเชิงคุณภาพจึงศึกษาปรากฏการณ์ในสภาพแวดล้อมตามความเป็นจริงมักมีการวิจัยในสนาม ในการวิจัยเชิงคุณภาพจะไม่มีกรอบควบคุมและทดลองในห้องปฏิบัติการเพราะทำให้ผู้วิจัยไม่เห็นปรากฏการณ์ในบริบททางสังคมและวัฒนธรรม

4. กำเนิดถึงความเป็นมนุษย์ของผู้ถูกวิจัย ด้วยเหตุที่การศึกษาปรากฏการณ์สังคมเป็นการศึกษามนุษย์ ผู้วิจัยเชิงคุณภาพจึงให้ความสำคัญและเคารพผู้ถูกวิจัยในฐานะที่เป็นเพื่อนมนุษย์ ดังจะเห็นได้จากการที่นักวิจัยจะเข้าไปสัมผัสกับคนเหล่านั้น สร้างความสนิทสนมและความไว้วางใจ พยายามทำความเข้าใจคนเหล่านั้นแบบเอาใจเขามาใส่ใจเรา จนกระทั่งในที่สุดไม่มีการแบ่งเป็นเขาเป็นเรา พร้อมกันนั้นผู้วิจัยก็จะไม่นำข้อมูลของผู้ถูกวิจัยไปใช้ในทางที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกวิจัย ไม่ฝืนใจถ้าผู้ถูกวิจัยไม่เต็มใจหรือไม่ต้องการให้ความร่วมมือ นักวิจัยเชิงคุณภาพจะเข้าไปสัมผัสกับผู้ถูกวิจัยมากกว่าจะใช้เครื่องวิจัยอื่นใดเป็นสื่อกลาง และจะไม่มุ่งรักษาสภาพทวิสัยโดยวิธีแบ่งเส้นกันระหว่างผู้วิจัยกับผู้ถูกวิจัย

5. ใช้การพรรณนาและการวิเคราะห์แบบอุปนัย ในการศึกษาชุมชนหรือศึกษาเฉพาะกรณี เพื่อให้เห็นภาพรวมในขั้นแรก นักวิจัยเชิงคุณภาพจะให้รายละเอียดเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของชุมชนหรือกรณีศึกษาในลักษณะของการพรรณนา ส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ สภาพลมฟ้าอากาศ แบบแผนการดำรงชีวิตในด้านต่าง ๆ เช่น การทำมาหากิน ความเชื่อทางศาสนา การจัดระเบียบสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณี ข้อมูลเหล่านี้เป็นข้อมูลที่จำเป็นเพราะช่วยให้ผู้อ่านงานวิจัยเกิดความเข้าใจปรากฏการณ์ได้ดีขึ้นและอาจตรวจสอบข้อมูลได้ด้วย ส่วนในการวิเคราะห์นักวิจัยเชิงคุณภาพจะใช้วิธีการตีความสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย (induction) เป็นวิธีการวิเคราะห์ที่สำคัญ วิธีการนี้คือการนำข้อมูลเชิงรูปธรรมย่อย ๆ หลาย ๆ กรณีมาสรุปเป็นข้อสรุปเชิงนามธรรมโดยพิจารณาจากลักษณะร่วมที่พบ ในการวิจัยเชิงคุณภาพจะเน้นการวิเคราะห์แบบอุปนัยมากกว่าการใช้สถิติตัวเลข

6. เน้นปัจจัยหรือตัวแปรด้านความรู้สึกรู้สึกนึกคิด จิตใจ ความหมาย ในการศึกษาปรากฏการณ์สังคม นักวิจัยเชิงคุณภาพจะเน้นความสำคัญของตัวแปรด้านจิตใจ ความรู้สึกรู้สึกนึกคิด และความหมายที่มนุษย์กำหนดขึ้น องค์ประกอบเหล่านี้คือสิ่งที่นักปรากฏการณ์นิยมให้ความสำคัญ นักวิจัยเชิงคุณภาพเชื่อว่าองค์ประกอบด้านจิตใจ ความคิดและความหมายคือสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมมนุษย์ และเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมมนุษย์ที่แสดงออกมา จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจให้ชัดเจนจึงจะสามารถอธิบายปรากฏการณ์ได้

วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพกับวิธีการวิจัยเชิงปริมาณมีความแตกต่างกันอยู่หลายประการ ดังที่ สุกงศ์ จันทวานิช (2545) ได้กล่าวถึงการวิจัย 2 แบบ ไว้ว่า วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพไม่เหมือนกับวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ แต่ความแตกต่างนั้นมีได้อยู่เพียงการเจนนับข้อมูลดังที่เข้าใจกัน หากแต่เป็นความแตกต่างในเรื่องลักษณะของข้อมูลเป็นเบื้องต้นและส่งผลให้วัตถุประสงค์และวิธีการต่างกันในการต่อมา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความแตกต่างในลักษณะข้อมูล ข้อมูลของการวิจัยเชิงคุณภาพมีลักษณะเฉพาะคือ ข้อมูลที่เกี่ยวกับโลกทัศน์ ความรู้สึกนึกคิด ชีวิตประวัติ ฯลฯ ในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลทุกประเภทมาประมวลเข้าด้วยกันเพื่อใช้ประกอบการตีความหมาย ข้อมูลเหล่านั้นอาจเป็นข้อมูลที่แจกแจงนับได้ หรือเป็นสถิติต่าง ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ แต่นักวิจัยเชิงคุณภาพจะต้องผนวกเอาข้อมูลประเภทที่เป็นความรู้สึกนึกคิด ประวัติชีวิต ค่านิยม ตลอดจนอุดมการณ์ต่าง ๆ เข้าไว้ในการวิเคราะห์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2. ความแตกต่างของวัตถุประสงค์ จากแนวคิดของวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพที่ให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบส่วนที่เป็นนามธรรมของมนุษย์ อันได้แก่ความรู้สึกนึกคิดและความสัมพันธ์ของสิ่งเหล่านี้กับสภาพแวดล้อมของมัน วัตถุประสงค์ของวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพจึงมุ่งไปที่ความเข้าใจความหมาย ในวิธีการเชิงคุณภาพจึงมักใช้คำว่า insight, intuition, understanding หรือ comprehension

3. ความแตกต่างในการเก็บข้อมูล เมื่อวัตถุประสงค์ต่างกันวิธีการที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ก็ต้องต่างกัน วิธีการเก็บข้อมูลของการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ การให้ผู้วิจัยออกไปสัมผัสข้อมูลด้วยตนเอง วิธีการต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจถูกนำมาใช้ เช่น การสังเกตโดยเข้าไปมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์แบบเข้ม (intense interview) หรือแบบลึก (indepth interview) และการตะล่อมกล่อมเกลตา (probe) วิธีการเหล่านี้ล้วนแต่เป็นวิธีการที่กินเวลานาน การวิจัยเชิงคุณภาพจึงไม่สามารถทำได้ในเวลาอันรวดเร็ว

4. ความแตกต่างในการวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลในวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพไม่จำเป็นต้องอาศัยคณิตศาสตร์หรือสถิติขั้นสูง แต่เป็นกระบวนการวิเคราะห์และสังเคราะห์ที่เกี่ยวข้องไปถึงทฤษฎีเพื่อ “ให้ความหมาย” แก่ข้อมูลที่ได้มา โดยใช้วิธีสร้างข้อสรุปแบบอุปนัย ผู้วิจัยจะต้องรู้จักเลือกเหตุการณ์ที่เป็นกุญแจสำคัญขึ้นมา แล้วเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์นั้นกับเหตุการณ์ทั้งหมด ตลอดจนสรุปโครงสร้างของเหตุการณ์นั้นไปประยุกต์

อธิบายโครงสร้างของปรากฏการณ์หรือระบบโดยส่วนรวม ทั้งหมดนี้เป็นกระบวนการใ้
ความหมายหรือตีความหมายข้อมูล ซึ่งเป็นหัวใจของการวิเคราะห์

ศุภางค์ จันทวานิช (2545) ยังกล่าวถึงความจำเป็นที่จะต้องมียู่ร่วมกันของวิธีการ
วิจัยเชิงคุณภาพกับวิธีการวิจัยเชิงปริมาณไว้ว่า การวิจัยสองแบบนี้มีความแตกต่างกันมาก นักวิจัย
เชิงคุณภาพจึงยืนยันว่า วิธีการวิจัยเชิงปริมาณไม่สามารถเข้ามาชดเชยหรือแทนที่วิธีการวิจัย
เชิงคุณภาพได้ เพราะการวิจัยที่เกี่ยวกับมนุษย์ไม่ได้ต้องการการอธิบายความสัมพันธ์ในเชิงเป็นเหตุ
เป็นผลแก่กันเท่านั้น แต่ต้องการหา “ความหมาย” ของตัวแปรที่กำหนดใช้กัน

อย่างไรก็ดีลักษณะที่เป็นสองแนวนี้ก็มีได้ทำให้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพกับวิธีการ
วิจัยเชิงปริมาณกลายเป็นปฏิบัติต่อกัน ตรงกันข้ามลักษณะดังกล่าวกลับเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้าง
และเกื้อกูลกันและกันให้ถึงพร้อมซึ่งความสมบูรณ์ นั่นคือการวิจัยเชิงคุณภาพจะช่วยให้ผู้วิจัยเกิด
ความกระจ่างเกี่ยวกับสถานการณ์หนึ่ง ๆ ในสังคมตามที่ปรากฏอยู่ ในขณะที่เดียวกันการวิจัย
เชิงปริมาณก็จะหยิบยื่นวิธีการตัดสินใจว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปรากฏการณ์สังคมที่ได้จากการวิจัย
เชิงคุณภาพนั้นจะนำไปใช้กับกรณีอื่น ๆ โดยทั่วไปได้แค่ไหน ทำอย่างไรข้อจำกัดของการศึกษา
เฉพาะกรณีในการวิจัยเชิงคุณภาพจะได้รับการแก้ไขและช่วยเหลือโดยการวิจัยเชิงปริมาณ

เมื่อคำนึงถึงความสัมพันธ์ของวิธีการเชิงปริมาณกับวิธีการเชิงคุณภาพในแง่
ตรรกวิทยาหรือในแง่ปรัชญาแล้ว พบว่า ในกระบวนการคิดของมนุษย์คนเราย่อมรู้จักคุณภาพก่อน
ปริมาณ กล่าวคือ คนเกิดความรู้ (notion) เกี่ยวกับสิ่ง ๆ หนึ่ง (particular) ก่อน นั่นคือ คุณภาพ
จากนั้นโดยประสบการณ์คนจึงเรียนรู้ว่าสิ่งที่ตนรู้เกี่ยวกับสิ่ง ๆ หนึ่งนั้นเหมือนกับสิ่งที่ตนรู้ใน
หลาย ๆ สิ่งหรือไม่ เป็นการหาลักษณะที่เป็นสากล (universal) ของหลาย ๆ สิ่ง ทำให้คนเกิด
ความชัดเจน (precision) นั่นคือ ปริมาณ จึงกล่าวได้ว่าวิธีการเชิงคุณภาพทำให้คนเกิดความรู้
เกี่ยวกับคุณลักษณะและวิธีการเชิงปริมาณทำให้คนเกิดความชัดเจน จากลำดับกระบวนการคิดนี้เอง
ที่ทำให้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพมาก่อนเชิงปริมาณ ช่วยให้ผู้วิจัยเกิดความกระจ่างหลายแง่มุม
หลังจากนั้นวิธีการเชิงปริมาณก็เข้ามาช่วยเสริมสร้างให้เกิดความมั่นใจในข้อค้นพบ

ศุภางค์ จันทวานิช (2545) ได้กล่าวว่า วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นใช้ในสภาพการต่อไปนี

1. เมื่อต้องการสร้างสมมติฐานหรือทฤษฎีใหม่ ๆ ตลอดจนข้อเท็จจริงจากที่เคยรู้กันมาแต่เดิม และเมื่อต้องการสร้างทฤษฎีหรือกฎเกณฑ์ของศาสตร์สำหรับสภาพที่ยังขาดทฤษฎีของตนเอง เพราะทฤษฎีทางสังคมศาสตร์ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ แต่ละสังคมซึ่งมีสภาพแตกต่างกันจึงไม่อาจใช้กฎเกณฑ์เดียวกันมาอธิบายได้
2. เมื่อต้องการศึกษากระบวนการของปรากฏการณ์สังคมว่าได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรจากระยะเวลาหนึ่งไปยังอีกระยะเวลาหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขอะไรเกิดขึ้นในกระบวนการนั้น
3. เมื่อต้องการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ในระดับลึกซึ้ง กับความหมายของปรากฏการณ์นั้น ๆ สำหรับสมาชิกสังคมหรือกลุ่มสังคม
4. เมื่อทำวิจัยในสังคมที่มีผู้ไม่รู้หนังสือและผู้มีการศึกษาขั้นต่ำมาก เนื่องจากการวิจัยเชิงคุณภาพใช้คนสัมภาษณ์โดยตรงไม่ใช่เครื่องมือวิจัยอื่น ๆ เป็นสื่อกลาง โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดในการตีความหมายของทั้งฝ่ายผู้วิจัยและผู้ถูกวิจัยจึงมีน้อยกว่า
5. เมื่อต้องการทำวิจัยในเรื่องที่มีลักษณะเป็นนามธรรม เช่น เรื่องเกี่ยวกับค่านิยม โลกทัศน์ ความเชื่อถือ ความหมายของสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ
6. เมื่อต้องการข้อมูลระดับลึกมาประกอบการตัดสินใจในการวางแผนปฏิบัติงาน เพราะในบางครั้งตัวเลขที่รวบรวมได้และผลงานวิจัยเชิงปริมาณไม่ช่วยในการตัดสินใจวางแผน
7. เมื่อทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ซึ่งปัจจุบันใช้กันมากในกิจกรรมพัฒนาทั้งของส่วนรัฐและเอกชน จำเป็นต้องใช้วิธีการเชิงคุณภาพในการทำความเข้าใจปัญหา ในการสร้าง การมีส่วนร่วมและในการหาแนวทางแก้ไขปัญหาในการพัฒนา

ด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการพยายามเข้าใจมนุษย์ตามที่เกิดขึ้น โดยมุ่งเน้นรายละเอียดในเชิงประจักษ์ เหมาะที่จะใช้วิจัยในเรื่องที่มีลักษณะเป็นนามธรรม เป็นการศึกษาที่ช่วยให้มีความเข้าใจให้ความกระจ่างในมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้งมากกว่าที่จะใช้แบบวัดเป็นตัววัดเพียงอย่างเดียว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้แล้วสูงและค่อนข้างสูง เป็นข้อมูลประกอบกับข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบวัดความว่าเหว เพื่ออธิบายและทำความเข้าใจลักษณะความว่าเหวในเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยโดยเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ (quantitative data) และ เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ (qualitative data) เพื่อศึกษาความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ

การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (indepth interview) ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง (semi – structured interview)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเชิงปริมาณ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นเยาวชนหญิงกระทำผิดกฎหมายที่ถูกควบคุมตัวอยู่ที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ในปีพ.ศ. 2547 จำนวน 100 คน โดยกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยส่วนนี้เป็นเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายทั้งหมดที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของระดับอายุ

ตัวแปร	จำนวน		อายุ			
	คน	ร้อยละ	M	SD	ต่ำสุด	สูงสุด
ระดับอายุ						
อายุ 13 -15 ปี	15	15	14.53	.7432	13	15
อายุ 16 -18 ปี	72	72	17.19	.7807	16	18
อายุ 19 ปีขึ้นไป	13	13	19.08	.2774	19	20
รวม	100	100	17.04	1.43	13	20

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

การเก็บข้อมูลในการศึกษาเชิงคุณภาพ ดำเนินการเก็บข้อมูลโดย การสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ โดยเลือกผู้ที่มีคะแนนจากแบบวัดความก้าวสูงและค่อนข้างสูงคือมีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 ขึ้นไป มีจำนวนทั้งสิ้น 11 คน จากจำนวนทั้งหมดของเยาวชน 100 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความไว้ใจ และแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัว

1. แบบวัดความไว้ใจ

1.1 ลักษณะของแบบวัดความไว้ใจ

แบบวัดความไว้ใจที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวัดความไว้ใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้แนวคิดของ Rook และ Peplau (1982) เป็นกรอบโครงสร้างที่ประกอบด้วยลักษณะทางด้านอารมณ์ ความคิด และพฤติกรรม

การสร้างแบบวัดมีขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไว้ใจ
2. รวบรวมแนวคิดและการศึกษาที่ได้สร้างกรอบแนวคิดเกี่ยวกับความไว้ใจ โดยผู้วิจัยได้แนวคิดจาก Rook และ Peplau (1982 cited in Peplau & Perlman, 1982) ที่จำแนกองค์ประกอบของความไว้ใจออกเป็น 3 ด้าน คือ อารมณ์ ความคิดและพฤติกรรม ด้านละ 12 ข้อ รวมแบบวัดทั้งฉบับเป็นจำนวน 36 ข้อ
3. นำแบบวัดความไว้ใจที่มีข้อคำถามทั้งหมด 36 ข้อให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity)
4. นำแบบวัดที่มีความตรงตามเนื้อหาไปทดลองใช้กับเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี ในปีพ.ศ. 2546 จำนวน 38 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ และนักศึกษาจากการศึกษานอกโรงเรียนจำนวน 29 คน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 67 คน ซึ่งเป็นตัวแทนที่มีช่วงอายุและระดับการศึกษาใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา
5. ประเมินคุณภาพของแบบวัดด้วยการประเมินค่าความตรงและความเที่ยง พบว่ามีข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์ 8 ข้อ ผู้วิจัยจึงตัดข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์ออก และนำแบบวัดมาประเมินค่าความตรงและค่าความเที่ยงอีกครั้ง ทำให้เหลือข้อคำถามแบบวัดความไว้ใจทั้งฉบับรวม 28 ข้อ แบบวัดที่ใช้ในการวิจัยมีโครงสร้างและจำนวนข้อ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข. และภาคผนวก ค.) ดังนี้

โครงสร้างของแบบวัดความไว้เหว่

แบบวัดความไว้เหว่	ฉบับทดลองใช้	จำนวน ข้อ	ฉบับใช้ในการวิจัย	จำนวน ข้อ
	ข้อที่		ข้อที่	
ลักษณะด้านอารมณ์	3, 4, 5, 11, 16, 23, 24, 27, 29, 33, 34, 36	12	2, 7, 10, 11, 16, 17, 19, 21, 25, 26, 28	11
ลักษณะด้านความคิด	1, 7, 9, 12, 13, 18, 21, 22, 26, 31, 32, 35	12	1, 4, 6, 8, 12, 15, 18, 23, 24, 27	10
ลักษณะด้านพฤติกรรม	2, 6, 8, 10, 14, 15, 17, 19, 20, 25, 28, 30	12	3, 5, 9, 13, 14, 20, 22	7
รวม		36		28

1.2 การประเมินคุณภาพของแบบวัดความไว้เหว่

1.2.1 การประเมินค่าความตรง (Validity)

1.2.1.1 ความตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

การหาค่าความตรงตามเนื้อหาของแบบวัดความไว้เหว่ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยได้นำแบบวัดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา จำนวน 2 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ สุภาพรรณ โคตรจรัส และ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล อาจารย์คณะ จิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ช่วยพิจารณาและปรับปรุงแก้ไขข้อความให้ถูกต้องตรงตาม เนื้อหาตามโครงสร้างของแบบวัด 3 ด้าน ได้แก่ แบบแผนทางด้านอารมณ์ ทางด้านความคิด และ ทางด้านพฤติกรรม และมีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ตัวอย่างพฤติกรรมในแบบวัดสามารถสื่อ ได้ถึงความไว้เหว่

1.2.1.2 ความตรงตามสภาพ (Concurrent Validity)

ผู้วิจัยตรวจสอบค่าความตรงตามสภาพของแบบวัดความว่าห่วยที่ผ่านการตรวจสอบสำนวนภาษาและความตรงตามเนื้อหา ด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรายชื่อกับรายด้านรวม (Corrected Item-Total Correlation : CITC) โดยนำแบบวัดความว่าห่วยไปทดลองใช้กับเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 38 คน และนักศึกษาจากการศึกษานอกโรงเรียนจำนวน 29 คน รวมเป็นจำนวนทั้งสิ้น 67 คน ซึ่งเป็นตัวแทนที่มีช่วงอายุและระดับการศึกษาใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะศึกษา พบว่ามีรายชื่อกับ (item) ที่มีค่า r สูงกว่า .25 และค่า r มีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 29 ชื่อกับ โดยที่มีค่า r ตั้งแต่ .25 - .66 และมีรายชื่อกับที่มีค่า r ต่ำกว่า .25 จำนวน 7 ชื่อกับ (ดูในภาคผนวก ค.)

จากนั้นผู้วิจัยหาค่าอำนาจจำแนกรายชื่อกับของแบบวัดด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ โดยใช้กลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มคะแนนต่ำร้อยละ 27 โดยคัดเลือกชื่อกับที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงหรือมีค่าที (t-test) มากกว่า 2.02 ขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งค่าทีของรายชื่อกับในแบบวัดฉบับนี้มีค่าอยู่ในช่วง 0.18 ถึง 7.24 และผู้วิจัยได้คัดเลือกรายชื่อกับที่มีค่า r สูงกว่า .25 และมีค่าทีสูงกว่า 2.02 ดังนั้นจึงได้รายชื่อกับทั้งหมดของแบบวัดความว่าห่วยฉบับจริงจำนวนทั้งหมด 28 ชื่อกับ (ดูในภาคผนวก ค.)

1.2.2 การประเมินค่าความเที่ยง (Reliability)

ผู้วิจัยนำแบบวัดความว่าห่วยที่ผ่านการตรวจสอบค่าความตรงตามเนื้อหา และความตรงตามสภาพมาตรวจสอบค่าความเที่ยงโดยวิธีการคำนวณค่าความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficients) พบว่า แบบวัดความว่าห่วยที่พร้อมนำไปใช้ ซึ่งมีข้อคำถามจำนวน 28 ข้อมีความเที่ยง 0.92 และเมื่อผู้วิจัยนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริง ($n = 100$) พบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.85 (ดูในภาคผนวก ค.)

1.3 วิธีการตอบแบบวัดความว่าห่วยและเกณฑ์การให้คะแนน

1.3.1 วิธีการตอบแบบวัดความว่าห่วย

แบบวัดความว่าห่วยเป็นแบบ Likert Scale เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ ที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self report) ว่าข้อความใดตรงกับความรู้สึกของผู้ตอบมากที่สุด แบบวัดมีจำนวน 28 ข้อ ดังนี้

1. ด้านอารมณ์ จำนวน 11 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 2, 7, 10, 11, 16, 17, 19, 21, 25, 26, 28
2. ด้านความคิด จำนวน 10 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 1, 4, 6, 8, 12, 15, 18, 23, 24, 27
3. ด้านพฤติกรรม จำนวน 7 ข้อ ได้แก่ ข้อคำถามที่ 3, 5, 9, 13, 14, 20, 22

(ดูรายละเอียดของแบบวัดในภาคผนวก ข.)

1.3.2 เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อในแบบวัด

คำตอบ	คะแนนข้อความที่แสดง ความรู้สึกและพฤติกรรม ทางลบ	คะแนนข้อความที่แสดง ความรู้สึกและพฤติกรรม ทางบวก
ไม่เคย	1	4
นาน ๆ ครั้ง	2	3
บ่อย ๆ	3	2
บ่อยมาก/เป็นประจำ	4	1

(คะแนนสูงแสดงว่ามีความว้าเหว่สูง และคะแนนต่ำแสดงว่ามีความว้าเหว่ต่ำ)

ข้อคำถามที่ 21 เป็นข้อความแสดงความรู้สึกและพฤติกรรมทางบวก

1.3.3 การแปลผลความหมายคะแนน

หลังจากตรวจให้คะแนนข้อคำถามแต่ละข้อแล้ว นำคะแนนดังกล่าวมาหาค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนน โดยที่นำคะแนนรวมมาหารด้วยจำนวนข้อวัดคือ 28 ข้อ โดยที่คะแนนได้จะอยู่ในช่วง 1 - 4 (1 หมายถึง มีความว้าเหว่ต่ำที่สุด และ 4 หมายถึง มีความว้าเหว่สูงที่สุด) โดยมีเกณฑ์การตัดคะแนนดังนี้

คะแนน 3.00 – 4.00 หมายความว่ามีความไว้วางใจสูง

คะแนน 2.51 – 2.99 หมายความว่ามีความไว้วางใจค่อนข้างสูง

คะแนน 2.00 – 2.50 หมายความว่ามีความไว้วางใจค่อนข้างต่ำ

คะแนน 1.00 – 1.99 หมายความว่ามีความไว้วางใจต่ำ

2. แบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัว

2.1 ลักษณะของแบบวัด

แบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวัดที่ สุภาพรรณ โคตรจรัส และ ชุมพร ขงกิตติกุล (2545) พัฒนาตามกรอบแนวคิดในการวัดการปรับตัวด้านครอบครัวของ Offer และคณะ (1992, อ้างถึงใน สุภาพรรณ โคตรจรัสและชุมพร ขงกิตติกุล, 2545) ซึ่งวัดอ้อมโนทัศน์ของบุคคลในด้านครอบครัว แบบวัดมีความยาว 10 ข้อโดยนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,500 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดทั้งหมดเท่ากับ 0.84 และเมื่อผู้วิจัยนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยที่ประกอบด้วยเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายจำนวน 100 คน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดทั้งหมดเท่ากับ 0.76 (ดังแสดงรายละเอียดไว้ในภาคผนวก ค.)

แบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวที่ สุภาพรรณ โคตรจรัส และชุมพร ขงกิตติกุล พัฒนา เป็นมาตรฐานค่าแบบ Likert scale 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการปรับเปลี่ยนเป็นมาตรฐานค่าแบบ Likert scale 4 ระดับในการวิจัยครั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับแบบวัดความไว้วางใจซึ่งเป็นมาตรฐานค่า 4 ระดับ ประกอบด้วยรายข้อจำนวน 10 ข้อ วัดการประเมินตนเองของบุคคลในด้านความรู้สึกและด้านคุณค่าที่บุคคลให้ต่อตนเอง ต่อบิดามารดา ต่อสัมพันธภาพระหว่างตนและบิดามารดา และบรรยากาศในครอบครัวประกอบด้วยข้อความที่แสดงความภูมิใจในบิดามารดา ความเชื่อมั่นและไว้วางใจในบิดามารดา การยอมรับและให้คุณค่าหรือการไม่ยอมรับและไม่ให้คุณค่ากับครอบครัว ทศนคติที่บิดามารดามีต่อตน สัมพันธภาพระหว่างบิดามารดา สัมพันธภาพระหว่างตนกับบิดามารดา

2.2 วิธีตอบแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวและเกณฑ์การให้คะแนน

2.2.1 วิธีการตอบแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัว

แบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวเป็นแบบ Likert Scale เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 10 ข้อ การตอบแบบวัดแต่ละข้อ ให้ผู้ตอบทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่ตรงกับระดับที่ตรงกับตนมากที่สุด จากไม่ตรงเลยไปถึงตรงมาก

2.2.2 เกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อในแบบวัด

คำตอบ	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
ไม่ตรงเลย	1	4
ไม่ค่อยตรง	2	3
ตรง	3	2
ตรงมาก	4	1
ข้อคำถามที่	1, 3, 4, 5, 9	2, 6, 7, 8, 10

คะแนนที่สูงกว่าแสดงถึง มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ดีกว่า

2.2.3 การแปลผลความหมายของคะแนน

หลังจากตรวจให้คะแนนข้อคำถามแต่ละข้อแล้ว นำคะแนนดังกล่าวมาหาค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนน โดยที่นำคะแนนรวมมาหารด้วยจำนวนข้อวัดคือ 10 ข้อ โดยที่คะแนนที่ได้จะอยู่ในช่วง 1 - 4 มีเกณฑ์การตัดช่วงคะแนนดังนี้

คะแนน 3.00 – 4.00 หมายความว่ามีการปรับตัวด้านครอบครัวดี

คะแนน 2.51 – 2.99 หมายความว่ามีการปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างดี

คะแนน 2.00 – 2.50 หมายความว่ามีการปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างไม่ดี

คะแนน 1.00 – 1.99 หมายความว่ามีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ไม่ดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือส่งตัวจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วนำไปยื่นเรื่องต่ออธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม เพื่อส่งเรื่องและดำเนินการตามขั้นตอนไปยังศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรานี

2. ผู้วิจัยเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี เพื่อทำความเข้าใจกับเยาวชนและสังเกตปฏิสัมพันธ์และสัมพันธภาพของเยาวชนตั้งแต่เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2546 จนถึง เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2547 โดยที่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยครูกลุ่มอยู่ 2 เดือน และช่วยงานนักจิตวิทยาโดยการพูดคุยกับเยาวชนเพื่อรับฟังถึงปัญหาและความต้องการของเยาวชน และการจัดกิจกรรมเพื่อเยาวชน ทำให้เข้าใจธรรมชาติของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายและทำให้เยาวชนมีความไว้วางใจที่จะตอบแบบสอบถามด้วยความจริง

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547 โดยการเก็บข้อมูลนั้นผู้วิจัยได้ประกาศขอให้เยาวชนมารวมตัวกันเพื่อแจกแบบสอบถามทั้งสิ้น 100 ชุด โดยนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ จำนวน 3 ท่านได้ให้ความช่วยเหลือในการดูแลการตอบแบบสอบถามด้วย ผู้วิจัยได้อธิบายคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามและเน้นกับเยาวชนว่าถ้าผู้ใดมีคำถามใด ๆ ให้ถามในทันที จากนั้นนำแบบสอบถามดังกล่าวมาตรวจสอบความครบถ้วนในการตอบของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อพบว่าแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ได้ติดตามกลุ่มตัวอย่างเพื่อสอบถามและตอบข้อความให้ครบถ้วน ดังนั้นแบบสอบถามที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้จึงมีจำนวนทั้งสิ้น 100 ชุด

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดมาทำการตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาทำการวิเคราะห์ทางสถิติโดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความว่าเหวและคะแนนการปรับตัวด้านครอบครัว

2. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) ของคะแนนความว่าเหวจำแนกตามระดับการปรับตัวด้านครอบครัว ถ้าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธีการของ Dunnett's T3

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way ANOVA) ของคะแนนความว่าเหวจำแนกตามระดับการปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน ภูมิภาคหลังทางครอบครัว ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส อาชีพของบิดาและมารดา ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย ถ้าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธีการของ Dunnett's T3

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความว่าเหวระหว่างผู้ที่มีการย้ายถิ่นฐานและไม่ย้ายถิ่นฐาน และระหว่างผู้ที่เคยคิดฆ่าตัวตายและไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย โดยวิธีการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มอิสระ (t-independent test)

5. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความว่าเหวกับคะแนนการปรับตัวด้านครอบครัว โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative data)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจในความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์เกี่ยวกับความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ในการศึกษาครั้งนี้ คือการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (indepth interview) เป็นรายบุคคล

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กรณีการสัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกมาจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณ โดยคัดเลือกผู้ที่มีคะแนนจากแบบวัดความวิตกกังวลสูงและค่อนข้างสูง คือ เยาวชนที่มีคะแนนความวิตกกังวลตั้งแต่ 2.51 ขึ้นไป ทั้งสิ้นจำนวน 11 คน

การเตรียมความพร้อมของผู้วิจัย

ตัวผู้วิจัยเป็นเครื่องมือหลักที่ใช้ในการวิจัย ดังนั้นก่อนการทำการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยได้เตรียมความพร้อมดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมด้านความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับความวิตกกังวล โดยศึกษาจากตำรา วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างข้อคำถามในการสัมภาษณ์ และศึกษาเพิ่มเติมจากข้อมูลจากการสอบถามนักจิตวิทยาที่อยู่ในศูนย์เพื่อเตรียมความพร้อมในการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคล โดยที่แนวคำถามในการสัมภาษณ์เกี่ยวกับความวิตกกังวลมีประเด็นหลัก 2 ประเด็น ประเด็นแรก คือ ลักษณะของเยาวชนที่มีความวิตกกังวล 3 ลักษณะคือ แบบแผนทางอารมณ์ แบบแผนทางความคิด และแบบแผนทางพฤติกรรม และประเด็นที่สองคือการเผชิญกับความวิตกกังวลของเยาวชนที่มีความวิตกกังวล ผู้วิจัยทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของคำถามทุกข้อ เพื่อช่วยให้การสัมภาษณ์อยู่ในเรื่องที่ต้องการ และทำการปรับแนวคำถามเพื่อให้สามารถสื่อสารกับกลุ่มตัวอย่างได้ดี จากนั้นผู้วิจัยได้นำแนวคำถามไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และเจ้าหน้าที่นักจิตวิทยาในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี เพื่อทำการปรับข้อคำถามให้เหมาะสม ครอบคลุมเพื่อให้ได้คำตอบที่ชัดเจนและครบถ้วนและใช้เป็นแนวคำถามในการสัมภาษณ์โดย ผู้วิจัยสามารถยืดหยุ่นแนวคำถามได้ตามสถานการณ์และบริบทและปรับให้เหมาะสมตามประสบการณ์ในการสัมภาษณ์แต่ละครั้ง

2. การเตรียมความพร้อมด้านระเบียบวิธีวิจัย ผู้วิจัยศึกษาวิชาเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ 1 รายวิชา จำนวน 3 หน่วยกิต เพื่อเรียนรู้ ทำความเข้าใจในระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ จากนั้นก่อนทำการวิจัย ผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสาร ตำรา งานวิจัยเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยแบบการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพในการศึกษานี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกตามแนวคำถามที่สร้างขึ้นเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ (ดังภาคผนวก ง.) โดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลและผู้สัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้มีการเตรียมความพร้อมก่อนทำการสัมภาษณ์ดังที่กล่าวไว้ในข้างต้น

1.2 เครื่องบันทึกเสียง

1.3 แนวคำถามการสัมภาษณ์

2. ระยะเวลาในการดำเนินการสัมภาษณ์

ในการสัมภาษณ์ ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ทั้งสิ้นประมาณ 3 เดือน คือ ตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2547 ถึง เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2547 ซึ่งเป็นช่วงเวลานัดหมายและเก็บรวบรวมข้อมูล โดยที่ก่อนเริ่มการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้เข้าไปฝังตัวในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีตั้งแต่เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2546 ถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2547 เพื่อสร้างความใกล้ชิดสนิทสนมคุ้นเคยกับเยาวชน

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เข้าสู่สนามและการเก็บรวบรวมข้อมูล โดย

1. ขออนุญาตผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีสัมภาษณ์เยาวชนในการสัมภาษณ์เชิงลึก และขออนุญาตใช้สถานที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ในการจัดดำเนินการสัมภาษณ์โดยเป็นห้องที่มิดชิด ไม่มีเสียงรบกวน

2. ตรวจสอบตารางเวลาของกลุ่มตัวอย่างและนัดหมายวันเวลา พบกลุ่มตัวอย่างสนทนาถึงชีวิตประจำวัน ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ของเยาวชน และขอความร่วมมือจากเยาวชนเพื่อทำการสัมภาษณ์ โดยที่การสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 50 นาที เยาวชนหนึ่งคนจะทำการสัมภาษณ์ 2-3 ครั้ง เพื่อให้ได้ข้อมูลเจาะลึกที่จะสรุปเป็นภาพรวมได้

3. ดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์บนพื้นฐานของความสัมพันธ์และไว้วางใจ โดยแนะนำตัวเอง มีท่าทีที่เป็นมิตร น่าเชื่อถือ จนกระทั่งจบการสัมภาษณ์ โดยการสื่อความปรารถนาดีไปสู่ผู้ให้ข้อมูลอย่างเป็นธรรมชาติด้วยการเป็นผู้ฟังที่ดี ฟังด้วยใจที่สงบ นิ่ง ตั้งใจ เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลได้รับรู้ว่า ผู้วิจัยสนใจและเข้าใจในประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก ดังนี้

1. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1.1 ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกมาเป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ เมื่อการสัมภาษณ์สิ้นสุดลงแล้ว ผู้วิจัยถอดความการสัมภาษณ์จากเทปบันทึกการสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (verbatim) ออกมาเป็นบทสัมภาษณ์ที่เป็นตัวอักษร จากนั้นทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบ ฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์ซ้ำด้วยตนเอง

1.2 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1) ผู้วิจัยอ่านเนื้อหาจากบทสัมภาษณ์ทั้งหมดซ้ำหลาย ๆ รอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องนั้น และ พยายามสังเกตแยกแยะความหมายของข้อความทุกตอนอย่างตั้งใจ

2) ผู้วิจัยทำการถอดรหัสข้อความ (coding) ต่าง ๆ ออกจากบทสัมภาษณ์นั้น ๆ แล้วทำการจำแนกข้อมูลระดับคำหรือประโยค ที่เรียกกันว่า การวิเคราะห์กลุ่มคำ (domain analysis) และกระทำการสร้างระบบจำแนกประเภท (taxonomy) ต่อจากนั้นใช้วิธีการจำแนกกับหน่วยการวิเคราะห์ที่ใหญ่ขึ้นอีก คือ จำแนกเป็นประเภทหรือชนิด (typology) และจึงทำการสรุปแบบอุปนัย (analytic induction) คือ สรุปความเชื่อมโยงระหว่างตัวแปรตั้งแต่สองตัวขึ้นไป

2. การตรวจสอบข้อมูลและความน่าเชื่อถือ

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อมูลและความน่าเชื่อถือได้ด้วยวิธีการดังนี้

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามกระบวนการวิธีวิจัย อันจะแสดงให้เห็นถึง การทำวิจัยอย่างมีขั้นตอน คือ การถอดเทปบันทึกการสัมภาษณ์ทั้งหมด ผู้วิจัยถอดความแบบคำต่อคำ(verbatim) ออกมาเป็นบทสนทนาและบทสัมภาษณ์ที่เป็นตัวอักษร (transcript) และมีการตรวจสอบความถูกต้องด้วยการฟังเทปบันทึกการสัมภาษณ์ซ้ำเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องมากที่สุด (confirmability)

2.2 นำเนื้อหาที่ทำการถอดรหัส ตรวจสอบยืนยัน วิเคราะห์กับผู้ที่มีความเชี่ยวชาญและอยู่ในสาขาเดียวกัน ซึ่งได้แก่นักศึกษามหาบัณฑิตจากสาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา จำนวน 2 คน (peer debriefing) คือ คุณพิรพัฒน์ ภิวิรัตน์ และ คุณรัชฎา แสงสุรินทร์โดยที่นักศึกษาทั้ง 2 คน ได้ผ่านการศึกษาวิชาเกี่ยวกับการวิจัยเชิงคุณภาพ จำนวน 3 หน่วยกิต มีความรู้ความเข้าใจในระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ อีกทั้งมีประสบการณ์การสัมภาษณ์เชิงลึก

2.3 ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ละเอียด ครอบคลุม และครบถ้วน ทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลได้ในทุกแง่มุม (dense description data)

2.4 ผู้วิจัยไม่นำผลจากการสัมภาษณ์นี้ไปอ้างอิงสู่สถานการณ์อื่น (transferability) หากแต่ใช้อ้างอิงได้ในกรณีที่มีอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในกลุ่มเฉพาะที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยนี้เท่านั้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย จำแนกตาม การปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษา สถานภาพ การสมรส ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และ ความคิดฆ่าตัวตาย

การวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยเชิงปริมาณมีตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

ตัวแปรอิสระ คือ การปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของ บิดาและมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของการ กระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย

ตัวแปรตาม คือ ความว่าเหว

ผู้วิจัยแบ่งระดับความว่าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัว โดยพิจารณาจาก คะแนนเฉลี่ยของความว่าเหวและคะแนนเฉลี่ยของการปรับตัวด้านครอบครัว จากมาตรประเมินค่า 4 ระดับ โดยมีเกณฑ์ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 เกณฑ์การจัดแบ่งระดับความว้าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัว

คะแนน	ระดับความว้าเหว	จำนวน (N)	ระดับการปรับตัวด้าน ครอบครัว	จำนวน (N)
3.00 – 4.00	สูง	1	ดี	50
2.51 – 2.99	ค่อนข้างสูง	11	ค่อนข้างดี	20
2.00 – 2.50	ค่อนข้างต่ำ	44	ค่อนข้างต่ำ	27
1.00 – 1.99	ต่ำ	44	ต่ำ	3

ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งระดับความว้าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัวเป็น 4 ระดับ โดยเกณฑ์การแบ่งระดับนั้นผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์จากการให้คะแนนของแบบวัดความว้าเหวและแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวซึ่งมีช่วงคะแนน 1 ถึง 4 หลังจากนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์หาความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อตรวจสอบว่า เกณฑ์การจัดแบ่งระดับความว้าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัวทั้ง 4 ระดับมีความแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์พบว่าเกณฑ์เกณฑ์การจัดแบ่งระดับความว้าเหว และเกณฑ์การจัดแบ่งระดับการปรับตัวด้านครอบครัวที่แบ่งออกเป็น 4 ระดับนี้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (***) $p < .001$ $F(3,96) = 3.98$)

จากนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทั้งหมด โดยที่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 100 คน ดังนั้นการนำเสนอจำนวนและค่าร้อยละจึงได้นำเสนอไว้ด้วยกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทั้งหมด

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความไว้ใจ จำแนกตาม ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดาและมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิลำเนาครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม ความคิดฆ่าตัวตายและการปรับตัวด้านครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน(N)/ ร้อยละ(%)	ความไว้ใจ	
		M	SD
ระดับอายุ			
อายุ 13 -15 ปี	15	1.99	0.21
อายุ 16 -18 ปี	72	2.04	0.40
อายุ 19 ปีขึ้นไป	13	2.14	0.47
การย้ายถิ่นฐาน			
ไม่ย้ายถิ่นฐาน	81	1.99	0.35
ย้ายถิ่นฐาน	19	2.30	0.43
อาชีพของบิดามารดา			
อาชีพของบิดา			
รับจ้าง	46	1.95	0.36
ค้าขาย	7	2.09	0.28
ไม่ได้ทำงาน/ไม่ทราบ	41	2.12	0.42
อื่น ๆ (เช่น แปลหนังสือ นวดแผนโบราณ รับราชการ	6	2.24	0.38
และอาชีพเกษตรกรกรรม)			
อาชีพของมารดา			
รับจ้าง	41	2.01	0.34
ค้าขาย	24	2.05	0.31
ไม่ได้ทำงาน/ไม่ทราบ	31	2.03	0.45
อื่น ๆ (เช่น อาชีพเกษตรกรกรรมและรับราชการ)	4	2.54	0.44
ระดับการศึกษา			
ประถมศึกษา	50	2.06	0.41
มัธยมศึกษา	50	2.04	0.37
สถานภาพการสมรส			
โสด	63	2.08	0.35
มีคู่ครอง	28	1.98	0.46
เลิกรา	9	2.04	0.41

ตารางที่ 3(ต่อ) ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความว้าเหว่ จำแนกตาม ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดาและมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิลั้ทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม ความคิดฆ่าตัวตายและการปรับตัวด้านครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน(N)/ ร้อยละ (%)	ความว้าเหว่	
		M	SD
ภูมิลั้ทางครอบครัว			
สถานภาพการสมรสของบิดามารดา			
อยู่ร่วมกัน	30	1.96	0.34
แยกทางกันหรือหย่าร้าง	47	2.09	0.37
ไม่ได้อยู่ร่วมกัน	23	2.07	0.46
บุคคลที่ยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม			
บิดามารดา	27	2.02	0.36
บิดาหรือมารดา	46	2.01	0.36
ญาติหรือบุคคลอื่น	27	2.14	0.45
จำนวนพี่น้อง (รวมตนเอง)			
ลูกคนเดียว	15	2.10	0.36
2 – 3 คน	59	2.05	0.41
4 คนขึ้นไป	26	2.02	0.35
ลำดับการเกิด			
ลูกคนเดียว	15	2.10	0.36
ลูกคนโต	27	2.08	0.37
ลูกคนกลาง	20	2.06	0.35
ลูกคนสุดท้อง	38	2.00	0.43
ลักษณะของการกระทำผิด			
ครอบครองเพื่อจำหน่าย(ยาเสพติด)	78	2.04	0.37
ครอบครองเพื่อเสพ(ยาเสพติด)	9	1.96	0.37
ความผิดประเภทอื่นที่ไม่ใช่ยาเสพติด เช่น ลักทรัพย์			
น้อโกง ปล้น	13	2.17	0.47
จำนวนครั้งที่การกระทำผิดและถูกจับกุม			
ครั้งแรก	68	2.02	0.41
มากกว่า 1 ครั้งแต่ไม่เกิน 3 ครั้ง	32	2.11	0.34

ตารางที่ 3(ต่อ) ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความวิตกกังวล จำแนกตาม ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดาและมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิลำเนาครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม ความคิดฆ่าตัวตายและการปรับตัวด้านครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน(N)/ ร้อยละ(%)	ความวิตกกังวล	
		M	SD
ความคิดฆ่าตัวตาย			
ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย	77	1.97	0.35
เคยคิดฆ่าตัวตาย	23	2.31	0.40
การปรับตัวด้านครอบครัว			
การปรับตัวด้านครอบครัวดี	50	1.89	0.33
การปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างดี	20	2.19	0.36
การปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างไม่ดี	27	2.17	0.38
การปรับตัวด้านครอบครัวได้ไม่ดี	3	2.57	0.45

จากข้อมูลในตารางที่ 3 เมื่อพิจารณาความวิตกกังวลจากเกณฑ์การแปลผล คะแนนตั้งแต่ 3.00 คะแนนขึ้นไป หมายถึง มีระดับความวิตกกังวลสูง คะแนนในช่วง 2.51-2.99 คะแนน หมายถึง มีระดับความวิตกกังวลค่อนข้างสูง คะแนนในช่วง 2.00 – 2.50 คะแนน หมายถึง มีระดับความวิตกกังวลค่อนข้างต่ำ และ คะแนนตั้งแต่ 1.99 คะแนนลงไป หมายถึง มีระดับความวิตกกังวลต่ำ พบว่าเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายโดยส่วนมากจะมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ในขณะที่เยาวชนที่มีมารดาอาชีพทำเกษตรกรรมหรือรับราชการ และเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ไม่ดี มีคะแนนความวิตกกังวลอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ส่วนเยาวชนที่มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับต่ำได้แก่ เยาวชนที่มีอายุ 13-15 ปี ไม่มีการย้ายถิ่นฐาน บิดามีอาชีพรับจ้าง เยาวชนที่มีคู่ครองแล้ว มีบิดาและมารดาอยู่ร่วมกัน เยาวชนที่มีลักษณะการกระทำผิดคือครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ เยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย และเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี

จากข้อสังเกตในส่วนของภูมิลำเนาด้านครอบครัว พบว่า เยาวชนที่สถานภาพการสมรสของบิดามารดาที่อยู่ร่วมกันมีจำนวนร้อยละ 30 ในขณะที่บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อน

ถูกจับกุมคือบิดามารดานั้นมีเพียงร้อยละ 27 กล่าวคือ อาจเป็นไปได้ว่าถึงแม้บิดามารดาของเยาวชน จะอยู่ร่วมกันแต่เยาวชนร้อยละ 3 กลับอาศัยอยู่กับญาติหรือบุคคลอื่น

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความว้าเหวและ คะแนนการปรับตัวด้านครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน(N)/ ร้อยละ(%)	M	SD
ความว้าเหว	100	2.05	0.39
การปรับตัวด้านครอบครัว	100	2.95	0.56

จากตารางที่ 4 คะแนนความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายโดยรวม พบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายโดยทั่วไปมีความว้าเหวในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนคะแนน การปรับตัวด้านครอบครัวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายโดยรวมพบว่าเยาวชนหญิงที่ กระทำผิดกฎหมายโดยทั่วไปมีการปรับตัวด้านครอบครัวในระดับค่อนข้างดี

จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำ ผิดกฎหมาย โดยจำแนกตามการปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน ภูมิภาคหลังทาง ครอบครัวยุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิด และถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย โดยใช้การวิเคราะห์ดังนี้

1. การวิเคราะห์ความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามการปรับตัว ด้านครอบครัว โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA)

1.1 ผลการทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Test of Homogeneity of Variance)

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ผู้วิจัย จำเป็นต้องทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Test of Homogeneity of Variance) ของคะแนน ความว้าเหว เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามระดับการปรับตัวด้านครอบครัว มีสัดส่วนแตกต่างกันมาก (ตารางที่ 2) พบว่าความแปรปรวนของการปรับตัวด้านครอบครัวไม่แตกต่างกัน ($F = .458$) ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว หากผลการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบทาง

เดียวพบความแตกต่างถึงระดับนัยสำคัญ ผู้วิจัยจะทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของ
Dunnett's T3

1.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA)

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความว่าเหว้จำแนกตามการปรับตัว
ด้านครอบครัว 4 ระดับ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	2.90	3	0.97	7.85***	.000
ภายในกลุ่ม	11.83	96	0.12		
รวม	14.733	99			

***p < .001 F(3,96) = 3.98

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดี่ยวดังตารางที่ 5 แสดงถึงคะแนนความ
ว่าเหว้ พบว่าเยาวชนที่มีระดับการปรับตัวด้านครอบครัวแตกต่างกัน มีคะแนนความว่าเหว้แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของ
ค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของ Dunnett's T3 ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายคู่ของความว่าเหว้ของเยาวชน
หญิงที่กระทำผิดกฎหมายจำแนกตามการปรับตัวด้านครอบครัว ด้วยวิธีการของ
Dunnett's T3

การปรับตัวด้านครอบครัว	ความว่าเหว้						
	N	M	SD	การปรับตัวด้านครอบครัว			
				1	2	3	4
1.การปรับตัวด้านครอบครัวดี	50	1.89	0.33				
2.การปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างดี	20	2.19	0.36	2>1*			
3.การปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างต่ำ	27	2.17	0.38	3>1*	~		
4.การปรับตัวด้านครอบครัวต่ำ	3	2.57	0.45	~	~	~	

*p < .05

จากตารางที่ 6 พบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี รองลงมาคือเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างไม่ดีและค่อนข้างดี ซึ่งจากการเปรียบเทียบรายกลุ่มแสดงให้เห็นว่า เยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างไม่ดีและค่อนข้างดีมีความว้าเหว่สูงกว่าเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี

2. ความว้าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย จำแนกตามการปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน ภูมิหลังทางครอบครัว ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย

2.1 ผลการทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Test of Homogeneity of Variance)

ก่อนการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ผู้วิจัยจำเป็นต้องทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Test of Homogeneity of Variance) ของคะแนนความว้าเหว่ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามการจับคู่ระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวกับตัวแปรต้นตัวอื่นได้แก่ ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน ภูมิหลังทางครอบครัว ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ลักษณะการกระทำผิด จำนวนครั้งของการกระทำผิด และความคิดฆ่าตัวตาย มีสัดส่วนแตกต่างกันมาก (ตารางที่ 3) เมื่อผลการทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวนพบว่าความแปรปรวนของตัวแปรตามไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง หากผลการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบสองทางพบความแตกต่างถึงระดับนัยสำคัญ ผู้วิจัยจะทำการทดสอบค่าเฉลี่ยรายกลุ่มด้วยวิธีการของ Dunnett's T3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 การทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวนของความไว้แห้วจำแนกตามการจับคู่ ระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวกับตัวแปรต้นตัวอื่น

การปรับตัวด้านครอบครัว	F	Sig.
ระดับอายุ	1.22	.292
การย้ายถิ่นฐาน	0.46	.863
อาชีพของบิดา	1.82	.056
อาชีพของมารดา	1.26	.254
ระดับการศึกษา	0.92	.498
สถานภาพการสมรส	1.46	.170
สถานภาพการสมรสของพ่อแม่	1.44	.170
บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม	1.25	.271
จำนวนพี่น้อง	0.87	.567
ลำดับการเกิด	1.00	.462
ลักษณะของการกระทำผิด	1.20	.302
จำนวนครั้งของการกระทำผิดและถูกจับกุม	0.25	.958
ความคิดฆ่าตัวตาย	0.45	.865

ผลการทดสอบเอกพันธ์ของความแปรปรวนพบว่า ความไว้แห้วไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่จำแนกโดยการจับคู่ระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวกับตัวแปรต้น ได้แก่ ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งของการกระทำผิดและถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของตัวแปรตามดังกล่าว หากพบว่ามีค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มถึงระดับนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของ Dunnett's T3

2.2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way ANOVA)

ตารางที่ 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของความว่าเหว้จำแนกตามตัวแปรต้น ระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวกับตัวแปรต้นอื่น ๆ ได้แก่ ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งของการกระทำผิดและถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย

ตัวแปร	ค่า F	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
1. การปรับตัวด้านครอบครัว (จากตารางที่ 6)	7.85***	.000
2. ระดับอายุ	2.15	.122
3. การย้ายถิ่นฐาน	7.79**	.006
4. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา	0.06	.943
5. บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม	0.92	.401
6. จำนวนพี่น้อง	0.06	.938
7. ลำดับการเกิด	0.07	.974
8. อาชีพของบิดา	0.40	.754
9. อาชีพของมารดา	2.33	.080
10. ระดับการศึกษา	1.53	.219
11. สถานภาพการสมรส	0.34	.715
12. ลักษณะของการกระทำผิด	2.22	.114
13. จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม	0.95	.332
14. ความคิดฆ่าตัวตาย	10.80***	.001
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวกับตัวแปรต้นดังนี้		
1. ระดับอายุ	1.68	.148
2. การย้ายถิ่นฐาน	1.85	.144
3. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา	1.26	.285
4. บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม	1.01	.418
5. จำนวนพี่น้อง	0.16	.978
6. ลำดับการเกิด	1.36	.233
7. อาชีพของบิดา	1.57	.165
8. อาชีพของมารดา	1.46	.191

ตัวแปร	ค่า F	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
9. ระดับการศึกษา	1.04	.381
10. สถานภาพการสมรส	0.72	.608
11. ลักษณะของการกระทำผิด	1.35	.250
12. จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม	0.20	.819
13. ความคิดฆ่าตัวตาย	1.28	.285

p< .01,*p< .001

จากตารางที่ 8 พบความสัมพันธ์ของความว้าเหว่กับตัวแปรต้นดังต่อไปนี้

1. ผู้ที่มีการปรับตัวด้านครอบครัว แตกต่างกันมีความว้าเหว่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Dunnett's T3 ดังตารางที่ 6 โดยพบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างดีและมีการปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างต่ำมีความว้าเหว่สูงกว่าเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การย้ายถิ่นฐาน ได้แก่ เยาวชนที่มีการย้ายถิ่นฐานและการไม่ย้ายถิ่นฐาน ซึ่งพบว่ามีความว้าเหว่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยได้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธีค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ ดังแสดงในตารางที่ 9

3. ความคิดฆ่าตัวตาย ได้แก่ เยาวชนที่เคยคิดฆ่าตัวตายกับเยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย ซึ่งพบว่ามีความว้าเหว่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้วิจัยได้ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธีค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ ดังแสดงในตารางที่ 9

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของความวิตกกังวลตามการย้ายถิ่นฐานและความคิดฆ่าตัวตายด้วยวิธีการหาค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ

ตัวแปร		จำนวน(N)/ ร้อยละ(%)	M	SD	df	ค่าที	ระดับ นัยสำคัญ
การย้ายถิ่นฐาน	ไม่ย้ายถิ่นฐาน	81	1.99	0.35	98	3.389**	.001
	ย้ายถิ่น	19	2.30	0.43			
ความคิดฆ่าตัวตาย	ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย	77	1.97	0.35	98	3.993**	.000
	เคยคิดฆ่าตัวตาย	23	2.31	0.40			

** $p < .01$ ($t_{.01,98} = 2.62$) ทดสอบ 2 ทาง

จากตารางที่ 9 พบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่ย้ายถิ่นฐานและไม่ย้ายถิ่นฐานมีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่เยาวชนที่ย้ายถิ่นฐานมีความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนที่ไม่ย้ายถิ่นฐาน และเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่เคยคิดฆ่าตัวตายมีความวิตกกังวลแตกต่างกับเยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยที่เยาวชนที่เคยคิดฆ่าตัวตายมีความวิตกกังวลสูงกว่าเยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย

จากการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการปรับตัวด้านครอบครัว การย้ายถิ่นฐาน และความคิดฆ่าตัวตายแตกต่างกันมีความวิตกกังวลแตกต่างกัน ในขณะที่ตัวแปรตัวอื่น อันได้แก่ ระดับอายุ ภูมิภาคหลังทางครอบครัว ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ลักษณะของการกระทำผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม แตกต่างกันมีความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน และจากการที่ผู้วิจัยได้ทดสอบหาค่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวด้านครอบครัวและตัวแปรต้นที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวล พบว่า การปรับตัวด้านครอบครัวไม่มีปฏิสัมพันธ์กับตัวแปรต้นตัวอื่น ๆ เลย

3. การหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของความไว้หวัและการปรับตัวด้านครอบครัว

ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation) ของคะแนนความไว้หวัและการปรับตัวด้านครอบครัว

ตัวแปร	ความไว้หวั	การปรับตัวด้านครอบครัว
ความไว้หวั	1.00	
การปรับตัวด้านครอบครัว	-.409**	1.00

** $p < .01$

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนความไว้หวัสัมพันธ์กับคะแนนการปรับตัวด้านครอบครัวในทิศทางตรงกันข้ามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายความว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความไว้หวัสูงจะมีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ไม่ดี

ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาถึงลักษณะของผู้ที่ไว้หวั และการเผชิญกับความไว้หวัของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งมีโครงสร้างจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 11 ราย ซึ่งเป็นเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่ได้ผ่านการทำแบบทดสอบในการวิจัยเชิงปริมาณและพบว่ามีความไว้หวัสูงและค่อนข้างสูง คือ เยาวชนที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.51 ขึ้นไป

ผลการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพนี้ เสนอไว้ว่าความไว้หวัที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายประสบเป็นความรู้สึกทางลบ ความรู้สึกว่างเปล่าเนื่องจากการขาดสัมพันธ์ภาพที่มีความหมาย การมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ ซึ่งผู้วิจัยสรุปประเด็นหลัก (Theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์โดยแบ่งลักษณะของผู้ที่ไว้หวัใน 3 ลักษณะ คือ แบบแผนทางอารมณ์ แบบแผนทางความคิด และแบบแผนทางพฤติกรรม ตามกรอบแนวคิดของ Rook และ Peplau (1982)

ลักษณะของผู้ที่ไว้หว่

1. แบบแผนทางอารมณ์ (Affective Patterns)

แบบแผนทางอารมณ์เป็นความรู้สึกทางลบที่ผู้ให้ข้อมูลได้แสดงออกมาและผู้วิจัยสังเกตได้ ในขณะที่ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีความรู้สึกทุกข์ใจ รู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากอดทน และมีส่วนน้อยที่มีความรู้สึกไม่มีอิสระ รู้สึกกังวลใจ รู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง และรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจ

1.1 ความรู้สึกทุกข์ใจ

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่เป็นผู้ให้ข้อมูลทุกคนได้รายงานว่าเกิดความรู้สึกทุกข์ใจขณะที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี โดยที่ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 และ 4 ได้รายงานถึงความรู้สึกทุกข์ใจบอบที่สุด ตัวอย่างความรู้สึกทุกข์ใจที่ผู้ให้ข้อมูลรายงาน คือ “มันท้อ อยู่ดี ๆ มันก็เหงา มันก็เศร้า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “มันเหงาใจ พอเราคิดอะไร พอไม่สบายใจอยากจะร้องไห้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4) “เศร้าถึงขนาดไม่อยากทำอะไรเลยวันๆ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7) “ทุกข์สิ...สุขที่ไหน ทรมานจะตาย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9)

1.2 ความรู้สึกโดดเดี่ยว

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีที่เป็นผู้ให้ข้อมูลโดยส่วนใหญ่คือ 8 ใน 11 คน ได้ให้ข้อมูลว่ามีความรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนไม่มีใครอยู่เคียงข้าง ดังตัวอย่างที่กล่าวว่า “ถึงแม้เราจะมีเพื่อนรอบข้างก็จริง มีเพื่อนสนิท แต่บางเวลาเหมือนอยู่คนเดียว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “เหมือนอยู่คนเดียว รู้สึกว่าไม่มีคนอยู่เคียงข้าง ไม่มีคนให้กำลังใจ ไม่มีคนที่รอเราอยู่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) “เหมือนอยู่คนเดียว...เหมือนไม่มีใครสนใจเรา ทั้งเราไปหมดเลย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5) โดยเฉพาะผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5 ที่รายงานถึงความรู้สึกโดดเดี่ยวบ่อยครั้ง

1.3 ความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่อยากอดทน

ผู้ให้ข้อมูล 8 ใน 11 คน รายงานถึงความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่อยากอดทน เนื่องจากมีกิจกรรมแบบเดิม ๆ ให้ทำทุกวัน ต้องอาศัยในสภาพแวดล้อมเดิมๆ ดังคำกล่าวที่ว่า “อยู่ในนี้อี๊ดอัดจะตายแล้ว เดินไปทางไหนก็เจอแต่คนเดิม ๆ หน้าเดิม ๆ น่าเบื่อ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6) “มันทำเดิม ๆ ทุกวัน ทำกิจกรรมเดิม ๆ เข้าห้องเรียน เข้ากลุ่ม มันก็เบื่อ จะทำยังไงจะได้ออก นั่งคิดก็พาเราเศร้าไป

ด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7) “เมื่ออยู่ที่นี้ ... ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ... เจอแต่อะไรก็ไม่รู้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11) “...มองไปทางไหนก็เกะกะลูกตาไปหมด...ดูโลกมันน่าเบื่อ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, 6 และ 11 รายงานถึงความรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากอดทนบ่อยครั้ง

1.4 ความรู้สึกไม่มีอิสระ

ด้วยเหตุที่ว่าเยาวชนที่เข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรานี ซึ่งเป็นสถานที่ควบคุมตัวเยาวชน ทำให้เยาวชนไม่สามารถที่จะออกไปจากศูนย์ฝึก อีกทั้งยังมีกฎระเบียบที่ต้องปฏิบัติตามจึงมีความรู้สึกไม่มีอิสระ (มีผู้ให้ข้อมูล 5 ใน 11 คน) ดังคำกล่าวที่ว่า “ในนี้มันจำกัด มันเหมือนมีอะไรจำกัดเราไว้ ถ้าอยู่ข้างนอกเราทำอะไรได้มากมาย...แต่ในนี้แล้วเดินไปก็ตีกรอบไว้ เราอยากจะทำข้างนอกก็ทำไม่ได้ มันจำกัด” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “ต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ตลอดเวลา ไม่ชอบ มันไม่มีอิสระ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9) “ไปไหนก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ อยากจะทำอะไรในสิ่งที่เราอยากทำก็ไม่ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) ซึ่งผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4 และ 9 รายงานถึงความรู้สึกไม่มีอิสระบ่อยครั้ง

1.5 ความกังวลใจ

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่เป็นผู้ให้ข้อมูล 4 ใน 11 คน รายงานว่ามีความรู้สึกกังวลใจเกี่ยวกับสัมพันธภาพของตนเองที่มีต่อบุคคลใกล้ชิด ดังคำกล่าวที่ว่า “พอเพื่อนไม่มาเล่นกับเราก็ทำให้คิดว่าเราทำอะไรผิด เพื่อนโกรธเราหรือเปล่า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5) “เราอยู่ที่นี้ต่อให้เราเชื่อใจเค้าแค่ไหน แต่ถ้าเราลองมาห่างกันแบบนี้ ความเชื่อใจมันก็หมดไป” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3) “แค่ความรู้สึกคนอื่นมาก...กลัวคนอื่นจะมองว่าทำไม่ดีสักอย่าง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

1.6 ความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย 2 ใน 11 คนได้ให้ข้อมูลนั้นรายงานถึงความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง โดยรายงานที่ “เหมือนเราเคยอยู่กันสองคน แล้วเรามาอยู่คนเดียว มันรู้สึกเหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3) “...เหมือนมันขาดอะไรไปบางอย่าง...” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

1.7 ความรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจ

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายได้ให้ข้อมูลว่า รู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจตนเอง ทำให้ไม่อยากที่จะระบายความรู้สึกให้ผู้อื่นได้รับรู้ ดังคำกล่าวที่ว่า “ไม่มีคนที่เขาเข้าใจเรา ไม่มีคนรู้ เพราะ

เขาไม่รู้จักนิสัยเราว่าเราต้องการแบบไหน มันเหมือนแบบหงาไปเลย แบบไม่มีใครเข้าใจเรา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4) “บางทีเราระบายกับเพื่อน...เพื่อนก็ไม่เข้าใจเราบ้าง ก็ไม่รู้จะไปพูดกับใคร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “บางทีหนูก็คิดว่าพุดออกไปมันก็ไม่มีใครเข้าใจได้ดีเท่าเราหรอก ก็สู้ไม่ต้องบอกใคร ไม่เป็นตัวถ่วงของใคร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “ไม่มีใครที่แบบว่าจะฟังเราได้...มีแต่เพื่อนรุ่น ๆ เดียวกัน พวกมันก็ไม่เข้าใจเราหรอก พุดวันนี้พุงนี้ก็ลืมหืมแล้ว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) “ขาดคนรักเรา ขาดคนคอยดูแล” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3) โดยผู้ให้ข้อมูลที่รายงานถึงความรู้สึกนี้มี 4 ใน 11 คน และผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 และ 4 ได้รายงานถึงความรู้สึกนี้บ่อยครั้ง

2. แบบแผนทางความคิด (Cognitive Patterns)

จากการรายงานของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว่าแห้วแสดงให้เห็นว่ามี ลักษณะแบบแผนทางความคิดดังต่อไปนี้ โดยส่วนใหญ่จะมีการขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ หมกมุ่นกับตนเอง และ มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ และมีบ้างที่ไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก คิดว่าตนเองล้มเหลวทางด้านสังคม รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง และสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยากหรือไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ ๆ

2.1 การขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ

จากการที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนหญิงบ้านปรานี (จำนวน 7 ใน 11 คน) รายงานว่าตนเองขาดการติดต่อหรือแยกจากบุคคลที่รักและผูกพัน ขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ ดังคำกล่าวที่ว่า “คิดถึงแม่ก็คิดถึงตอนที่เวลาเห็นคนอื่นเขามีแม่มาหาอกอด แต่เราไม่มีก็ร้องไห้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4) “บางทีหนูก็ร้องไห้ทำไมเขาไม่มาหา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6) “วันเยี่ยมญาติ ก็อยากให้อาญาธิมาเยี่ยมบ้าง แต่มันเป็นไปไม่ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7)

2.2 หมกมุ่นกับตนเอง/สงสารตนเอง

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายรายงานจาก 7 ใน 11 คน แสดงถึงความหมกมุ่นกับตนเองโดยการสงสารตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 ดังคำกล่าวที่ว่า “คิดว่าทำไมเราไม่เห็นมีทุกอย่างเหมือนคนอื่นเค้าบ้าง” หรือ “...คนอื่นเค้ามีความสุข ทำไมเราไม่มีความสุข” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) “เหงาตรงที่ว่าเวลาเราอยู่คนเดียว ก็อาจจะมีความคิดมากขึ้น...ทำไมถึงต้องมาอยู่

ที่นั่นนะ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5) “ทำไมเราต้องเกิดมาเป็นคนด้วย ทำไมเราไม่ตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย จะได้ไม่มาเจอกับปัญหา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10) “ทำไมชีวิตต้องเป็นแบบนี้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

2.3 มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ

การมองตนเองและผู้อื่นในทางลบเป็นสิ่งที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความเห็นว่าเหว่สูงหรือค่อนข้างสูงรายงาน ดังคำกล่าวต่อไปนี้ “เพื่อนที่ไม่หวังสิ่งตอบแทน เพื่อนที่ไม่หวังผลมันก็หายาก...อยู่ในนี้มีแต่เพื่อนที่คบคนที่มีความสัมพันธ์มากกว่า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8) “เพื่อนในนี้ทุกคนจะเป็นคนที่คบได้หมด แต่จะมีความจริงใจให้เราหรือเปล่าเราไม่รู้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5) “เมื่อเพื่อน เมื่อคนในนี้ไม่จริงใจ หลาย ๆ คนนะเด็กในนี้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) “ทำไมเราถึงเข้ามาอยู่ในนี้ ทำไมเราถึงต้องทำตัวแบบนี้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) โดยมีผู้ที่รายงานการมองตนเองและผู้อื่นในทางลบเป็นจำนวน 5 ใน 11 คน โดยที่ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 และ 10 ได้รายงานถึงความคิดนี้บ่อยครั้ง

2.4 ไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความเห็นว่าเหว่สูงหรือค่อนข้างสูงรายงานถึงความไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นจำนวน 4 ใน 11 คน ดังคำกล่าวที่ว่า “ไม่อยากไปวุ่นวายเกี่ยวกับใคร ยุ่งเกี่ยวกับเพื่อนก็ไม่อยากยุ่งแล้ว...ไม่ไว้ใจขนาดนั้นแล้ว คือหมดความไว้ใจ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4) “มันห่างเหิน ไม่นั่นใจว่าเขาจะดีกับเราแค่ไหน แค่คำว่าเพื่อนคบเมื่อไหร่ก็ได้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8)

2.5 มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกเหว่สูงหรือค่อนข้างสูงจำนวน 4 ใน 11 คน แสดงถึงความมุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก ไม่อยากให้คนที่ตนเองรักไปรักคนอื่นมากกว่าตนเอง ดังคำกล่าวที่ว่า “ไม่อยากให้คนที่เรารักไปรักคนอื่นมากกว่าเรา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) “ไม่ค่อยมีคนสนใจเรา มีเพื่อนก๊ง ๆ ...บางครั้งก็สนใจ แต่บางครั้งก็ไม่สนใจ สนใจคนอื่นมากกว่าเรา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11)

2.6 คิดว่าตนเองล้มเหลวทางด้านสังคม

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนคือ 4 ใน 11 คน มีความคิดว่าตนเองไม่เป็นที่สนใจของบุคคลรอบข้าง ดังคำกล่าวที่ว่า “เวลาระบายให้เพื่อนฟัง...เค้าบอกว่าเมื่อ

เพื่อนไม่ยอมฟัง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6) “ถ้าเรามีเพื่อน เราก็คุยกับเพื่อน เราไม่คิดอะไรไปวัน ๆ มันก็ต้องผ่านไปวัน ๆ แต่นี่เราต้องมานั่งคนเดียว มันเหงานะ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1)

2.7 ความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง ทำให้ต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่น ซึ่งจะมีบางครั้งที่เยาวชนมีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองดังคำกล่าวที่ว่า “ส่วนมากจะเป็นคนปรับตัวให้เข้ากับเค้ามากกว่า ...เหมือนเราเป็นคนปรับตัวทุกอย่างเลย...ทำไมเราต้องเป็นฝ่ายปรับ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “เราต้องปรับตัวให้เข้ากับคนในนี้ด้วย...มันทำตัวลำบาก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4) โดยที่มีผู้ให้ข้อมูลเพียง 2 คนเท่านั้น ที่รายงานความคิดนี้

2.8 สร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น ได้ยากหรือไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ ๆ

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า ผู้ให้ข้อมูลบางส่วนคือ 4 ใน 11 คน พบว่าเป็นการยากหรือลำบากใจในการคบเพื่อนหรือหาเพื่อนใหม่ ดังคำกล่าวที่ว่า “เบื่อ ๆ ไม่อยากหาเพื่อน...เดี๋ยวเค้าก็ออกแล้ว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7) “หนูไม่ค่อยชอบคบคนมาก คบมาก ๆ เรื่อง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10) “ไม่รู้อะไรเริ่มต้นจากตรงไหน...ไม่กล้าคุย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8)

3. แบบแผนทางพฤติกรรม (Behavior Patterns)

แบบแผนทางพฤติกรรมส่วนใหญ่ที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายแสดงออกคือการแยกตัวออกจากสังคมและมีเพียง 1 คนที่ถึงขั้นเก็บตัว

3.1 การแยกตัวออกจากสังคม

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกหัวสูงหรือค่อนข้างสูง (9 ใน 11 คน) มีลักษณะทางพฤติกรรม คือ การชอบอยู่คนเดียว ไม่สูงส่งกับใคร ดังคำกล่าวที่ว่า “ไม่อยากยุ่งกับใครนะ อยากอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ชอบอะไรที่มันเป็นโลกส่วนตัว ไม่อยากวุ่นวายกับใคร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9) “หนูไม่ค่อยคุยกับใครหรอก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6) “เป็นคนไม่ค่อยชอบสูงส่งกับใคร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5)

3.2 เก็บตัว

ผู้วิจัยพบว่า ผู้ให้ข้อมูลที่แสดงว่ามีลักษณะเก็บตัว ไม่ค่อยพูดถึงตนเองให้ใครฟังมีเพียง 1 คนจากทั้งสิ้น 11 คน ดังคำกล่าวที่ว่า “เป็นคนเก็บอะไรมา ๆ ไม่ค่อยเล่าให้ใครฟัง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 10)

การเผชิญกับความว้าเหว่

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว้าเหว่สูงและค่อนข้างสูง โดยเผชิญกับความว้าเหว่ ด้วยวิธีการหาทางผ่อนคลาย (จำนวน 10 ใน 11 คน) การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว (จำนวน 8 ใน 11 คน) การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (จำนวน 7 ใน 11 คน) และการไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม คือหลีกเลี่ยงปัญหา ไม่แก้ปัญห (จำนวน 6 ใน 11 คน) เยาวชนบางส่วนเผชิญกับความว้าเหว่ ด้วยวิธีการไม่เกี่ยวข้องกับความคิด คือ ทำกิจกรรมอื่นเพื่อให้ลืมปัญหาและการระบายออกทางอารมณ์ (จำนวน 3 ใน 11 คน) และมีเพียง 1 คนที่ใช้การเผชิญกับความว้าเหว่ด้วยวิธีการลงมือดำเนินการแก้ปัญห การยอมรับ และการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ

1. การหาทางผ่อนคลาย (Relaxation)

วิธีนี้เป็นวิธีที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายใช้ในการเผชิญกับความว้าเหว่ โดยที่การหาทางผ่อนคลาย คือ การทำกิจกรรม ทำงานอดิเรก ที่เยาวชนกระทำเพื่อเป็นการลดความว้าเหว่ จำนวน 10 ใน 11 คน ดังคำกล่าวที่ว่า “นั่งเล่น นั่งเขียน นั่งฟังเพลง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 11) “หนูชอบให้มีกิจกรรม...ถ้าไม่มีแล้วมันเหงา...มันไม่มีที่ให้ระบายด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6) “เล่นอะไรที่เพื่อนเอามาให้ พยายามทำตัวไม่ว่าง ทำโน่นทำนี่” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9) โดยที่ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6 ใช้วิธีนี้บ่อยครั้ง

2. การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว (Keep to Self)

เยาวชนหญิงรายงานว่า เมื่อเกิดความรู้สึกว้าเหว่หรือมีปัญหา มักจะเก็บความรู้สึกของตนเองไว้ ไม่ยอมให้ใครรู้ อีกทั้งยังหลีกเลี่ยงการพบปะกับบุคคลอื่น ดังคำกล่าวที่ว่า “หนูไม่อยากพูดให้ใครฟัง หนูอยากอยู่คนเดียว” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6) “เวลามีปัญหาอะไรจะไม่ยุ่งกับใครเลย จะไปอยู่ไหนจะชอบไปอยู่ในมุมหนึ่งที่มันเงียบ ไม่มีคน” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4) “บางทีเรา

คิดอะไร เราก็ไม่อยากไปยุ่งกับเพื่อน อยากอยู่คนเดียว ไม่ชอบให้ใครมาจุกจิกจู้จี้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7) เป็นจำนวน 8 ใน 11 คน โดยเฉพาะผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7 ใช้วิธีนี้บ่อยครั้ง

3. การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Seek to Belong)

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายรายงานว่า การเข้ากลุ่มเพื่อน การเข้ากลุ่ม เป็นวิธีที่เยาวชน จำนวน 7 ใน 11 คน ใช้เพื่อจัดการหรือลดความรู้สึกว่าเหว่ ดังคำกล่าวที่ว่า “เข้ากลุ่มเพื่อนบ้าง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3) “มีเพื่อนมาเล่นด้วย...หนูก็จะไม่เหงา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5) “ไปเล่นกับเพื่อน...ไปคุย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7)

4. การไม่เกี่ยวข้องกับทางพฤติกรรมหรือไม่แก้ปัญหา (Behavioral Disengagement หรือ Not Coping)

การไม่เกี่ยวข้องกับทางพฤติกรรม เป็นความพยายามในการลดความว่าเหว่ โดยหลีกเลี่ยงปัญหา ไม่แก้ปัญหา ซึ่งเยาวชนจำนวน 6 ใน 11 คน ได้รายงานไว้ ดังคำกล่าวของเยาวชนว่า “ถ้ามันเหงาจริง ๆ ก็กลับไปเลย แม้มันจะหลับไม่ลงก็หลับตาไว้ ไม่ต้องให้มันเห็นภาพอะไร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “หนูเหงา หนูก็ไม่คิดอะไร หนูก็กลับไป ให้มันผ่านไปวันหนึ่ง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6)

5. การไม่เกี่ยวข้องกับทางความคิด (Mental Disengagement)

เยาวชนรายงานการเผชิญกับความว่าเหว่ในลักษณะการไม่เกี่ยวข้องกับทางความคิด ซึ่งหมายถึง เป็นการลดความว่าเหว่โดยไม่คิดถึงปัญหา โดยหันไปทำกิจกรรมอื่นที่ไม่นำไปสู่การแก้ปัญหาเป็นการหลีกเลี่ยงปัญหา ดังคำกล่าวที่ว่า “บางทีก็ร้องเพลง เดี่ยวมันก็ลืม มันก็ไม่คิดอะไร” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “ถ้ามีงานหนูก็จะนั่งทำ จะได้ไม่ต้องคิดมาก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 6) “ไม่ต้องคิดอะไร เพราะว่าหนูคิดว่าถ้าเรายังคิดมันก็ยังซ้ำ สู้ไม่คิดอะไรดีกว่า” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1) จำนวน 3 ใน 11 คน

6. การระบายออกทางอารมณ์ (Focus on Venting of Emotion)

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายใช้การระบายออกทางอารมณ์เพื่อจัดการกับความว่าเหว่ เป็นจำนวน 3 ใน 11 คน โดยกล่าวคำว่า “เราหงาไม่รู้จะทำยังไง อยู่ ๆ มันก็นั่งร้องไห้ออกมา” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “หากกระดาศปากกามาเขียนระบายความรู้สึก” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 8)

7. การลงมือดำเนินการแก้ปัญหา (Active Coping)

เป็นกระบวนการทางความคิดในการเผชิญกับความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว้าเหวสูงหรือค่อนข้างสูง ซึ่งมีผู้ให้ข้อมูลเพียง 1 คนเท่านั้น ที่แสดงถึงการเผชิญกับความว้าเหวด้วยวิธีการลงมือดำเนินการแก้ปัญหา ดังคำกล่าวที่ว่า “บางที่เราคิดเองตอบเอง ตอบปัญหาเองจะสบายใจ...เราคิดของเราเอง แก้ไขปัญหาด้วยตัวเราเอง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

8. การยอมรับ (Acceptance)

การเผชิญกับความว้าเหวโดยวิธีการยอมรับนั้น มีผู้ให้ข้อมูลเพียง 1 คนเท่านั้นที่มีการเผชิญกับความว้าเหวโดยการยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ดังคำกล่าวที่ว่า “ปล่อยให้ความคิดมันคิดไปเอง เดี่ยวมันก็กลับมา มันต้องมีบ้างที่เราต้องท้อ ต้องหงา ต้องเศร้า ปล่อยให้มันเป็นปล่อยให้เรามองปลดปล่อยมันบ้าง” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) “หนูว่ามันอยู่ที่ตัวเราเอง เวลาเราทุกข์หรือเราเศร้า อยู่ที่ตัวเราเองมากกว่า ไม่มีใครมาทำหรือ” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2)

9. การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ (Seeking Emotional Social Support)

จากการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว้าเหวใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ เป็นการพูดระบายความรู้สึกว้าเหวเพื่อขอความเห็นใจ คำปลอบโยน ดังคำกล่าวที่ว่า “...ร้องไห้ แล้วก็พูดให้เพื่อนฟังว่า คิดถึง...คิดถึงเค้า...อยากให้ออกมาอยู่ด้วย” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 3) ซึ่งมีผู้ให้ข้อมูลเพียง 1 คนเท่านั้น ที่ใช้การเผชิญกับความว้าเหวด้วยวิธีนี้

สรุปแล้วจะเห็นได้ว่า เยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่มีความว้าเหวสูงหรือค่อนข้างสูง ส่วนใหญ่จะใช้การเผชิญกับความว้าเหวด้วยวิธีการหาทางผ่อนคลาย การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และการไม่เกี่ยวข้องทางพฤติกรรม บางส่วนใช้การเผชิญกับความว้าเหวโดยการไม่เกี่ยวข้องทางความคิดและการระบายออกทางอารมณ์ โดยที่วิธีการเผชิญกับความว้าเหวที่เยาวชนเพียง 1 คนรายงาน คือ การลงมือดำเนินการแก้ปัญหา การยอมรับ และการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย

1. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายมีความว่าเหวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และมีการปรับตัวด้านครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้างดี(ตารางที่ 4)

2. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี รองลงมาคือเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างไม่ดีและค่อนข้างดี (ตารางที่ 3) และเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างไม่ดีและค่อนข้างดีมีความว่าเหวสูงกว่าเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี(ตารางที่ 6)

3. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการย้ายถิ่นฐานมีความว่าเหวสูงกว่าเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่ไม่มีการย้ายถิ่นฐาน(ตารางที่ 8 และ 9)

4. เยาวชนที่เคยมีความคิดฆ่าตัวตายมีความว่าเหวสูงกว่าเยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย (ตารางที่ 8 และ 9)

5. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีระดับอายุ ระดับการศึกษา อาชีพของบิดามารดา สถานภาพการสมรสของตนเองและของบิดามารดา จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด และที่มีบุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยกลุ่มถูกจับกุม ที่มีลักษณะของการกระทำผิดและจำนวนครั้งที่กระทำผิด และถูกจับกุมแตกต่างกัน มีความว่าเหวไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8)

6. ความว่าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กันทางลบ (ตารางที่ 10)

7. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพแสดงให้เห็นว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว่าเหวในระดับสูงและค่อนข้างสูงมีลักษณะแบบแผนทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรมค่อนข้างไปในทางลบ

7.1 ลักษณะทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรม

7.1.1 แบบแผนทางอารมณ์ เยาวชนกลุ่มนี้มีความรู้สึกทุกข์ใจ มีความรู้สึกโดดเดี่ยว และรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากอดทน ความรู้สึกที่มีอยู่บ้างได้แก่ มีความรู้สึกไม่มีอิสระ กังวลใจ รู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง และรู้สึกว่าไม่มีใครเข้าใจ

7.1.2 แบบแผนทางความคิด เยาวชนกลุ่มนี้คิดว่าตนขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ หมกมุ่นกับตนเองโดยสงสารตนเอง และมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ ความคิดที่มีอยู่บ้างได้แก่ ไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก คิดว่าตนเองล้มเหลวทางสังคม มีสัมพันธภาพที่ทำให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง สร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยาก หรือไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ ๆ

7.1.3 แบบแผนทางพฤติกรรม เยาวชนกลุ่มนี้มีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม โดยชอบอยู่คนเดียว ไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร

โดยภาพรวมเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว้าเหวสูงและค่อนข้างสูงจะมีความรู้สึกทุกข์ใจ รู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากออกนอก ขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ หมกมุ่นกับตนเองโดยสงสารตนเอง มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ และมีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม

7.2 การเผชิญปัญหา เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว้าเหวสูงและค่อนข้างสูงเผชิญกับความว้าเหวโดยใช้การหาทางผ่อนคลาย การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และใช้การหลีกเลี่ยงโดยไม่พยายามแก้ปัญหาหรือไม่ลงมือแก้ปัญหา เก็บความรู้สึกไว้คนเดียว และไม่ค่อยใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

7.2.1 ในการมุ่งจัดการกับปัญหา เยาวชนเผชิญกับความว้าเหวโดยการหาทางผ่อนคลายโดยทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น อ่านหนังสือ วาดรูป เขียนบันทึกและเดินเล่น และใช้การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เช่น เข้ากลุ่มเพื่อน คุยกับครู คุยกับเพื่อน แต่ไม่ค่อยใช้การลงมือจัดการกับปัญหาโดยตรง

7.2.2 เยาวชนใช้การหลีกเลี่ยงในการเผชิญความว้าเหวโดยการไม่ลงมือแก้ปัญหาและการเก็บความรู้สึกไว้คนเดียวและไม่ค่อยใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 วิธี คือ วิธีที่หนึ่งเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และวิธีที่สองเป็นการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยที่ผู้วิจัยจะทำการอภิปรายโดยใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นข้อสนับสนุนการวิจัยเชิงปริมาณดังนี้

1. ความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย

1.1 เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็ก และเยาวชนหญิงบ้านปรานี มีความว่าเหวค่อนข้างต่ำและมีการปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างดี (ตารางที่ 4) ความว่าเหวนั้นเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน เป็นความรู้สึกปกติกที่เกิดขึ้นเมื่อไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย หรือตนเองแยกตัวจากสังคม เป็นความว่าเหวที่เกิดขึ้นเนื่องจากการต้องอยู่ตามลำพัง หรือการพลัดพรากจากบุคคลหรือสิ่งที่คุ้นเคยอันเป็นที่รักหรือมีความสำคัญต่อตน (Creedy, Berg and Wright, 1985 อ้างถึงใน วันเพ็ญ เอี่ยมจ้อย และ สุพรรณิ เจริญวิศิษฐ์, 2535) ซึ่งความว่าเหวในชีวิตประจำวัน เป็นความว่าเหวที่พบมากที่สุด เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวและเกิดขึ้นไม่นานนัก (Beck and Young, 1978 cited in Peplau and Perlman, 1982) ผลจากการวิจัยนี้พบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี มีความว่าเหวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า การที่เยาวชนอยู่ร่วมกันจึงมีโอกาสได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ไม่ได้แยกตัวอยู่โดยลำพัง จึงทำให้เยาวชนกลุ่มนี้โดยรวมไม่ค่อยรู้สึกว่าเหว มีความว่าเหวน้อย

นอกจากนั้นผลการวิจัยนี้พบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีมีการปรับตัวด้านครอบครัวค่อนข้างดี แสดงว่าโดยพื้นฐานเยาวชนกลุ่มนี้โดยรวมยอมรับครอบครัวของตนเอง รับรู้ว่าคุณได้รับการยอมรับจากครอบครัวค่อนข้างมาก แม้ตนจะดำเนินชีวิตผิดพลาด บกพร่องไป แต่ยังได้รับการยอมรับจากครอบครัว จึงไม่รู้สึกว่าตนถูกทอดทิ้งหรือรู้สึกโดดเดี่ยว เยาวชนกลุ่มนี้โดยรวมจึงมีความรู้สึก ว่าเหวน้อย

1.2 เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างดีและค่อนข้างไม่ดี มีความว่าเหวสูงกว่าเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี (ตาราง

ที่ 3) อาจเป็นไปได้ว่า พื้นฐานที่สำคัญของมนุษย์คือการอบรมเลี้ยงดูและความเอาใจใส่จากบิดามารดาเป็นอันดับแรกซึ่งส่งผลต่อการปรับตัวด้านครอบครัว ซึ่งการปรับตัวด้านครอบครัวคือการที่เยาวชนมีการรับรู้และยอมรับสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับบิดามารดา รวมไปถึงบรรยากาศทางอารมณ์ภายในบ้าน เมื่อได้รับการอบรมเลี้ยงดูเป็นอย่างดีและได้รับความรักความเอาใจใส่เพียงพอก็จะทำให้นุคคลมีความพึงพอใจกับสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับผู้อื่น ไม่เรียกร้องความรักจากคนอื่นมาก เห็นคุณค่าในตนเอง ดังงานวิจัยของ Yong (1994) ที่พบว่า พ่อแม่ที่อบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน แบบทอดทิ้ง และแบบรักตามใจ จะมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเองและมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และงานวิจัยของ McWhirter (1997) ที่พบว่า ความว่าห่วยมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง และจากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า ความว่าห่วยและการปรับตัวด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กันทางลบ (ตารางที่ 10) คือผู้มีระดับการปรับตัวด้านครอบครัวยิ่งดีก็ยิ่งมีความว่าห่วยต่ำกว่าผู้ที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวที่ไม่ค่อยดี ดังผลการวิจัยที่พบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการปรับตัวได้ค่อนข้างดีและค่อนข้างไม่ดีมีความว่าห่วยสูงกว่าเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวเป็นอย่างดี

1.3 เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการย้ายถิ่นฐาน ในกรณีนี้คือ เยาวชนที่มีการย้ายถิ่นฐานจากบ้านเกิดที่อยู่จังหวัดอื่น แต่เข้ามาอาศัยและถูกจับกุมในกรุงเทพมหานคร มีความว่าห่วยสูงกว่าเยาวชนที่ไม่ได้ย้ายถิ่นฐาน (ตารางที่ 3) นั้น อาจอธิบายได้ว่าความว่าห่วยเกิดจากการแยกจากครอบครัวไปอยู่ในที่แห่งใหม่หรือการย้ายที่อยู่ (Shaver, 1982) จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างได้ข้อมูลที่น่าสนใจว่า ถึงแม้เยาวชนคนอื่น ๆ ก็ต้องจากบ้านเข้ามาอาศัยอยู่ในศูนย์ฝึกอบรมฯ เหมือนกัน แต่ปัจจัยที่ทำให้เยาวชนที่อาศัยอยู่ต่างจังหวัดมีความว่าห่วยที่สูงกว่านั้นเป็นเพราะเยาวชนที่มีบ้านเกิดอยู่ที่กรุงเทพฯ จะมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมค่อนข้างบ่อยครั้งกว่า เนื่องจากการเดินทางจะสะดวกกว่า สามารถเดินทางมาได้บ่อยกว่า ส่วนเยาวชนที่มีบ้านเกิดอยู่ต่างจังหวัดญาติพี่น้องไม่สามารถมาเยี่ยมได้บ่อย นาน ๆ ถึงจะมาเยี่ยมสักครั้ง เกิดการขาดการติดต่อจากบุคคลที่ใกล้ชิด และถึงแม้จะมีการติดต่อสื่อสารกันทางจดหมายก็ไม่ช่วยอะไรได้มากนัก ดังเช่นคำกล่าวของเยาวชนคนหนึ่งว่า “ถึงจะเขียนจดหมายหากันแต่ก็ไม่เหมือนได้มาเจอหน้ากัน”

1.4 เยาวชนที่เคยคิดฆ่าตัวตายมีความว่าห่วยสูงกว่าเยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย (ตารางที่ 3) นั้น อาจเนื่องมาจาก เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว่าห่วยสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ดังงานวิจัยของ McWhirter (1997) ที่กล่าวว่า ความว่าห่วยมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง และในรายงานการวิจัยของ รูปนีย์ ตั้งจิตภักดีสกุล

(2545) ที่พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองในเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับความคิดฆ่าตัวตายและความสิ้นหวัง กล่าวคือ เยาวชนที่มีความว่าเหว่สูงอาจจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำซึ่งนำไปสู่ความสิ้นหวังและความคิดฆ่าตัวตายในที่สุด

1.5 เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มี ระยะเวลา อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุมที่แตกต่างกันมีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8) นั้น อาจ อภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1.5.1 ระยะเวลา

จากการศึกษาของ Sears, Freedman และ Peplau (1985, cited in รัชนี เบญจรงค์, 2537) ที่พบว่าความว่าเหว่สูงสุดพบในวัยรุ่น และผู้ใหญ่ตอนต้น ทำให้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบว่า วัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนปลายและผู้ใหญ่ตอนต้น (อายุ 19 – 22 ปี) จะมีความว่าเหว่แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ทั้งสามกลุ่มมีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Van Buskirk และ Duke (1991) ที่มีกลุ่มตัวอย่างอายุ 14-17 ปี และงานวิจัยของ Wiseman และ Gutfreund (1995) ที่พบว่าผู้ที่มีระยะอายุที่แตกต่างกันจะมีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่า ในความเป็นจริงแล้วความว่าเหว่พบได้ในทุกช่วงอายุ ซึ่งปัจจัยที่ก่อให้เกิดความว่าเหว่นั้นอาจจะแตกต่างกันออกไป เช่น ความว่าเหว่ในวัยรุ่นอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากการขาดสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดกับเพื่อน หรือการแยกจากบุคคลที่รักเช่น บิดามารดาหรือคนรัก ในขณะที่ในวัยผู้ใหญ่ความว่าเหว่อาจเกิดขึ้นเนื่องจากการมีปัญหาสัมพันธภาพในครอบครัว การย้ายที่อยู่ การเปลี่ยนงาน และสุดท้ายวัยชราอาจจะเกิดความว่าเหว่เพราะการล้มหายตายจากของญาติมิตร เพื่อนสนิท หรือคู่ชีวิต ทำให้ผู้ที่มีระยะอายุที่แตกต่างกันมีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน

1.5.2 อาชีพของบิดามารดา

จากการวิจัยพบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีอาชีพของบิดามารดาแตกต่างกัน มีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Van Buskirk และ Duke (1991) ที่พบว่า อาชีพของพ่อแม่ไม่น่ามีความสัมพันธ์กับความว่าเหว่ (ตารางที่ 8) จึงอาจจะเป็นไปได้ว่า การที่บิดามารดาของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายจะประกอบอาชีพอะไรก็ตามก็ไม่สำคัญ แต่สิ่งสำคัญน่าจะขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดู ว่าจะเลี้ยงเขาให้เติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลอย่างไร

ให้ความรัก ความรัก ความอบอุ่น ความเข้าอกเข้าใจ ดังที่พ่อแม่พึงจะให้ลูกได้เพื่อให้เติบโตขึ้นมา เป็นบุคคลที่มีคุณภาพในสังคม

1.5.3 ระดับการศึกษา

ผลจากการวิจัยพบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการศึกษาระดับประถมและมัธยมมีความว้าเหวไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Van Buskirk และ Duke (1991) ที่ไม่พบความแตกต่างเช่นกัน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า สิ่งแวดล้อมในปัจจุบันของเยาวชน การที่เยาวชนเข้ามาอยู่ในสถานที่เดียวกัน ทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน มีกิจกรรมที่ไม่แตกต่างกัน และมีสิ่งแวดล้อมที่เหมือนกัน เป็นสิ่งแวดล้อมที่ให้โอกาสเยาวชนมีสัมพันธภาพทางสังคม มีการทำกิจกรรมร่วมกัน สิ่งแวดล้อมดังกล่าวน่าจะส่งผลต่อการปรับตัวของบุคคล ส่งผลให้มีความว้าเหวในระดับค่อนข้างต่ำและไม่แตกต่างกัน ระดับการศึกษาไม่มีผลต่อความรู้สึกว้าเหว

1.5.4 สถานภาพการสมรส

จากงานวิจัยของ Wiseman และ Gutfreund (1995) ที่พบว่า บุคคลที่มีสถานภาพการสมรสที่ต่างกันมีความว้าเหวไม่แตกต่างกัน ซึ่งในงานวิจัยฉบับนี้ก็ได้พบข้อสรุปเช่นเดียวกันในกลุ่มตัวอย่างเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย(ตารางที่ 8)และจากการที่ได้สัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความว้าเหวสูง พบว่าแบบแผนด้านอารมณ์ ความคิด และพฤติกรรมของเยาวชนที่โสด มีคูครองหรือเลิกรา มีไม่แตกต่างกัน

1.5.5 ภูมิหลังทางครอบครัว

ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกต่างกันมีความว้าเหวไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8) โดยภูมิหลังทางครอบครัวได้แก่ สถานภาพการสมรสของบิดามารดา บุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยก่อนถูกจับกุม จำนวนพี่น้องและลำดับการเกิด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Uruk และ Demir (2003) ที่พบว่า ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และระดับการศึกษาของพ่อแม่ไม่มีความสัมพันธ์กับความว้าเหว และงานวิจัยของ วรวิโรจน์ประภคุด (2545) ที่พบว่า สถานภาพการสมรสของบิดามารดาและลำดับการเกิดไม่มีความสัมพันธ์กับความว้าเหว ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย ถึงแม้จะมีจำนวนพี่น้องมากมาหรือพักอาศัยอยู่กับใครก่อนถูกจับกุม แต่เมื่อเข้ามาในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ก็จะต้องเข้ามาอยู่ในกฎระเบียบเดียวกัน ทำอะไรเหมือนกัน ตัวแปรข้างต้นนี้จึงไม่ใช่ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความ

ว่าเหว่ หากแต่การปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและบุคลิกภาพพื้นฐานต่างหากที่จะเป็นตัวแปรที่ก่อให้เกิดความว่าเหว่ ดังเช่นงานข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีความว่าเหว่สูงและค่อนข้างสูงที่รายงานว่าตนเองขาดสัมพันธภาพที่ต้องการและมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ อีกทั้งยังมีบางส่วนรายงานว่าไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และการสร้างสัมพันธภาพใหม่ได้ยาก ทำให้เยาวชนมีทักษะทางสังคมไม่ดี ไม่ได้รับการเติมเต็มทางด้านสัมพันธภาพ จึงก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเหว่

1.5.6 ลักษณะของการกระทำผิด

ผลจากการวิจัยพบว่าเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีลักษณะของการกระทำผิดแตกต่างกัน คือ ครอบครองยาเสพติดเพื่อจำหน่าย ครอบครองยาเสพติดเพื่อเสพ และความผิดประเภทอื่นที่ไม่ใช่ยาเสพติด มีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่เยาวชนเข้ามาในศูนย์ฝึกและอบรมฯแล้ว เยาวชนเข้ามาอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีโอกาสมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเช่นเดียวกัน ซึ่งปัจจัยสภาพแวดล้อมดังกล่าวน่าจะมีผลต่อความว่าเหว่มากกว่า

1.5.7 จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม

จากการวิจัยพบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่โดนจับครั้งแรก และมากกว่า 1 ครั้ง มีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเยาวชนที่เข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯเป็นครั้งแรกสามารถปรับตัวให้เข้ากับเยาวชนที่อยู่มาก่อนหรือจากการสัมภาษณ์เยาวชนก็พบว่า เยาวชนจะมาเจอเพื่อนหรือคนรู้จักในนี้ทำให้มีเพื่อนคุยคลายความเหงาลงได้บ้าง ส่วนเยาวชนที่ถูกจับกุมมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง เมื่อกลับเข้าไปในศูนย์ฝึกและอบรมฯก็จะมี ความคุ้นเคยกับเจ้าหน้าที่ หรือกับเยาวชนที่ยังไม่ได้รับการปล่อยตัว อาจเป็นไปได้ว่าจึงทำให้ทั้งสองกลุ่มนี้มีความว่าเหว่ไม่แตกต่างกัน

2. ลักษณะความว่าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว่าเหว่สูงและค่อนข้างสูง

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาลักษณะความว่าเหว่ของเยาวชนที่มีความว่าเหว่สูงและค่อนข้างสูงในเชิงคุณภาพ เพื่ออธิบายถึงลักษณะและการเผชิญกับความว่าเหว่ของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว่าเหว่สูงและค่อนข้างสูงดังนี้

2.1 เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว่าเหว่สูงและค่อนข้างสูงมีลักษณะทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรมค่อนข้างไปในทางลบ

2.1.1 แบบแผนทางอารมณ์

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว่าเหว่จะมีลักษณะแบบแผนทางอารมณ์ทางลบ โดยมีความรู้สึกทุกข์ใจ รู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากจะอดทน มีความรู้สึกที่มีอยู่บ้างได้แก่ รู้สึกไม่มีอิสระ กังวลใจ รู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง และรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jong-Gierveld และ Raadschelders (1982, cited in Peplau & Perlman) ที่พบว่าบุคคลที่เหว่จะมีความรู้สึกในทางลบ ไม่มีความรู้สึกทางบวก ซึ่งมีความรู้สึกที่ประกอบด้วย ความรู้สึกทุกข์ใจ ความรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากจะอดทน (Rubenstein and Shaver, 1982 cited in Peplau & Perlman, 1982) ความรู้สึกไม่มีอิสระ ความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง (วรวิรัชประภคิต, 2545) และความกังวลใจ (Young, 1982 cited in Peplau & Perlman, 1982)

2.1.1.1 ความรู้สึกทุกข์ใจที่เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่เยาวชนรายงานว่า รู้สึกเศร้า เหงา เสียใจเมื่อเกิดความเหว่ เป็นความรู้สึกที่บางครั้งก็เกิดขึ้นมาเองโดยไม่มีสาเหตุหรือบางครั้งก็เกิดขึ้นเมื่อนึกถึงคนที่เคยใกล้ชิดแล้วต้องแยกจากกัน โดยที่เยาวชนทุกคนที่ให้สัมภาษณ์แสดงภาษาพูดและภาษาท่าทางถึงความรู้สึกทุกข์ใจ ดังเช่นผู้ให้ข้อมูลรายที่ 9 ที่พูดว่า “ทุกข์ลิ...สุขที่ไหน ทรมานจะตาย” หรือ “ไม่สบายใจ อยากจะร้องไห้” (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4)

2.1.1.2 ความรู้สึกโดดเดี่ยวที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายได้รายงานมานั้น เป็นความรู้สึกทุกข์ทรมานใจที่รู้สึกว่า ตนเองอยู่ตัวคนเดียวถึงแม้ว่าจะมีเพื่อนอยู่รอบข้างก็ตาม ซึ่งความโดดเดี่ยวนั้น Lau, Chan และ Lau (1999) ได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นด้านหนึ่งของความเหว่ และจากการศึกษาพบว่า ความโดดเดี่ยวสามารถทำนายความซึมเศร้าได้ดี อีกทั้งความเหว่และความซึมเศร้าก็มีความสัมพันธ์กันอย่างสูงทั้งในกลุ่มตัวอย่างเด็กและวัยรุ่น และจากการสัมภาษณ์นั้นเยาวชนรายงานถึงความรู้สึกโดดเดี่ยว โดยเฉพาะผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5 ที่แสดงความรู้สึกโดดเดี่ยวค่อนข้างมาก

2.1.1.3 ความรู้สึกเบื่อหน่ายและความรู้สึกไม่มีอิสระของเยาวชนนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากการที่ต้องอยู่ในสถานที่อันจำกัดซึ่งในเด็กวัยนี้ เป็นวัยที่ต้องการออกไปสู่โลกกว้าง ต้องการอิสระ ไปพบเจอสิ่งใหม่ ๆ พบเจอเพื่อนฝูง แต่เมื่อต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ต้องทำกิจกรรมที่เหมือนเดิมและอยู่ในสถานที่ที่มีขอบเขตจำกัด จึงทำให้เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่อยากจะอดทน และมีความรู้สึกไม่มีอิสระ โดยที่เยาวชนรายงานว่ามีความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่อยาก

อดทน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, 6 และ 11 รายงานถึงความรู้สึกว่าเหว่ค่อนข้างมาก ในขณะที่เยาวชนรายงานว่ารู้สึกไม่มีอิสระอยู่บ้าง โดยผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4 และ 9 แสดงความรู้สึกไม่มีอิสระ ค่อนข้างมาก

2.1.1.4 ความกังวลใจที่เยาวชนประสบนั้นเป็นความกังวลถึงสัมพันธภาพระหว่างตนเองและผู้อื่น กังวลใจว่าเพื่อนจะโกรธตนเองหรือไม่เป็นความกังวลที่ไม่มีสาเหตุ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเยาวชนกลัวที่จะไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม หรือกลัวการปฏิเสธจากเพื่อน ซึ่งการปฏิเสธจากเพื่อนเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความว่าเหว่ (De Minzi and Sacchi, 2004) โดยเยาวชนรายงานว่าตนเองมีความกังวลใจอยู่บ้าง

2.1.1.5 ความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะเนื่องมาจาก วัยนี้เป็นวัยที่ต้องการคนที่อยู่เคียงข้าง ต้องการการได้รับความสนใจ ดังนั้นเมื่อต้องแยกจากบุคคลที่รักและใกล้ชิด จึงทำให้เกิดความรู้สึกว่าขาดบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญในชีวิตไป และก่อให้เกิดความรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจ ดังนั้นเยาวชนจึงมีความคาดหวังและต้องการเติมเต็มในความรู้สึกที่ขาดหายไป ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า เยาวชนที่มีความว่าเหว่สูงและค่อนข้างสูงต้องการความรักความผูกพันที่ไม่ได้รับการตอบสนองพอเพียง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ De Minzi และ Sacchi (2004) ที่พบว่า ความไม่เพียงพอในสัมพันธภาพในครอบครัวและการปฏิเสธจากบิดามารดา ความไม่เพียงพอส่วนบุคคลและการแยกจากบุคคลที่มีความหมายก่อให้เกิดความว่าเหว่ และจากงานวิจัยของ Rokach (1997) พบว่า ความไม่เพียงพอส่วนบุคคล สัมพันธภาพความใกล้ชิดที่ไม่ได้รับการเติมเต็ม และการแยกจากบุคคลที่มีความหมายเป็นสาเหตุของความว่าเหว่ อย่างไรก็ตามมีเยาวชนเพียงบางรายที่รายงานถึงความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่างและรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจ

สรุปได้ว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว่าเหว่สูงหรือค่อนข้างสูงมีความรู้สึกในทางลบ โดยที่ส่วนใหญ่มีความรู้สึกทุกข์ใจ รู้สึกโดดเดี่ยว และรู้สึกเบื่อหน่ายไม่ยอมอดทน อาจเนื่องมาจากการที่ต้องอาศัยในที่ไม่คุ้นเคย ห่างไกลกับบุคคลที่รักและผูกพัน อีกทั้งยังมีส่วนที่รู้สึกไม่มีอิสระ กังวลใจ และรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจ ซึ่งก็เกี่ยวเนื่องกับการที่ต้องเข้ามาอยู่ในสถานที่ ๆ จำกัดอิสรภาพทำให้รู้สึกไม่มีอิสระ ส่วนความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่างมีเยาวชนเป็นส่วนน้อยที่รายงานถึงความรู้สึกนี้ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า มีความรู้สึกไม่เพียงพอ สัมพันธภาพระหว่างตนเองกับบุคคลอื่นไม่เป็นไปอย่างที่ตนเองหวังไว้ หรือการขาดหายของสัมพันธภาพใกล้ชิดที่เคยมี

2.1.2 แบบแผนทางความคิด

จากการสัมภาษณ์พบว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว้าเหว่สูงและค่อนข้างสูงมีแบบแผนทางความคิดในทางลบ โดยคิดว่าตนเองขาดสัมพันธภาพที่ต้องการหมกมุ่นกับตนเองโดยสงสารตนเอง และมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ มีบางส่วนที่รายงานว่าไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก คิดว่าตนเองล้มเหลวทางด้านสังคม สร้างสัมพันธภาพใหม่ ๆ ได้ยาก และรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งสอดคล้องกับคำจำกัดความของแบบแผนทางความคิดของผู้ที่ว้าเหว่ว่าจะมีความไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ ๆ ทำให้กลายเป็นคนว้าเหว่ ไม่มีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดกับใคร คิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่ล้มเหลว (Gordon, 1976 cited in Peplau & Perlman, 1982) มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก (Weiss, 1973 cited in Peplau & Perlman, 1982) คิดและประเมินตนเองและผู้อื่นในทางลบ (Peplau & Perlman, 1982) แบบแผนความคิดทางลบ ได้แก่

2.1.2.1 การคิดว่าตนขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ ซึ่งการขาดสัมพันธภาพที่ต้องการก่อให้เกิดความคิดถึงและความโหยหาถึงบุคคลที่มีความหมาย บุคคลที่เยาวชนให้ความไว้วางใจ บุคคลที่ผูกพัน ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดความรู้สึกว้าเหว่ ดังจะเห็นได้ว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ De Minzi และ Sacchi (2004) ที่พบว่า ความไม่เพียงพอในสัมพันธภาพในครอบครัวและการปฏิเสธจากบิดามารดา ความไม่เพียงพอส่วนบุคคลและการแยกจากบุคคลที่มีความหมายก่อให้เกิดความว้าเหว่ และจากงานวิจัยของ Rokach (1997) พบว่า ความไม่เพียงพอส่วนบุคคล สัมพันธภาพความใกล้ชิดที่ไม่ได้รับการเติมเต็ม และการแยกจากบุคคลที่มีความหมายเป็นสาเหตุของความว้าเหว่

2.1.2.2 การหมกมุ่นกับตนเองโดยคิดสงสารตนเอง เยาวชนมีความไม่เพียงพอใจในสัมพันธภาพที่เป็นอยู่ทำให้แยกตัวจากกลุ่มเพื่อนทางสังคม ใช้เวลาอยู่กับตนเองจนคิดหมกมุ่นกับตนเอง โดยมีความสงสารตนเอง ดังเช่นคำพูดของผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 คือ “คนอื่นเขามีความสุข...ทำไมเราไม่มีความสุข” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Galanaki และ Kalantzi-Azizi (1999) ที่พบว่า ความรู้สึกว้าเหว่และความไม่เพียงพอใจทางสังคม มีความสัมพันธ์ทางลบกับการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนใช้เวลาอยู่กับตัวเองมากทำให้เกิดความคิดหมกมุ่นอยู่กับตนเองโดยคิดสงสารตนเอง ลดโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้น ก่อให้เกิดความรู้สึกว้าเหว่เพิ่มขึ้น

2.1.2.3 การมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ การที่เยาวชนมองตนเองในทางลบอาจกล่าวได้ว่า เยาวชนมองเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ซึ่งมีผลต่อความไว้หวั ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ McWhirter (1997) ที่พบว่าความไว้หวัมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความไว้หวัสูงจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และการที่เยาวชนมองผู้อื่นในทางลบทำให้เยาวชนหลีกเลี่ยงที่จะมีปฏิสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับเพื่อนก่อให้เกิดการไม่ได้รับการเติมเต็มทางด้านสัมพันธภาพแบบใกล้ชิดเป็นผลทำให้เกิดความรู้สึกว่าหวั ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rokach (1997) ที่พบว่า สัมพันธภาพความใกล้ชิดที่ไม่ได้รับการเติมเต็มก่อให้เกิดความรู้สึกว่าหวั

2.1.2.4 ความไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคลซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกว่าหวั ดังงานวิจัยของ Shapiro (1989) ซึ่งพบว่า ประสบการณ์ความไว้หวัของวัยรุ่นเป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างความต้องการความสัมพันธ์กับความไม่ไว้วางใจผู้อื่นของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rotenberg และ MacDonald (2004) ที่ว่า ความไว้หวัสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อมั่นไว้วางใจในเพื่อน อาจกล่าวได้ว่า เยาวชนที่อยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมที่มีความไว้หวัสูงและค่อนข้างสูง มีความระแวงระวังตัวว่า เพื่อนที่เข้ามาคบด้วยนั้นมุ่งหวังประโยชน์สิ่งใดจากตน เพราะจากการที่ได้เข้าไปสัมผัสแล้วพบว่า บางครั้งเยาวชนก็คับคั้นด้วยเหตุผลที่ว่า จะได้ขอเพื่อนใช้ของใช้ส่วนตัว เช่น สมู แป้ง ใต้ แต่ที่ทำเช่นนี้ก็อาจเป็นไปได้ว่าเป็นเพราะเยาวชนคนนั้นไม่มีญาติมาเยี่ยมหรือส่งเงินมาให้

2.1.2.5 การมุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก อาจจะเป็นไปได้ว่าเยาวชนที่มีความไว้หวัสูงและค่อนข้างสูงไม่ยอมรับถึงสัมพันธภาพที่เป็นจริง มุ่งหวังสัมพันธภาพที่แน่นแฟ้นอย่างที่ตนเองคาดหวัง และอาจจะสับสนเนื่องมาจากสัมพันธภาพความใกล้ชิดที่ไม่ได้รับการเติมเต็ม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Rokach (1997) ที่พบว่า สัมพันธภาพความใกล้ชิดที่ไม่ได้รับการเติมเต็มเป็นสาเหตุของความไว้หวั ทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกว่าหวัเพราะไม่พอใจกับสัมพันธภาพที่เป็นอยู่และยังคงแสวงหาความรักจากบุคคลอื่นเพิ่มขึ้น ถ้าเยาวชนยังคงไม่ได้รับความรักจากบุคคลอื่นตามที่ตนเองต้องการก็จะยิ่งทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกว่าหวัเพิ่มมากขึ้น โดยเยาวชนส่วนหนึ่งรายงานว่ามุ่งหวังความรักจากผู้อื่นเป็นอย่างมาก

2.1.2.6 การคิดว่าตนเองล้มเหลวทางด้านสังคม ซึ่งเยาวชนที่ไว้หวัส่วนหนึ่งคิดว่าตนเองไม่ได้รับการสนับสนุนทางสังคม ได้รับการปฏิเสธจากเพื่อน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jackson, Soderlind และ Weiss (2000) ที่พบว่า การมองโลกในแง่ดีและการสนับสนุนทางสังคมในระดับต่ำ เป็นองค์ประกอบที่ทำนายความไว้หวัที่สูงขึ้น อีกทั้งนักศึกษาที่มีลักษณะ

จี้อยและไม่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมมีระดับความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาคนอื่น อีกทั้งเขายังรู้สึกว่าคุณถูกปฏิเสธจากเพื่อน ดังเช่นงานวิจัยของ De Minzi และ Sacchi (2004) ที่พบว่า การปฏิเสธจากเพื่อนเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าเหว

2.1.2.7 ความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งเยาวชนที่มีความวิตกกังวลส่วนหนึ่งรายงานความคิดนี้ โดยความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองเกิดจากการที่เยาวชนต้องเข้ามาอยู่ในสถานที่แปลกใหม่ ต้องพบเพื่อนใหม่ ต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ เพื่อให้ตนเองอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคมได้ภายใต้กฎเกณฑ์เดียวกัน แต่ถึงอย่างนั้นเขายังคงมีความคิดว่าทำไมถึงต้องเป็นฝ่ายปรับตัวเพื่อให้เข้ากับคนอื่น เกิดความรู้สึกว่าคุณต้องเป็นฝ่ายที่เปลี่ยนตัวเองเพื่อคนอื่น จึงทำให้เกิดความขัดแย้งกับสิ่งที่จะต้องกระทำกับตัวคุณที่แท้ของคุณเอง ซึ่งจะส่งผลให้เยาวชนไม่มีความสุขกับสัมพันธภาพในลักษณะนี้และคิดว่าตนเองไม่สามารถเข้าพวกได้ ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเหว

2.1.2.8 การสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยากหรือไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ ๆ ทำให้เยาวชนกลายเป็นคนวิตกกังวล ในส่วนนี้เยาวชนได้แสดงความคิดเห็นไว้ว่า การเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีแล้วทำให้มีการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม เข้ากับเพื่อนใหม่ แต่เมื่อนานไป เยาวชนมีการสลับเปลี่ยนเข้ามาแล้วออกไปอยู่เสมอ ทำให้เยาวชนที่อาศัยอยู่ก่อนแล้วต้องทำการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนใหม่อีกครั้งและอีกครั้ง จึงทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในการที่จะสร้างสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเพื่อนใหม่ เพราะเมื่อสนิทกันแล้วไม่นานเพื่อนสนิทก็ออกจากศูนย์ฝึกและอบรมฯ ทำให้เยาวชนมีการเข้าไปมีส่วนร่วมในสังคมน้อย ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความรู้สึกว่าเหวเพิ่มขึ้น

ดังนั้นจะเห็นว่าแบบแผนทางความคิดเป็นลักษณะที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ความคิดเกี่ยวกับตนเอง โดยที่เยาวชนที่วิตกกังวลแสดงถึงการขาดสัมพันธภาพที่ต้องการมากที่สุด รองลงมาคือการมองตนเองและผู้อื่นในทางลบและการหมกมุ่นกับตนเองโดยสังสารตนเอง และ ความไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพ มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก คิดว่าคุณถลำเหลวทางด้านสังคม และสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยากหรือไม่สนใจที่จะสร้างสัมพันธภาพใหม่ ๆ ในขณะที่มีอยู่บ้างที่มีความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง กล่าวคือ เยาวชนอยู่ในช่วงวัยที่ต้องการการยอมรับ ความรัก ความเอาใจใส่จากบุคคลรอบข้างหรือบุคคลใกล้ชิด ดังนั้นเมื่อเยาวชนไม่ได้รับสิ่งที่ตนเองมุ่งหวังจึงก่อให้เกิดความวิตกกังวลเพิ่มขึ้น

2.1.3 แบบแผนทางพฤติกรรม

เยาวชนที่มีความว้าเหว่สูงและค่อนข้างสูงมีแบบแผนทางพฤติกรรมทางลบ คือ มีลักษณะการหลีกเลี่ยงจากสังคม โดยการแยกตัวออกจากสังคม และมีอยู่บ้างที่มีพฤติกรรมถึงขั้นเก็บตัว

2.1.3.1 การแยกตัวออกจากสังคม เป็นพฤติกรรมที่เยาวชนที่มีความว้าเหว่แสดงว่าตนเองต้องการอยู่คนเดียว ไม่ต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเยาวชนไม่ต้องการให้ผู้อื่นรับรู้ความรู้สึกของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่อาจทำให้เกิดปัญหากับเพื่อน (วรวิรุ้ ธนประกฤต, 2545) ซึ่งพฤติกรรมลักษณะนี้ของเยาวชนอาจทำให้ประสิทธิภาพในการเข้าสังคมลดลง เมื่อแยกตัวออกจากสังคมมากขึ้นก็ยิ่งทำให้ความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกับเพื่อนลดลง การแยกตัวออกจากสังคมนี้เป็นวัฏจักรกับความรู้สึกว้าเหว่ กล่าวคือ เยาวชนที่มีความรู้สึกว้าเหว่จะมีการแยกตัวออกจากสังคม เมื่อแยกตัวออกจากสังคม ขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างก็จะทำให้เกิดความรู้สึกว้าเหว่เพิ่มขึ้น

2.1.3.2 การเก็บตัว เป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความรู้สึกว้าเหว่ ดังที่ Hanson, Jones และ Carpenter (1984 cited in Penrod, 1986) ได้ชี้ให้เห็นว่า ความรู้สึกว้าเหว่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับการเก็บตัว อาจเป็นไปได้ว่าการที่เยาวชนเก็บตัวนั้นเป็นการปิดกั้นตนเองจากสังคม ขาดสัมพันธภาพทางสังคม ซึ่งเป็นสาเหตุที่ส่งผลต่อความว้าเหว่ในเยาวชนมากที่สุด เนื่องจากเยาวชนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น กลุ่มเพื่อนเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อเยาวชนมากที่สุด อีกทั้งการที่ถูกจำกัดบริเวณให้อยู่แต่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ทำให้เพื่อนยังเป็นส่วนที่สำคัญในการที่จะทำเยาวชนอาศัยอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ ได้อย่างมีความสุข อย่างไรก็ตามมีเยาวชนเพียง 1 รายที่มีพฤติกรรมถึงขั้นเก็บตัว

จะเห็นได้ว่าแบบแผนทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรมของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว้าเหว่ มีลักษณะทางลบสอดคล้องกับคำอธิบายความว้าเหว่ตามแนวคิดของ Rook และ Peplau (1982)

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ทำให้เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายเกิดความว้าเหว่คือปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างเยาวชนกับบุคคลรอบข้าง เนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากผู้อื่น เป็นวัยที่เพื่อนเป็นส่วนที่สำคัญในช่วงวัยรุ่น เพื่อนเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ต้องอยู่ในสถานที่ที่จำกัดไม่สามารถออกไปไหนได้ เพื่อนยังเป็นสิ่งสำคัญและมีบทบาทในการก่อให้เกิดความรู้สึกต่าง ๆ ในเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย โดยเฉพาะความว้าเหว่ ที่จะ

ส่งผลต่อบุคลิกภาพ ทักษะการอยู่ร่วมกัน และการเผชิญปัญหาของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายดังที่จะกล่าวต่อไปนี้

2.2 การเผชิญกับความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว้าเหว

เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบการหาทางผ่อนคลาย การเก็บความรู้สึกไว้กับตัวเอง การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และหลีกเลี่ยงปัญหาโดยไม่ลงมือแก้ไขปัญหา มีบ้างที่ใช้วิธีการทำกิจกรรม เพื่อให้ลืมปัญหาที่เกิดขึ้นและการระบายออกทางอารมณ์ และไม่ค่อยได้ใช้วิธีการลงมือดำเนินการแก้ปัญหา การยอมรับ และการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยจะอภิปรายโดยจำแนกตามรูปแบบการเผชิญปัญหาดังต่อไปนี้

2.2.1 การมุ่งจัดการกับปัญหา

ในด้านการมุ่งจัดการกับปัญหา ซึ่งเป็นการเผชิญปัญหาที่สร้างสรรค์ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์พบว่า เยาวชนใช้การเผชิญความว้าเหวแบบการมุ่งจัดการที่ตนเอง ในด้านการใช้วิธีการหาทางผ่อนคลาย และการแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และไม่ค่อยได้ใช้การลงมือดำเนินการกับปัญหา (active coping) และการยอมรับปัญหา

2.2.1.1 การหาทางผ่อนคลายเช่น การทำกิจกรรมที่ชอบ ทำงานอดิเรก หาความเพลิดเพลินเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ เป็นวิธีการเผชิญกับความว้าเหวที่เยาวชนส่วนใหญ่ชอบใช้ กล่าวคือเป็น เป็นลักษณะการเผชิญกับความว้าเหวที่ช่วยผ่อนคลายความเครียดได้ดี เนื่องจากการทำกิจกรรมทำให้เยาวชนรู้สึกเพลิดเพลิน ได้ใช้ความความคิด ความเอาใจใส่อยู่กับกิจกรรม เช่น อ่านหนังสือ ระบายสี เขียนบันทึก ฟังเพลง จึงทำให้ไม่หมกมุ่นกับความว้าเหว การหาทางผ่อนคลายยังคงแบ่งได้ออกเป็น การทำกิจกรรมคนเดียวและการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ซึ่งการทำกิจกรรมคนเดียวสำหรับเยาวชนบางคนอาจจะสบายใจกว่า เนื่องจากสามารถทำอะไรที่อยากจะทำและทำได้บ่อยเท่าที่ต้องการ ส่วนการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นก็จะเป็นการสร้างโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม ทำให้รู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมซึ่งสามารถทำให้ความว้าเหวลดลงได้

2.2.1.2 การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เป็นการปฏิบัติตนที่แสดงถึงความใส่ใจและเห็นความสำคัญในสัมพันธภาพกับผู้อื่น และสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เป็นการพยายามที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อเป็นการแสดงถึงความต้องการอยู่ร่วมในสังคม

เป็นการหลีกเลี่ยงที่จะอยู่ตัวคนเดียวซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกว่าเหว้าได้ การเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอาจจะเป็นเพื่อนกลุ่มเดิม หรือเพื่อนใหม่ ทำให้เยาวชนรู้สึกว่าจะได้รับการยอมรับ มีเพื่อน มีกลุ่มที่ตนสามารถอยู่ร่วมได้ อาจกล่าวได้ว่า การเผชิญความเหว้าโดยการแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเป็นการมุ่งจัดการกับปัญหาวิธีหนึ่ง นั่นคือ เมื่อเยาวชนเกิดความรู้สึกว่าเหว้าเพราะอยู่คนเดียว ขาดปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แล้วใช้วิธีเผชิญปัญหาโดยการพยายามเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มสังคมก็จะทำให้ความเหว้าของเยาวชนลดลง

2.2.1.3 การลงมือดำเนินการแก้ปัญหา เป็นกระบวนการในการลงมือแก้ปัญหาโดยเป็นการคิดแก้ปัญหาด้วยตัวเอง โดยมีความเชื่อว่า ปัญหาทุกอย่างสามารถแก้ไขปัญหได้ด้วยตนเอง ขอเพียงมีสติ เข้มแข็ง ทำให้สามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างสอดคล้องกับความเป็นจริง และเป็นการลดโอกาสที่จะเกิดความเหว้า ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์เยาวชนกลุ่มนี้ใช้การหลีกเลี่ยงปัญหาแทนที่จะแก้ปัญหามาก ซึ่งอาจจะเป็นที่การอบรมสั่งสอนและวุฒิภาวะเพราะเยาวชนส่วนใหญ่ไม่มีระดับการศึกษาไม่ค่อยสูงนัก ทำให้การคิดแก้ปัญหานั้นได้ลำบากและอาจจะเป็นวัยที่ตนเองต้องถูกต้องอยู่เสมอ จึงไม่ตระหนักว่าการที่ตนเองเกิดความรู้สึกว่าเหว้านั้นมีสาเหตุมาจากอะไร ยังคงมองว่าเป็นความผิดของผู้อื่นที่ทำให้ตนเองเป็นเช่นนี้ ดังเช่นการสัมภาษณ์ที่พบว่าเยาวชนจะมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ ไม่ได้ไว้วางใจในสัมพันธภาพ

2.2.1.4 การยอมรับ เป็นการยอมรับสิ่งที่เป็นความจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ใช่สิ่งที่มุ่งหวังอยากให้เป็น กล่าวคือ เยาวชนเมื่อเหงา เหว้า ท้อ ก็ยอมรับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตที่ต้องพบเจอ แล้วในที่สุดมันก็จะหายไปเอง อีกทั้งยังมีการยอมรับได้ว่า สิ่งที่ทำให้เราทุกข์ทำให้เศร้าแท้ที่จริงแล้วเป็นตัวเราเองที่ทำให้ตัวเองทุกข์เศร้า กล่าวคือ จะทุกข์จะเศร้าก็อยู่ที่ตัวของตัวเอง การยอมรับนี้ก็เช่นกันที่มีเพียงเยาวชน 1 คนที่รายงานว่าใช้วิธีการนี้ในการเผชิญกับความเหว้าซึ่งเป็นบุคคลเดียวกับบุคคลที่ใช้การดำเนินการแก้ปัญหาในการเผชิญกับความเหว้า ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า เมื่อบุคคลมีความคิดที่จะดำเนินการแก้ปัญหาแล้ว การยอมรับปัญหาจะเกิดตามมาด้วย หรือเมื่อยอมรับปัญหาได้ตามความเป็นจริง ก็อาจทำให้ดำเนินการแก้ปัญหาได้ตรงจุด

2.2.2 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ เป็นการพูดระบายความทุกข์เพื่อขอความเห็นใจ คำปลอบโยน รวมทั้งการหาที่พึ่งพิงทางใจ เป็นการระบายความทุกข์กับบุคคลที่เยาวชนรู้สึกไว้วางใจ รัก และผูกพัน ซึ่งทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น ได้รับการยอมรับ มีคนเข้าใจ และรู้สึกว่าตนเองไม่ได้อยู่คนเดียว (วรวิร์ ธนประภคต, 2545) เยาวชนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นมักจะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อนมาก อีกทั้งการเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมฯ เป็นการจำกัดสถานที่และโอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นภายนอก ดังนั้นเมื่อเผชิญกับความเหว้า

การสนับสนุนที่หาได้ใกล้ตัวที่สุดคือจากเพื่อน หรือเจ้าหน้าที่ในบ้านปรานี อย่างไรก็ตามวิธีการเผชิญกับความหวาดวิตกนี้มีผู้ให้ข้อมูลเพียง 1 คนที่รายงานไว้ ซึ่งการที่เยาวชนไม่ใช้วิธีการนี้ในการเผชิญกับความหวาดวิตกยังทำให้เยาวชนห่างเหินจากสังคม ทำให้การปฏิสัมพันธ์ในสังคมลดลงจนกระทั่งทำให้เกิดความรู้สึกว่าหวาดเพิ่มมากขึ้นและส่งผลถึงอัตมโนทัศน์ของเยาวชนได้

2.2.3 การหลีกเลี่ยง เป็นการเผชิญความหวาดโดยการไม่ยอมรับความเป็นจริงและไม่หาทางแก้ไข ซึ่งการหลีกเลี่ยงที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความหวาดวิตกมากที่สุดคือ การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียวและการไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมโดยไม่ลงมือแก้ปัญหา ส่วนการหาทางทำกิจกรรมอื่นเพื่อที่จะลืมปัญหา และการระบายออกทางอารมณ์เป็นวิธีที่เยาวชนที่ใช้ในการเผชิญกับความหวาด

2.2.3.1 การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว เป็นการไม่เปิดเผยความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ ของตนให้ผู้อื่นรู้ รวมทั้งหลีกเลี่ยงที่จะพบกับผู้อื่นในช่วงที่เกิดความรู้สึกว่าหวาด โดยเยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่มีความหวาดวิตกที่ใช้การเผชิญความหวาดโดยการเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว ไม่ชอบเปิดเผยความรู้สึก และแยกตัวจากผู้อื่นเมื่อเกิดความรู้สึกว่าหวาด ซึ่งการเผชิญปัญหาวิธีนี้อาจก่อให้เกิดความหวาดเพิ่มขึ้นเนื่องจากไม่มีการระบายให้บุคคลที่ไว้วางใจ อีกทั้งยังไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นอีกด้วย

2.2.3.2 การไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม เป็นการลดความพยายามในการแก้ไขปัญหา โดยการไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหา คือการไม่ทำกิจกรรมใด ๆ ที่จะเป็นการลดความหวาดที่เกิดขึ้น เยาวชนกล่าวว่าเมื่อเกิดความรู้สึกว่าหวาดก็จะไม่ทำกิจกรรมใดๆ อาจนอนหรือนั่งนิ่ง ๆ รอให้เวลาผ่านไป ซึ่งอาจใช้เวลาอย่างน้อยต่างกัน แต่ทว่าสิ่งที่เยาวชนไม่ทำกิจกรรมใด ๆ ไม่เข้าร่วมกลุ่มอาจยิ่งทำให้หมกมุ่นกับตนเอง ลดโอกาสในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและความหวาดอาจคงอยู่นาน โดยไม่มีการจัดการด้วยวิธีที่มีประสิทธิภาพ (วรวิรี ชนประภต, 2545)

2.2.3.3 การไม่เกี่ยวข้องกับความคิด เป็นการลดความหวาดโดยการไม่นึกถึงปัญหา โดยหันไปทำกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องและไม่นำไปสู่การแก้ปัญหา ซึ่งอาจทำให้เยาวชนไม่มีการเข้ากลุ่มทางสังคม หรือสร้างปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ทำให้การแก้ไขปัญหาด้วยวิธีนี้เป็นวิธีที่ลดความหวาดได้ช้าหรืออาจจะทำให้ความหวาดเพิ่มขึ้น

2.2.3.4 การระบายออกทางอารมณ์ เป็นการใส่ใจต่ออารมณ์ความรู้สึกที่มีและระบายความรู้สึกสิ่งนั้นออกมา ทั้งที่เป็นการระบายออกโดยการร้องไห้ การพูดออกมาให้ตัวเองฟัง และการใช้การเขียนเป็นการระบายความรู้สึก เป็นการเผชิญปัญหาที่เยาวชนไม่มี

ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งอาจจะทำให้ความว้าเหวลดลงซ้ำ หรืออาจจะเพิ่มขึ้นก็ได้ ถ้าการระบาย ออกจากอารมณ์ทำให้เกิดการหมกมุ่นทางอารมณ์

ข้อมูลการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า เยาวชนกลุ่มนี้ใช้การหาทางผ่อนคลายในการเผชิญ กับความว้าเหว เพราะเป็นการเผชิญกับความว้าเหวที่ทำได้ด้วยตนเองผู้เดียว โดยการทำกิจกรรมต่าง ๆ อ่านหนังสือ ร้องเพลง หรือเขียนบันทึก หรือกระทำร่วมกับผู้อื่นก็ได้เช่น การทำกิจกรรมเข้า จังหวะ การเข้ากลุ่ม เป็นต้น และสำหรับการเก็บความรู้สึกไว้กับตนเองเช่นกัน อาจเนื่องมาจากไม่ ต้องการให้คนอื่นมารับรู้ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ไม่กล้าที่จะเปิดเผยความรู้สึกเพราะอาจจะกลัว ว่าเมื่อคนอื่นจะนำไปบอกต่อหรือแสดงความรู้สึกสมน้ำหน้า

จากการศึกษาลักษณะการเผชิญกับความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิด กฎหมายด้วยการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ เยาวชนใช้ลักษณะการเผชิญความว้าเหวมากกว่า 1 ลักษณะ ในการจัดการกับความว้าเหวของตน ดังเช่นตัวอย่างของข้อมูลที่เยาวชนคนหนึ่งรายงานมา เมื่อเกิด ความรู้สึกว้าเหวเยาวชนจะใช้วิธีการจัดการ โดยการระบายความรู้สึกออกมาเป็นตัวหนังสือ หรือการ ยอมรับแล้วดำเนินการจัดการกับปัญหา ซึ่งการเลือกใช้การเผชิญกับความว้าเหวของเยาวชน หญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นนี้จะขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพและความสัมพันธ์กับเพื่อน

สรุปได้ว่า เยาวชนที่มีความว้าเหวกลุ่มนี้ใช้การเผชิญกับความว้าเหวแบบที่แยกตัว ออกจากสังคม ถอยห่างออกจากสังคม เก็บงำความรู้สึกนึกคิดไว้กับตนเอง ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จนทำให้ห่างเหินจากสังคม ซึ่งจะส่งผลให้เยาวชนเก็บตัว มีความอ้างว้าง โดดเดี่ยว คิดมองตนเอง และผู้อื่นในทางลบ รู้สึกเป็นทุกข์ และนอกเหนือไปจากความว้าเหวที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยการ เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่า เยาวชนมีทัศนคติที่ไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม นั่นคือเยาวชนบางคนที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์และได้เคยพูดคุยด้วยนอกเหนือไปจากการสัมภาษณ์แล้ว ได้แสดงออกว่าเมื่อพ้นโทษและออกไปจากศูนย์ฝึกและอบรมฯแล้วยังคงที่จะออกไปเกี่ยวข้องกับ ยาเสพติดอีก เช่น การจำหน่ายยาเสพติด โดยที่เยาวชนให้เหตุผลว่า เป็นงานที่ไม่ต้องทำงานหนักแต่ ได้ค่าตอบแทนสูงเพื่อที่จะนำไปใช้จับจ่ายหาความสุขให้กับตนเอง อีกทั้งความคิดที่เมื่อออกไปจะ ยังคงทดลองเสพยาเสพติดที่ตนเองไม่เคยลอง เนื่องจากเยาวชนได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดกับ เพื่อนในศูนย์ฝึกและอบรมฯว่า สารเสพติดชนิดใดเป็นอย่างไร ทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกอยาก ทดลองสารเสพติดที่ตนเองไม่เคยเสพมาก่อน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าทัศนคติที่เยาวชนแสดงออกมา เป็นสิ่งที่ทำให้ตระหนักได้ว่า เยาวชนมีโอกาสที่จะกระทำผิดซ้ำ ถ้าเยาวชนกระทำผิดซ้ำก็จะต้องเข้า มาในสถานกักกันอีกจะเป็นวงจรที่เกิดซ้ำแล้วซ้ำอีก จึงจำเป็นที่จะต้องป้องกันปัญหา ดังกล่าวอย่างเร่งด่วน

การให้ความช่วยเหลือให้เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายปรับเปลี่ยนพฤติกรรม มีเป้าหมายในการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสม อาจดำเนินการได้โดยการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มการให้การปรึกษา เป็นการให้การสนับสนุนทางสังคมทางหนึ่ง เป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพที่อบอุ่นเป็นมิตรและไว้วางใจ ทำให้เยาวชนรู้สึกว่าคุณได้รับการยอมรับ พัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองได้ เป็นการให้กำลังใจเยาวชนในการเปิดตัวเองออกมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงซึ่งจะนำไปสู่การแก้ปัญหาที่สร้างสรรค์ นอกจากนี้จะทำให้เยาวชนได้พ้นจากความรู้สึกทุกข์ใจ ว่าเหว่ เศร้าสร้อย ยังจะทำให้เยาวชนตระหนักถึงสิ่งที่มีผลพลาดที่ทำให้ตนเองได้เข้ามาในสถานที่ที่ตนเองอยู่ ณ ปัจจุบัน แล้วตั้งเป้าหมายในการที่จะปรับเปลี่ยนและพัฒนาตนเองเพื่อความสุขสมบูรณ์ทั้งทางใจและกายได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย
2. เพื่อเปรียบเทียบความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย จำแนกตาม การปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน อาชีพของบิดามารดา ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ภูมิหลังทางครอบครัว ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและ ถูกจับกุม และ ความคิดฆ่าตัวตาย

2. กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยเชิงปริมาณ

กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางที่ถูกควบคุมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี จำนวน 100 คน

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเชิงคุณภาพที่มีคะแนนความว่าเหวในระดับสูงและค่อนข้างสูง จำนวน 11 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ

สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

2. แบบวัดความว้าเหวที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้แนวคิดทางด้านอารมณ์ ความคิดและพฤติกรรมของ Rook และ Peplau (1982)
3. แบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวที่ผู้วิจัยนำมาจากแบบวัดของ สุภาพรรณ โคตรจรัสและ ชุมพร ยงกิตติกุล (2545) ที่พัฒนาตามกรอบแนวคิดในการปรับตัวด้าน ครอบครัวของ Offer และคณะ(1992)

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

1. ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลและผู้สัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้มีการเตรียมความพร้อมก่อนทำการสัมภาษณ์
2. เครื่องบันทึกเสียง
3. แนวคำถามการสัมภาษณ์

4. ขั้นตอนดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเชิงปริมาณ

1. ผู้วิจัยติดต่อขอหนังสือส่งตัวจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วนำไปยื่นเรื่องต่ออธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม เพื่อส่งเรื่องและดำเนินการตามขั้นตอนไปยังศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง บ้านปรานี
2. ผู้วิจัยเข้าไปอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี เพื่อทำความเข้าใจใกล้ชิดกับเยาวชนและสังเกตปฏิบัติสัมพันธ์และสัมพันธ์ภาพของเยาวชนตั้งแต่เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2546 จนถึง เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2547 โดยที่ได้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยครูกลุ่มอยู่ 2 เดือน และช่วยงานนักจิตวิทยาโดยการพูดคุยกับเยาวชนเพื่อรับฟังถึงปัญหาและความต้องการของเยาวชน และการจัดกิจกรรมเพื่อเยาวชน ทำให้เข้าใจธรรมชาติของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายและทำให้เยาวชนมีความไว้วางใจที่จะตอบแบบสอบถามด้วยความจริง

3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2547 โดยการเก็บข้อมูลนั้นผู้วิจัยได้ประกาศขอให้เยาวชนมารวมตัวกันเพื่อแจกแบบสอบถามทั้งสิ้น 100 ชุด โดยนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์จำนวน 3 ท่านได้ให้ความช่วยเหลือในการดูแลการตอบแบบสอบถามด้วย ผู้วิจัยได้อธิบายคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามและเน้นกับเยาวชนว่าถ้าผู้ใดมีคำถามใด ๆ ให้ถามในทันที จากนั้นนำแบบสอบถามดังกล่าวมาตรวจสอบความครบถ้วนในการตอบของกลุ่มตัวอย่าง เมื่อพบว่าแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ได้ติดตามกลุ่มตัวอย่างเพื่อสอบถามและตอบข้อความให้ครบถ้วน ดังนั้นแบบสอบถามที่นำมาวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้จึงมีจำนวนทั้งสิ้น 100 ชุด
4. ผู้วิจัยนำแบบวัดมาทำการตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ทางสถิติโดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

1. ขออนุญาตผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี สัมภาษณ์เยาวชนในการสัมภาษณ์เชิงลึก และขออนุญาตใช้สถานที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี ในการจัดดำเนินการสัมภาษณ์โดยเป็นห้องที่มิดชิด ไม่มีเสียงรบกวน
2. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยเลือกมาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความก้าวสูงและค่อนข้างสูงจากการวิจัยเชิงปริมาณรวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน 11 คน
3. ตรวจสอบตารางเวลาของกลุ่มตัวอย่างและนัดหมายวันเวลา พบกลุ่มตัวอย่างสนทนาถึงชีวิตประจำวัน ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ของเยาวชน และขอความร่วมมือจากเยาวชนเพื่อทำการสัมภาษณ์ โดยที่การสัมภาษณ์แต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณ 50 นาที เยาวชนหนึ่งคนจะทำการสัมภาษณ์ 2-3 ครั้ง เพื่อให้ได้ข้อมูลเจาะลึกที่จะสรุปเป็นภาพรวมได้
4. ดำเนินการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์บนพื้นฐานของความสัมพันธ์และไว้วางใจ โดยแนะนำตัวเอง มีท่าทีที่เป็นมิตร น่าเชื่อถือ จนกระทั่งจบการสัมภาษณ์ โดยการสื่อความปรารถนาดีไปสู่ผู้ให้ข้อมูลอย่างเป็นธรรมชาติด้วยการเป็นผู้ฟังที่ดี ฟังด้วยใจที่สงบ นิ่ง ตั้งใจ เพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลได้รับรู้ว่า ผู้วิจัยสนใจและเข้าใจในประสบการณ์ของผู้ให้ข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ผู้วิจัยถอดความการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์เพื่ออภิปรายผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเชิงปริมาณ

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความวิตกกังวลและคะแนนการปรับตัวด้านครอบครัว

2. วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) ของคะแนนความวิตกกังวลจำแนกตามระดับการปรับตัวด้านครอบครัว ถ้าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธีการของ Dunnett's T3

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two – way ANOVA) ของคะแนนความวิตกกังวลจำแนกตามระดับการปรับตัวด้านครอบครัว ระดับอายุ การย้ายถิ่นฐาน ภูมิภาคหลังทางครอบครัว ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส อาชีพของบิดาและมารดา ลักษณะของการกระทำผิด จำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุม และความคิดฆ่าตัวตาย ถ้าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธีการของ Dunnett's T3

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลระหว่างผู้ที่มีการย้ายถิ่นฐานและไม่ย้ายถิ่นฐาน และระหว่างผู้ที่เคยคิดฆ่าตัวตายและไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย โดยวิธีการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มอิสระ (t-independent test)

5. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความวิตกกังวลกับคะแนนการปรับตัวด้านครอบครัว โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

1. เตรียมข้อมูลเพื่อวิเคราะห์โดยการถอดเทปบันทึกการสัมภาษณ์และตรวจสอบความครบถ้วน

2. ผู้วิจัยอ่านเนื้อหาจากบทสัมภาษณ์ทั้งหมดซ้ำหลาย ๆ รอบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องนั้น และ พยายามสังเกตแยกแยะความหมายของคำบรรยายทุกตอนอย่างตั้งใจ

3. ผู้วิจัยทำการถอดรหัสข้อความ (coding) ต่าง ๆ ออกจากบทสัมภาษณ์นั้นๆ แล้วทำการจำแนกข้อมูลระดับคำหรือประโยค ที่เรียกกันว่า การวิเคราะห์กลุ่มคำ (domain analysis) และกระทำการสาระบบจำแนกประเภท (taxonomy) ต่อจากนั้นใช้วิธีการจำแนกกับหน่วยการวิเคราะห์ที่ใหญ่ขึ้นอีก คือ จำแนกเป็นประเภทหรือชนิด (typology)

6. สรุปผลการวิจัย

ความว่าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมาย

1. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายมีความว่าเหวอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ และมีการปรับตัวด้านครอบครัวอยู่ในระดับค่อนข้างดี (ตารางที่ 4)

2. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่มีการปรับตัวด้านครอบครัวลดลงมาคือเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างไม่ดีและค่อนข้างดี (ตารางที่ 3) และเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวได้ค่อนข้างไม่ดีและค่อนข้างดีมีความว่าเหวสูงกว่าเยาวชนที่มีการปรับตัวด้านครอบครัวดี(ตารางที่ 6)

3. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีการย้ายถิ่นฐานมีความว่าเหวสูงกว่าเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่ไม่มีการย้ายถิ่นฐาน(ตารางที่ 8 และ 9)

4. เยาวชนที่เคยมีความคิดฆ่าตัวตายมีความว่าเหวสูงกว่าเยาวชนที่ไม่เคยคิดฆ่าตัวตาย (ตารางที่ 8 และ 9)

5. เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีระดับอายุ ระดับการศึกษา อาชีพของบิดามารดา สถานภาพการสมรสของตนเองและของบิดามารดา จำนวนพี่น้อง ลำดับการเกิด และที่มีบุคคลที่เยาวชนอาศัยด้วยกลุ่มถูกจับกุม ที่มีลักษณะของการกระทำผิดและจำนวนครั้งที่กระทำผิดและถูกจับกุมแตกต่างกัน มีความว่าเหวไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 8)

6. ความว่าเหวและการปรับตัวด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กันทางลบ (ตารางที่ 10)

7. จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพแสดงให้เห็นว่า เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว่าเหวในระดับสูงและค่อนข้างสูงมีลักษณะแบบแผนทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรมค่อนข้างไปในทางลบ

7.1 ลักษณะทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรม

7.1.1 แบบแผนทางอารมณ์ เยาวชนกลุ่มนี้มีความรู้สึกทุกข์ใจ มีความรู้สึกโดดเดี่ยว และรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากจะอดทน ความรู้สึกที่มีอยู่ข้างได้แก่ มีความรู้สึกไม่มีอิสระ กังวลใจ รู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง และรู้สึกว่าไม่มีใครเข้าใจ

7.1.2 แบบแผนทางความคิด เยาวชนกลุ่มนี้คิดว่าตนขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ หมกมุ่นกับตนเองโดยสงสารตนเอง และมองตนเองและผู้อื่นในทางลบ ความคิดที่มีอยู่ข้างได้แก่ ไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก คิดว่าตนเองล้มเหลวทางสังคม มีสัมพันธภาพที่ทำให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง สร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยาก หรือไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ ๆ

7.1.3 แบบแผนทางพฤติกรรม เยาวชนกลุ่มนี้มีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม โดยชอบอยู่คนเดียว ไม่สูงส่งกับใคร

โดยภาพรวมเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว่าเหวสูงและค่อนข้างสูงจะมีความรู้สึกทุกข์ใจ รู้สึกโดดเดี่ยว รู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากจะอดทน ขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ หมกมุ่นกับตนเองโดยสงสารตนเอง มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ และมีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม

7.2 การเผชิญปัญหา เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว่าเหวสูงและค่อนข้างสูงเผชิญกับความว่าเหวโดยใช้การหาทางผ่อนคลาย การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และใช้การหลีกเลี่ยงโดยไม่พยายามแก้ปัญหาหรือไม่ลงมือแก้ปัญหา เก็บความรู้สึกไว้คนเดียว และไม่ค่อยใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

7.2.1 ในการมุ่งจัดการกับปัญหา เยาวชนเผชิญกับความว่าเหวโดยการหาทางผ่อนคลายโดยทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น อ่านหนังสือ วาดรูป เขียนบันทึกและเดินเล่น และใช้การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เช่น เข้ากลุ่มเพื่อน คุยกับครู คุยกับเพื่อน แต่ไม่ค่อยใช้การลงมือจัดการกับปัญหาโดยตรง

7.2.2 เยาวชนใช้การหลีกเลี่ยงในการเผชิญความว้าเหวโดยการไม่ลงมือแก้ปัญหาและการเก็บความรู้สึกไว้คนเดียวและไม่ค่อยใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

7. ข้อเสนอแนะ

การนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากการสัมภาษณ์พบว่า เยาวชนที่มีความรู้สึกว้าเหวโดยภาพรวมเป็นความว้าเหวที่สืบเนื่องมาจากการขาดสัมพันธ์ภาพระหว่างตนกับเพื่อนอย่างที่เขาต้องการ ช่วงวัยนี้เป็นช่วงอายุที่ต้องการมีส่วนร่วมในกลุ่มเพื่อน ต้องการการยอมรับจากเพื่อน ซึ่งเป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อม จึงควรจัดการศึกษาเชิงจิตวิทยาและหรือการจัดกิจกรรมกลุ่มสำหรับเยาวชนดังกล่าว เพื่อพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองและการเห็นคุณค่าในผู้อื่น และพัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธ์ภาพ

2. ความรู้ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า เยาวชนที่มีความว้าเหวสูงและค่อนข้างสูงมีลักษณะทางอารมณ์ ทางความคิด และทางพฤติกรรมในทางลบและยังเผชิญกับความว้าเหวได้อย่างไม่มีประสิทธิภาพเท่าใดนัก คือยังไม่ได้แก้ปัญหาโดยจัดการกับปัญหาโดยตรงและไม่ค่อยได้ใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม จึงควรที่จะมีการให้การปรึกษาไม่ว่าจะเป็นโดยวิธีการทางกลุ่ม หรือรายบุคคล เพื่อลดลักษณะทางลบและเพิ่มลักษณะทางบวกทั้งในด้านอารมณ์ ความคิด และพฤติกรรมของเยาวชนที่ว้าเหวและเรียนรู้วิธีการเผชิญปัญหาที่มีประสิทธิภาพเพื่อที่จะช่วยเหลือให้ผู้มารับการปรึกษากระจำจัดในตนเอง เพื่อที่จะได้เข้าใจตนเองและผู้อื่น เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น และมองเห็นแนวทางในการจัดการหรือแก้ไขปัญหา

3. ในการวิจัยครั้งนี้ จากการสัมภาษณ์เยาวชนที่มีความว้าเหว พบว่า เยาวชนบางส่วนนั้นมีทัศนคติต่อการเสพหรือการจำหน่ายยาเสพติดไปในทางที่ไม่เหมาะสม กล่าวคือ เยาวชนบางส่วนนั้นยังคงเห็นว่าการเสพหรือการจำหน่ายยาเสพติดนั้นไม่ใช่เรื่องที่ผิดหรือร้ายแรงยังคงคิดที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเม็พันโทษ ดังนั้นในฐานะนักจิตวิทยาการศึกษาจึงควรที่จะเข้าไปทำงานในเชิงป้องกันและพัฒนา เพื่อช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในบุคคลของเยาวชนและป้องกันการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนในภายภาคหน้าหรือลดโอกาสในการเกิดปัญหาให้น้อยที่สุด โดยที่อาจจะให้ความรู้ควบคู่ไปกับการเสริมสร้างในแง่ทักษะและทัศนคติที่เอื้อต่อการจัดการกับปัญหาในชีวิตประจำวัน มีการพัฒนาเป้าหมายในชีวิตอย่างเหมาะสม

4. ในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยได้เข้าไปเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง โดยในระยะแรกเข้าไปช่วยงานของศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีในลักษณะของอาสาสมัคร เพื่อสังเกตพฤติกรรม ทำความเข้าใจและสร้างความคุ้นเคยกับเยาวชนในศูนย์ฝึกฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลา 3 เดือนที่ดำเนินการสัมภาษณ์เยาวชนหญิงที่มีความว้าเหว่ พบว่าแม้เยาวชนจะได้เข้าร่วมกิจกรรมของศูนย์ฝึกฯ ที่มีกิจกรรมหลากหลาย เยาวชนยังต้องการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาอย่างยิ่ง ดังนั้นหลังจากการสัมภาษณ์เสร็จสิ้น ผู้วิจัยจึงได้ให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแก่เยาวชนกลุ่มดังกล่าว แต่ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เนื่องจากอุปสรรคด้านเวลา จึงเห็นความจำเป็นที่น่าจะได้มีการจัดให้มีบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยา เป็นบริการประจำที่จัดอย่างต่อเนื่องในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี

การวิจัยครั้งต่อไป

1. การเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาค่อนข้างต่ำใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ ควรจะเก็บเป็นกลุ่มเล็ก เพื่อจะได้ดูแลการตอบได้ทั่วถึง ให้ได้ครบตามความต้องการ และจะทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถสอบถามได้เมื่อไม่เข้าใจคำถาม เนื่องจากการที่ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้วยตนเองพบว่า มีข้อคำถามในส่วนของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปค่อนข้างมากและต้องอธิบายเพิ่มเติม ดังนั้นการเก็บข้อมูลในกลุ่มเล็กหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้การสัมภาษณ์รายบุคคลจะทำให้ได้รายละเอียดของข้อมูลชัดเจนขึ้น

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความว้าเหว่และการปรับตัวด้านครอบครัวมีความสัมพันธ์กันทางลบ จึงน่าจะมีการวิจัยต่อไปเกี่ยวกับความว้าเหว่ การปรับตัวด้านครอบครัว และตัวแปรที่เกี่ยวข้อง เช่น รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู รูปแบบการเผชิญปัญหา การสนับสนุนทางสังคม เพื่อจะได้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับบิดามารดา ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการสร้างเสริมและพัฒนาเยาวชน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กตัญญูลี ฌรงศ์ราช. (2543). *ปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ทำผิดกฎหมาย ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในเขตภาคใต้ของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิ่งเพชร ชนะชัยวิบูลวัฒน์. (2533). *การศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นเพศชายที่กระทำผิดในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน (2548). *ข้อมูลสถิติของเด็กและเยาวชนระหว่างปี 2538-2547*. เว็บไซต์ <http://www.djop.moj.go.th/stc.htm>. กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.
- จิราพร จิระสถิตย์. (2542). *การรับรู้การถูกตีตราจากสังคม และปัจจัยบางประการที่มีอิทธิพลต่อความว่าหวในผู้ติดเชื้อเอชไอวี*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. (2529). *ค่านิยมที่เป็นเครื่องชี้แนวโน้มการต่อต้านสังคมของเยาวชนกระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฐปณีย์ ตั้งจิตภักดีสกุล. (2545). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองและความรู้สึกสิ้นหวังในเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. *วารสารจิตวิทยาคลินิก*, 33(1): 43-54.
- ธิดา มีศิริ. (2541). *การศึกษาความว่าหวของผู้สูงอายุในชุมชนแออัด ในเขตเทศบาลเมืองสุรินทร์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ฝ่ายวิชาการ กองอำนวยการ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง. (2545). *ข้อมูลทั่วไปของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางปี 2544*. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กระทรวงยุติธรรม.
- รัชนี เบลูจันง. (2537). *ปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในชีวิตของสตรีโสด*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- วันเพ็ญ เอี่ยมจ้อย และ สุพรรณิ เตรียมวิศิษฐ์. (2535). การศึกษาเปรียบเทียบระดับความว่าหวัระหว่างผู้สูงอายุในสถานสงเคราะห์คนชราและผู้สูงอายุที่อยู่ที่บ้าน. สถาบันชีวิตวิทยาและสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยพายัพ.
- วัลลภา โคลิตานนท์. (2542). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมต่อการลดความว่าหวัในผู้สูงอายุ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวิร์ ชนประกฤต. (2545). สาเหตุของความว่าหวัและการเผชิญกับความว่าหวัของนักเรียนประจำวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุดารัตน์ ฟองสุวรรณ. (2542). ผลของกลุ่มช่วยเหลือตนเองที่มีต่อความรู้สึกว่าหวัของผู้สูงอายุวัยต้น ศูนย์บริการสาธารณสุข 24 บางเขน กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2545). การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2545). วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพรรณ โคตรจรัส. (2544). การสำรวจตนเองด้านการเผชิญปัญหา/ความเครียด. คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพรรณ โคตรจรัส และ ชุมพร ยงกิตติกุล. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมส่วนบุคคลของวัยรุ่นไทย. คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพรรณ จิระอานนท์. (2545). การพัฒนาแบบสอบถาม The Problem Oriented Screening Instrument for Teenagers (POSIT): ศึกษากรณีเยาวชนที่กระทำผิดในบ้านกรุณาและบ้านอุเบกขา. วารสารจิตวิทยาคลินิก, 33(1): 55-67.
- โสภณัท นุชนาถ. (2542). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ศิริชัย กาญจนวาสิ, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ และ ดิเรก ศรีสุโข. (2544). การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: บุญศิริการพิมพ์.
- ศรีพัฒนา สุมะนังกุล. (2525). การเปรียบเทียบความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นพลเมืองดีของเยาวชนในสถานฝึกและอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง และในโรงเรียนรัฐบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อภิรัฐ ถนอมสิงห์. (2542). ปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับยาเสพติดประเภทยาบ้าในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัมเรศน์ ชาวสวนกล้วย. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การ ความรู้สึกรู้ว่าเหตุ ความทนทานกับความสามารถในการปฏิบัติงานของพยาบาลประจำการ โรงพยาบาลสังกัด ทบวงมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาการบริหารการ พยาบาล บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

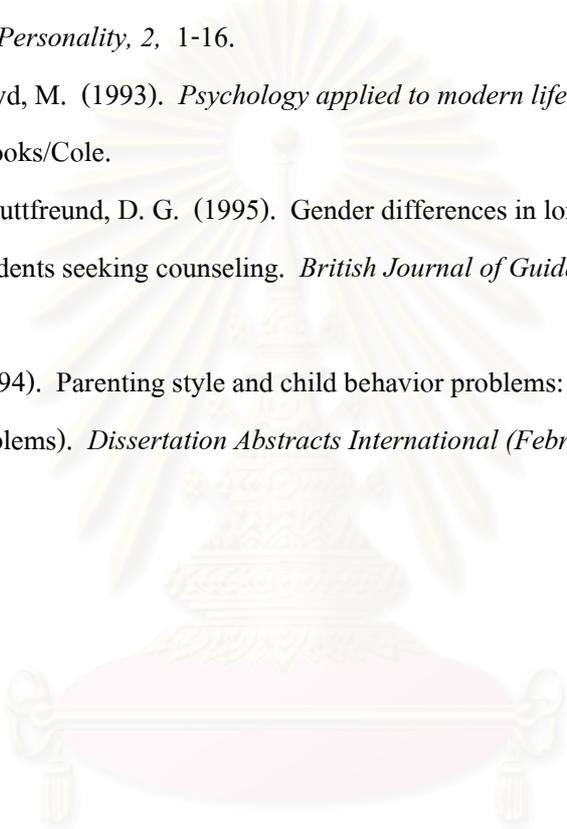
ภาษาอังกฤษ

- Alnajjar, A. & Smadi, A. (1998). Delinquents ' and non-delinquents' perception of family functioning in The United Arab Emirates. *Social behavior and Personality*, 216(4), 375-382.
- Atwater, E. (1992). *Adolescence* (3rd ed.). New Jersey: Englewood Cliffs.
- Buelow, G. (1995). Comparing students from substance abusing and dysfunctional families: Implications for counseling. *Journal of Counseling & Development*, 73, 327-330.
- Cashwell, C. S., & Vacc, N. A. (1996). Family functioning and risk behavior: Influences on adolescent delinquency. *School Counselor*, 44, 105-114.
- Chen, X., He, Y., De Oliveira, A. M., Coco, A. L., Zappulla, C., Kaspar, V., Schneider, B., Valdivia, I. A., Tse, H. C.H., & DeSouza, A. (2004). Loneliness and social adaptation in Brazilian, Canadian, Chinese and Italian children: A multi-national comparative study. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 45(8), 1373-1384.
- Conger, J. J. & Galambos, N. L. (1997). *Adolescence and youth: Psychological development in a changing world*. New York: Longman.
- De Minzi, M. C. R., & Sacchi, C. (2004). Adolescent Loneliness Assessment. *Adolescence*, 39, 701-709.
- Demir, A., & Tarhan, N. (2001). Loneliness and social dissatisfaction in Turkish adolescent. *Journal of Psychology*, 135, 113-123.
- Fordham, K., & Stevenson-Hinde, J. (1999). Shyness, friendship quality, and adjustment during middle childhood. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 40(5), 757-768.

- Friedman, A. & Terras, A. (1999). Comparison of various risk and protective factors for substance use/abuse in a court-adjudicated male population. *Journal of Child and Adolescent Substance Abuse*, 8, 17-36.
- Galanaki, E. P., & Kalantzi-Azizi, A. (1999). Loneliness and social dissatisfaction: Its relation with children's self-efficacy for peer interaction. *Child Study Journal*, 29, 1-21.
- Greve, W., Enzmann, D., & Hosser, D. (2001). The stabilization of self-esteem among incarcerated adolescents: Accomodative and immunizing processes. *International Journal of Offender Therapy & Comparative Criminology*, 45, 749-768.
- Hojat, M., & Crandall, R. (1989). *Loneliness: Theory, research, and applications*. USA: Select Press.
- Ireland, J. L., & Power, C. L. (2004). Attachment, emotional loneliness, and bullying behaviour: A study of adult and young offenders. *Aggressive Behavior*, 30, 298-312.
- Jackson, T., Soderlind, A., & Weiss, K. E. (2000). Personality traits and quality of relationships as predictors of future loneliness among American college students. *Social Behavior and Personality*, 28, 463-470.
- Johnson, D. W. (1997). *Reaching out: Interpersonal effectiveness and self-actualization* (6th ed.). MA: Allyn & Bacon.
- Lau, S., Chan, D. W. K. and Lau, P. S.Y. (1999). Facets of loneliness and depression among Chinese children and adolescents. *Journal of Social Psychology*, 139, 713-729.
- Mahon, N. E., & Yacheski, A. (1990). The dimentionality of the UCLA loneliness scale in elderly. *Research in Nursing & Health*, 13, 45-52.
- McWhirter, B. T. (1990). Loneliness: A review of current literature, with application for counseling and research. *Journal of Counseling and Development*, 68, 417-422.
- McWhirter, B. T. (1997). Loneliness, learned resourcefulness, and self-esteem in college students. *Journal of Counseling and Development*, 75, 460-469.
- McWhirter, J. J., McWhirter, B. T., McWhirter, A. M. & McWhirter, E. H. (1993). *At-risk youth: A comprehensive response*. CA: Brooks/Cole.
- Moustakas, C. E. (1961). *Loneliness*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Murphy, P. M., & Kupshik, G. A. (1992). *Loneliness, Stress and Well-Being*. London: Routledge.

- Neto, F., & Barros, J. (2000). Psychosocial concomitants of loneliness among students of Cape Verde and Portugal. *Journal of Psychology Interdisciplinary & Applied*, 134(5), 503-514.
- Nurmi, J.E., Toivonen, S., Salmela-aro, K., & Eronen, S. (1997). *Social strategies and loneliness*. *Journal of Social Psychology*, 137(6), 764-777.
- O'Connor, M. (1999). Developmental status of affect management in adjudicated adolescent males. *Dissertation Abstract International* 59, 08-A.
- Offer, D., Ostrov, E., and Howard, K. I. (1984). *Patterns of adolescent self-image*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Penrod, S. (1986). *Social Psychology* (2nd ed.). New Jersey: Prentice-Hall Inc.
- Peplau, L. A., & Perlman, D. (1982). *Loneliness: A sourcebook of current theory, research and therapy*. New York: Wiley.
- Rodgers, B. L. (1989). Loneliness. *Journal of Gerontological Nursing*, 15, 16-21.
- Rokach, A. (1997). Relations of perceived causes and the experience of loneliness [1,2,3]. *Journal of the Royal Anthropological Institute*, 3, 1067-1074.
- Rokach, A. (2002). Determinants of loneliness of young adult drug users. *The Journal of Psychology*, 136(6), 613-630.
- Rotenberg, K. J., & MacDonald, K. J. (2004). The relationship between loneliness and interpersonal trust during middle childhood. *Journal of Genetic Psychology*, 165(3), 233-249.
- Ruchkin, V. V., & Eisemann, M. (1999). Hopelessness, loneliness, self-esteem and personality in Russian male delinquent adolescents versus controls. *Journal of Adolescent Research*, 14, 466-481.
- Shaver, K. G. (1982). *Principles of social psychology* (3rd ed.). Hillsdale, N.J.: Lawrence Erlbaum.
- Shaver, P. R., & Brennan, K. A. (1991). *Measures of personality and social psychological attitudes*. London: Academic Press.
- Stober, J. (2003). Self-pity: Exploring the links to personality, control beliefs, and anger. *Journal of Personality*, 71(2), 183-220.
- Uruk, A. C., & Demir, A. (2003). The role of peers and families in predicting the loneliness level of adolescents. *The Journal of Psychology*, 137(2), 179-193.

- Van Buskirk, A. M., Duke, M. P. (1991). The relationship between coping style and loneliness in adolescents: Can 'sad passivity' be adaptive?. *Journal of Genetic Psychology*, 152(2), 145-157.
- Weiss, R. S. (1973). *Loneliness: The experience of emotional and social isolation*. Cambridge, MA: MIT Press.
- Weiss, R. S. (1987). Reflections on the present state of loneliness research. *Journal of Social Behavior and Personality*, 2, 1-16.
- Weiten, W. & Lloyd, M. (1993). *Psychology applied to modern life: Adjustment in the 90s* (4th ed.). CA: Brooks/Cole.
- Wiseman, H., & Gutfreund, D. G. (1995). Gender differences in loneliness and depression of University students seeking counseling. *British Journal of Guidance & Counselling*, 23(2), 231-244.
- Young, M. H. (1994). Parenting style and child behavior problems: A longitudinal analysis (behavior problems). *Dissertation Abstracts International (February)*: 169.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร

$$SD = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ SD แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

\bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum (x - \bar{x})^2$ แทน ผลรวมของส่วนต่างระหว่างคะแนนกับคะแนนเฉลี่ยยกกำลังสอง

n แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์เครื่องมือ ได้แก่

2.1 วัดค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ α (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha)

$$\alpha = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left(1 - \frac{\sum s_i^2}{s_x^2} \right)$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อ

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

s_x^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนผู้รับการทดสอบทั้งหมด

2.2 ค่าอำนาจจำแนกของแบบวัด สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ t-test แบบกลุ่มอิสระ

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2}} \sqrt{\frac{n_1 + n_2}{n_1 n_2}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ \bar{x}_1 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1
 \bar{x}_2 แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 2
 n_1 แทน ขนาดของกลุ่มที่ 1
 n_2 แทน ขนาดของกลุ่มที่ 2
 s_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1
 s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 2

2.3 ค่าความสัมพันธ์รายข้อกับคะแนนรวมของข้อทั้งหมดด้วยวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product - moment correlation coefficient)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2]} \sqrt{[N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

2.4 ค่าคะแนนตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์

$$X = L + \left[\frac{N(P/100) - F}{f} \right] i$$

เมื่อ X แทน คะแนนที่ต้องการหา
 N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด
 L แทน ขีดจำกัดล่างที่แท้จริงของชั้นคะแนนที่มีค่า X อยู่ (ชั้นเดียวกับที่ค่า N(P/100) อยู่)

P แทน ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่กำหนดให้

F แทน ความถี่สะสมจากคะแนนต่ำสุดถึง L

- f แทน ความถี่ของคะแนนชั้นที่ X อยู่
i แทน ค่าอันดับภาคนั้น

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

3.1 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบมีปัจจัยเดียว (Single-factor Analysis of Variance : Single factor ANOVA หรือ One-way ANOVA)

$$F = \frac{MST_{\text{t}}}{MSE} \quad \text{ซึ่งมีการแจกแจงแบบ F ด้วยองศาอิสระ } k-1, n-k$$

$$MST_{\text{t}} = \frac{SST_{\text{t}}}{(k - 1)}$$

$$MSE = \frac{SSE}{(n - k)}$$

$$SST = SST_{\text{t}} + SSE$$

โดยที่ SST แทน ผลบวกของความผันแปรทั้งหมดมีองศาอิสระ = n - 1

SST_{t} แทน ผลบวกของความผันแปรระหว่างทรีทเมนต์มีองศาอิสระ = k - 1

SSE แทน ผลบวกของความผันแปรภายในทรีทเมนต์เดียวกันมีองศาอิสระ = n - k

3.2 การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนแบบจำแนกสองทาง (TWO-WAY ANOVA with INTERACTION)

$$F = \frac{MS_A}{MS_E}$$

$$F = \frac{MS_B}{MS_E}$$

$$F = \frac{MS_{AB}}{MS_E}$$

$$MS_A = \frac{SS_A}{a - 1}$$

$$MS_B = \frac{SS_B}{b - 1}$$

$$MS_{AB} = \frac{SS_{AB}}{(a - 1)(b - 1)}$$

$$SS_T = SS_A + SS_B + SS_{AB} + SS_E$$

โดยที่	SS_T	แทน	ผลบวกของความผันแปรทั้งหมดที่มีองศาอิสระ $abn - 1 = n - 1$
	SS_A	แทน	ผลบวกของความผันแปรที่เกิดจากปัจจัย A ที่มีองศาอิสระ $(a - 1)$
	SS_B	แทน	ผลบวกของความผันแปรที่เกิดจากปัจจัย B ที่มีองศาอิสระ $(b - 1)$
	SS_{AB}	แทน	ผลบวกของความผันแปรที่เกิดอิทธิพลร่วมของปัจจัย A และ B ที่มีองศาอิสระ $(a - 1)(b - 1)$
	SS_E	แทน	ผลบวกของความคลาดเคลื่อนยกกำลังสองที่มีองศาอิสระ $ab(n - 1)$

3.3 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธีการของ Dunnett's T3

$$t = \frac{(\bar{x}_1 - \bar{x}_2)}{\sqrt{MS_w \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = N - K$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิตของแต่ละกลุ่ม
 n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
 N แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 MS_w แทน ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

3.4 การทดสอบคะแนนความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มโดยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระต่อกัน (t-independent test)

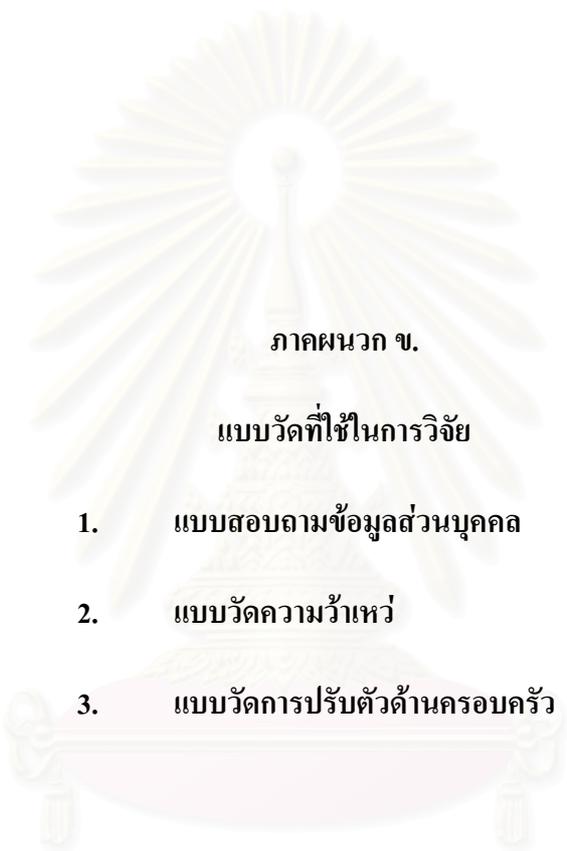
$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)s_1^2 + (n_2 - 1)s_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \cdot \frac{n_1 + n_2}{n_1 n_2}}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

3.5 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product - moment correlation coefficient)

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2]} \sqrt{[N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

แบบวัดที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
2. แบบวัดความไว้หู่
3. แบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจง

แบบสอบถามชุดนี้ ใช้เพื่อการวิจัยของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะเก็บไว้เป็นความลับ และผลจากการวิจัย นี้ จะไม่มีการนำเสนอเป็นรายบุคคล แต่จะนำเสนอเป็นภาพรวม และใช้เพื่อการศึกษาวิจัยเท่านั้น

แบบสอบถามนี้มี 3 ตอน ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินตนเองเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้ตอบ และตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถาม เกี่ยวกับครอบครัวของผู้ตอบ ขอให้ทุกท่านตอบทุกข้อและตอบให้ครบทุกตอนตามลำดับ

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

จุฑามาศ นัศร โธพารกุล

ผู้วิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 คำชี้แจง โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ หรือเติมข้อความในช่องว่าง

1. ชื่อ – นามสกุล
2. อายุ ปี เรียนห้อง
3. ภูมิลำเนา กรุงเทพฯ อื่น ๆ (จังหวัด)
4. ก่อนถูกจับพักอาศัยอยู่ที่ จังหวัด เป็นระยะเวลา เดือน ปี
 พักอาศัยอยู่กับ [ขีดถูก (✓) ได้มากกว่า 1 ช่อง]
 พ่อแม่ พ่อ แม่ พ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง
 ญาติ โปรดระบุ อื่น ๆ โปรดระบุ
5. ปัจจุบัน พ่อและแม่ [ขีดถูก (✓) ได้มากกว่า 1 ช่อง]
 อยู่ร่วมกัน
 แยกทางกันอยู่ เป็นระยะเวลา ปี
 แยกกันอยู่เพราะอาชีพ เป็นระยะเวลา ปี
 หย่าร้าง เป็นระยะเวลา ปี
 พ่อถึงแก่กรรม เป็นระยะเวลา ปี
 แม่ถึงแก่กรรม เป็นระยะเวลา ปี
 ถึงแก่กรรมทั้งคู่ เป็นระยะเวลา ปี
 ไม่รู้จักพ่อแม่ ไม่รู้จักพ่อ ไม่รู้จักแม่
6. มีพี่น้องทั้งหมด (รวมทั้งตนเองด้วย) จำนวน คน เป็นลูกคนที่
7. อาชีพของพ่อ อาชีพของแม่
8. ศึกษาอยู่/ สำเร็จการศึกษาระดับชั้น
9. สถานภาพ โสด มีสามีแล้ว เลิกกับสามีแล้ว
10. ถูกจับข้อหา เป็นครั้งที่
 ครอบกําหนด ขั้นต่ำ ขั้นสูง
 ครอบกําหนดปล่อย
11. เคยคิดฆ่าตัวตายหรือไม่ ไม่เคย เคย

ตอนที่ 2 คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้ บรรยายถึงความรู้สึกที่คนโดยทั่วไปจะรู้สึกได้ในบางครั้ง ขอให้ท่านอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อ โดยนึกถึงภายในระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับตัวคุณมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด โปรดตอบตามความเป็นจริงและตอบทุกข้อ ในแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

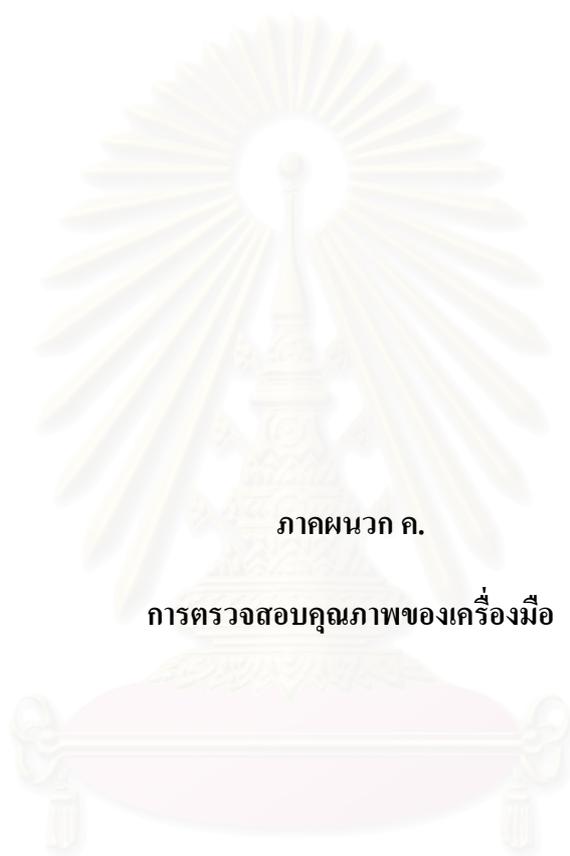
1	หมายถึง	ไม่เคย
2	หมายถึง	นาน ๆ ครั้ง
3	หมายถึง	บ่อย ๆ
4	หมายถึง	บ่อยมาก / เป็นประจำ

ข้อที่	ข้อความ	ไม่เคย 1	นาน ๆ ครั้ง 2	บ่อย ๆ 3	บ่อยมาก / เป็นประจำ 4
1.	ฉันเป็นคนคิดมาก				
2.	แม้จะพูดคุยอยู่กับเพื่อน แต่ฉันก็ยังรู้สึกเหงา				
3.	ฉันชอบทำงานที่ฉันได้ทำคนเดียว				
4.	ฉันคิดว่าเพื่อนไม่สนใจฉัน				
5.	ฉันไม่ชอบสูงส่งกับใคร				
6.	ฉันรู้สึกว่าคนรอบข้างคอยจับผิดฉัน				
7.	ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสำคัญกับใคร				
8.	ฉันไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท				
9.	ฉันมักแยกตัวออกจากกลุ่ม				
10.	เมื่ออยู่คนเดียวฉันรู้สึกเหงา				
11.	ฉันกลัวเพื่อนไม่เข้าใจฉัน				
12.	เพื่อนส่วนใหญ่จริงจังกับฉัน				
13.	เวลามีปัญหา ฉันไม่รู้ว่าจะปรึกษาใคร				
14.	ฉันคบคนยาก				
15.	ฉันอยากให้มีคนรักฉันมากกว่านี้				
16.	ฉันกลัวว่าจะเข้ากับเพื่อนที่นี่ไม่ได้				
17.	ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว				
18.	ฉันไม่อยากให้เพื่อนสนิทของฉัน ไปสนิทกับคนอื่น				
19.	ฉันรู้สึกเหมือนถูกพ่อแม่ ญาติพี่น้องทอดทิ้ง				
20.	ฉันมักเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว				

ข้อที่	ข้อความ	ไม่เคย 1	นาน ๆ ครั้ง 2	บ่อยๆ 3	บ่อยมาก / เป็นประจำ 4
21.	ฉันรู้สึกเบิกบานใจ				
22.	ฉันครุ่นคิดแต่ปัญหาของตัวเอง				
23.	ฉันไม่รู้ว่าเพื่อนยังอยากคบฉันต่อไปหรือไม่				
24.	บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกถูกปฏิเสธจากคนรอบข้าง				
25.	ฉันรู้สึกว่าตัวเองคือยาค่า				
26.	ฉันกลัวว่าจะทำอะไรให้เพื่อน โกรธ				
27.	ไม่มีใครจริงใจกับฉัน				
28.	ฉันแทบจะทนไม่ได้กับสภาพที่เป็นอยู่ตอนนี้				

ตอนที่ 3 คำชี้แจง ข้อความต่อไปนี้ ตรงกับตัวคุณมากน้อยเพียงใด ขอให้เลือกคำตอบที่ตรงกับตัวคุณมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบ ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด โปรดตอบตามความเป็นจริงและตอบทุกข้อ

ข้อที่	ข้อความ	ไม่ตรง เลย 1	ไม่ค่อยตรง 2	ตรง 3	ตรงมาก 4
1.	ฉันภูมิใจในตัวพ่อของฉัน				
2.	ฉันไม่ค่อยเข้าใจพ่อแม่ของฉัน				
3.	ฉันเชื่อมั่นและวางใจในพ่อแม่ของฉัน				
4.	พ่อแม่ของฉันเข้ากันได้ดี				
5.	หากฉันจะแต่งงาน ครอบครัวของฉันจะต้องมีอะไรบางอย่างเหมือนกับครอบครัวปัจจุบันของฉัน				
6.	พ่อแม่ไม่เคยเข้าใจใครเลย				
7.	พ่อแม่รู้สึกอับอายในตัวฉัน				
8.	ฉันไม่อยากอยู่บ้าน				
9.	ฉันภูมิใจในตัวแม่ของฉัน				
10.	พ่อแม่ของฉันมักมีความคิดเห็นขัดแย้งกัน				

ภาคผนวก ค.

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดความไว้หวัประกอบด้วยข้อวัดจำนวน 36 ข้อ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างข้อแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ ในมาตร (Corrected Item-Total Correlation:CITC) ค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ โดยใช้กลุ่มสูงกลุ่มต่ำร้อยละ 27 และ ค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Cronbach's Coefficient of Internal Consistency) ในขั้นสร้างมาตร (n = 67)

ข้อที่	ข้อความ	ค่าที (t-test)	ค่า CITC
1.	ฉันเป็นคนคิดมาก	6.578**	.5958**
2.	ฉันเข้ากับคนอื่นได้ง่าย	1.748	.2533*
3.	แม้จะพูดคุยอยู่กับเพื่อน แต่ฉันก็ยังรู้สึกเหงา	5.883**	.6091**
4.	ฉันรู้สึกไม่อยากจะทำอะไร	2.650*	.0782
5.	ฉันกลัวว่าจะเข้ากับเพื่อนที่นี่ไม่ได้	5.093**	.6321**
6.	ฉันเป็นคนขี้อาย	1.097	.1380
7.	ฉันคิดว่าเพื่อนไม่สนใจฉัน	4.281**	.5959**
8.	ฉันไม่ชอบสูงส่งกับใคร	3.356**	.4185**
9.	ฉันรู้สึกว่าคนรอบข้างคอยจับผิดฉัน	2.204*	.3852**
10.	ฉันอยากมีเพื่อนใหม่ ๆ เพิ่มขึ้น	0.869	.0001
11.	ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสำคัญกับใคร	7.239**	.6461**
12.	ฉันไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท	3.874**	.5165**
13.	ฉันและเพื่อนที่คบกันอยู่ตอนนี้รู้จักกันดี	1.298	.1885
14.	ฉันมักแยกตัวออกจากกลุ่ม	3.937**	.5550**
15.	ฉันชอบทำงานที่ฉันได้ทำคนเดียว	2.322*	.4054**
16.	ฉันกลัวเพื่อนไม่เข้าใจฉัน	5.294**	.5271**
17.	ฉันชอบเล่าเรื่องของตัวเอง	2.474*	.0990
18.	เพื่อนส่วนใหญ่จริงจังกับฉัน	2.296*	.3166**
19.	เวลามีปัญหา ฉันไม่รู้ว่าจะปรึกษาใคร	6.362**	.5926**
20.	ฉันคบคนยาก	3.450**	.4428**
21.	ฉันอยากให้มีคนรักฉันมากกว่านี้	2.564*	.3519**
22.	ฉันกับเพื่อนเข้าใจกัน	1.470	.2400*
23.	เมื่ออยู่คนเดียวฉันรู้สึกเหงา	4.205**	.4816**
24.	ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว	7.062**	.6640**
25.	ฉันไม่ชอบทำกิจกรรมร่วมกับคนอื่น	0.181	.1909
26.	ฉันไม่อยากให้เพื่อนสนิทของฉัน ไปสนิทกับคนอื่น	2.865**	.3534**
27.	ฉันรู้สึกเหมือนถูกพ่อแม่ ญาติพี่น้องทอดทิ้ง	5.199**	.5989**

ข้อที่	ข้อความ	ค่าที (t-test)	ค่า CITC
28.	ฉันมักเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว	5.418**	.5057**
29.	ฉันรู้สึกเบื่อบานใจ	3.250**	.3880**
30.	ฉันครุ่นคิดแต่ปัญหาของตัวเอง	5.744**	.5020**
31.	ฉันไม่รู้ว่าเพื่อนยังอยากคบฉันต่อไปหรือไม่	3.306**	.5308**
32.	บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกถูกปฏิเสธจากคนรอบข้าง	3.818**	.6147**
33.	ฉันรู้สึกว่าตัวเองด้อยค่า	3.817**	.5589**
34.	ฉันกลัวว่าจะทำอะไรให้เพื่อน โกรธ	3.144**	.4389**
35.	ไม่มีใครจริงใจกับฉัน	6.258**	.6313**
36.	ฉันแทบจะทนไม่ได้กับสภาพที่เป็นอยู่ตอนนี้	6.378**	.6471**
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดทั้งหมด		.9032	

*p< .05 , ** p<.01

หมายเหตุ

ข้อคำถามที่เป็นตัวหนา คือข้อคำถามที่ผู้วิจัยได้ตัดออกไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดความไว้หวัหลังจากตัดข้อวัดเหลือจำนวน 28 ข้อ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (CITC) ค่าที (t-test) และค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Cronbach's Coefficient of Internal Consistency) ในขั้นก่อนนำไปใช้ (n=67)

ข้อที่	ข้อความ	ค่าที (t-test)	ค่า CITC
1.	ฉันเป็นคนคิดมาก	6.049***	.6095**
3.	แม้จะพูดคุยอยู่กับเพื่อน แต่ฉันก็ยังรู้สึกเหงา	5.232***	.6257**
5.	ฉันกลัวว่าจะเข้ากับเพื่อนที่นี้ไม่ได้	5.427***	.6693**
7.	ฉันคิดว่าเพื่อนไม่สนใจฉัน	4.076***	.6118**
8.	ฉันไม่ชอบสูงส่งกับใคร	3.734***	.4141**
9.	ฉันรู้สึกว่าการรบกวนข้างคอยจับผิดฉัน	2.310*	.3744**
11.	ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสำคัญกับใคร	7.896***	.6456**
12.	ฉันไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท	3.752***	.4850**
14.	ฉันมักแยกตัวออกจากกลุ่ม	4.203***	.5012**
15.	ฉันชอบทำงานที่ฉันได้ทำคนเดียว	2.695*	.4149**
16.	ฉันกลัวเพื่อนไม่เข้าใจฉัน	4.896***	.5348**
18.	เพื่อนส่วนใหญ่จริงใจกับฉัน	2.429*	.2676**
19.	เวลามีปัญหา ฉันไม่รู้ว่าจะปรึกษาใคร	6.489***	.6124**
20.	ฉันคบคนยาก	3.261**	.4132**
21.	ฉันอยากให้มีคนรักฉันมากกว่านี้	2.893**	.3958**
23.	เมื่ออยู่คนเดียวฉันรู้สึกเหงา	4.150***	.4939**
24.	ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว	7.273***	.6655**
26.	ฉันไม่อยากให้เพื่อนสนิทของฉันไปสนิทกับคนอื่น	2.279*	.3275**
27.	ฉันรู้สึกเหมือนถูกพ่อแม่ ญาติพี่น้องทอดทิ้ง	5.453***	.6274**
28.	ฉันมักเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว	5.515***	.5263**
29.	ฉันรู้สึกเบิกบานใจ	3.356**	.3479**
30.	ฉันครุ่นคิดแต่ปัญหาของตัวเอง	5.357***	.5061**
31.	ฉันไม่รู้ว่าเพื่อนยังอยากคบฉันต่อไปหรือไม่	3.570**	.5748**
32.	บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกถูกปฏิเสธจากคนรอบข้าง	4.045***	.6140**
33.	ฉันรู้สึกว่าตัวเองด้อยค่า	3.994***	.5802**
34.	ฉันกลัวว่าจะทำอะไรให้เพื่อนโกรธ	3.348**	.4756**
35.	ไม่มีใครจริงใจกับฉัน	5.743***	.6294**
36.	ฉันแทบจะทนไม่ได้กับสภาพที่เป็นอยู่ตอนนี้	5.997***	.6571**
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดทั้งหมด		.9206	

*p<.05 , ** p<.01 , ***p<.001

ตารางที่ 13 ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดความไว้ห้วจำนวน 28 ข้อ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (CITC) ค่าที (t-test) และค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Cronbach's Coefficient of Internal Consistency) ในขั้นนำไปใช้จริง (n=100)

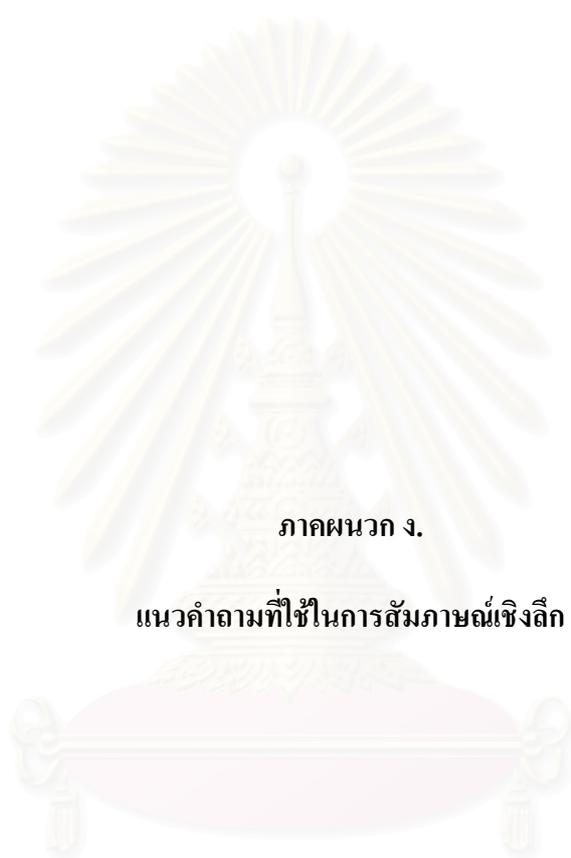
ข้อที่	ข้อความ	ค่าที (t-test)	ค่า CITC
1.	ฉันเป็นคนคิดมาก	5.245***	.4460**
2.	แม้จะพูดคุยอยู่กับเพื่อน แต่ฉันก็ยังรู้สึกเหงา	6.071***	.5154**
3.	ฉันชอบทำงานที่ฉันได้ทำคนเดียว	3.584***	.2871**
4.	ฉันคิดว่าเพื่อนไม่สนใจฉัน	4.698***	.4326**
5.	ฉันไม่ชอบสูงส่งกับใคร	3.976***	.3676**
6.	ฉันรู้สึกว่าการรอบข้างคอยจับผิดฉัน	3.617***	.3461**
7.	ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสำคัญกับใคร	7.277***	.5620**
8.	ฉันไม่ค่อยมีเพื่อนสนิท	3.824***	.2553**
9.	ฉันมักแยกตัวออกจากกลุ่ม	3.501***	.3140**
10.	เมื่ออยู่คนเดียวฉันรู้สึกเหงา	3.883***	.4025**
11.	ฉันกลัวเพื่อนไม่เข้าใจฉัน	5.240***	.4555**
12.	เพื่อนส่วนใหญ่จริงใจกับฉัน	2.213*	.1207
13.	เวลามีปัญหา ฉันไม่รู้ว่าจะปรึกษาใคร	4.427***	.4286**
14.	ฉันคบคนยาก	2.833**	.1631
15.	ฉันอยากให้มีคนรักฉันมากกว่านี้	4.994***	.3908**
16.	ฉันกลัวว่าจะเข้ากับเพื่อนที่นี้ไม่ได้	2.837**	.2348*
17.	ฉันรู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียว	7.464***	.5949**
18.	ฉันไม่อยากให้เพื่อนสนิทของฉันไปสนิทกับคนอื่น	3.157**	.3088**
19.	ฉันรู้สึกเหมือนถูกพ่อแม่ ญาติพี่น้องทอดทิ้ง	6.539***	.5158**
20.	ฉันมักเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว	6.631***	.4863**
21.	ฉันรู้สึกเบิกบานใจ	1.512	.1402
22.	ฉันครุ่นคิดแต่ปัญหาของตัวเอง	5.614***	.4865**
23.	ฉันไม่รู้ว่าเพื่อนยังอยากคบฉันต่อไปหรือไม่	4.525***	.3410**
24.	บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกถูกปฏิเสธจากคนรอบข้าง	3.751***	.2282*
25.	ฉันรู้สึกว่าตัวเองด้อยค่า	4.763***	.4976**
26.	ฉันกลัวว่าจะทำอะไรให้เพื่อนโกรธ	4.107***	.3547**
27.	ไม่มีใครจริงใจกับฉัน	5.227***	.4578**
28.	ฉันแทบจะทนไม่ได้กับสภาพที่เป็นอยู่ตอนนี้	5.641***	.4510**
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดทั้งหมด		.8511	

*p< .05 , ** p<.01 , ***p< .001

ตารางที่ 14 ผลการวิเคราะห์รายข้อของแบบวัดการปรับตัวด้านครอบครัวจำนวน 10 ข้อ โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (CITC) ค่าที (t-test) และค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน (Cronbach's Coefficient of Internal Consistency) ในขั้นนำไปใช้จริง (n=100)

ข้อที่	ข้อความ	ค่าที (t-test)	ค่า CITC
1.	ฉันภูมิใจในตัวพ่อของฉัน	5.377***	.4116**
2.	ฉันไม่ค่อยเข้าใจพ่อแม่ของฉัน	4.774***	.3054**
3.	ฉันเชื่อมั่นและวางใจในพ่อแม่ของฉัน	9.899***	.5789**
4.	พ่อแม่ของฉันเข้ากันได้ดี	12.160***	.6161**
5.	หากฉันจะแต่งงาน ครอบครัวของฉันจะต้องมีอะไรบางอย่างเหมือนกับครอบครัวปัจจุบันของฉัน	5.410***	.4274**
6.	พ่อแม่ไม่เคยเข้าใจใครเลย	4.992***	.3628**
7.	พ่อแม่รู้สึกอับอายในตัวฉัน	4.490***	.3569**
8.	ฉันไม่อยากอยู่บ้าน	4.795***	.2987**
9.	ฉันภูมิใจในตัวแม่ของฉัน	5.869***	.3328**
10.	พ่อแม่ของฉันมักมีความคิดเห็นขัดแย้งกัน	8.991***	.5833**
ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดทั้งหมด		.7635	

***p< .001

ภาคผนวก ง.

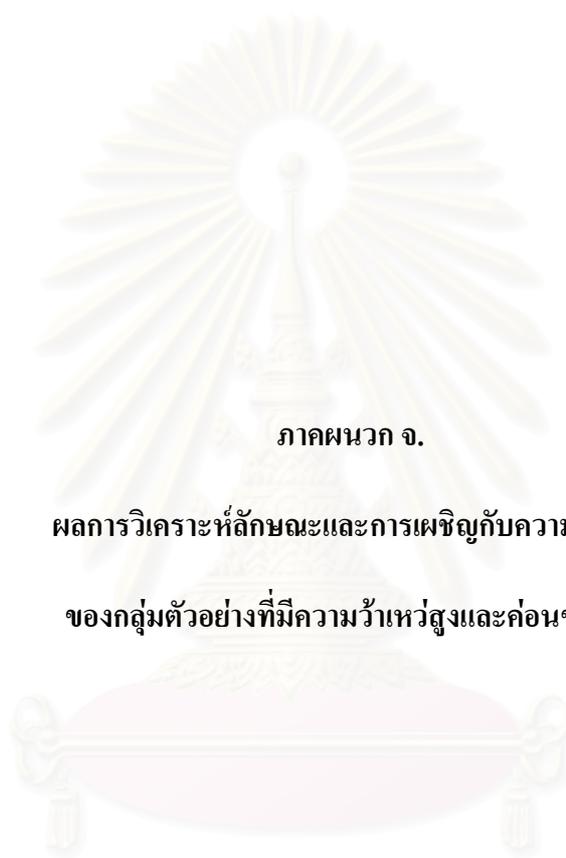
แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก

1. ขอให้เยาวชนแนะนำตนเอง ภูมิหลังทางครอบครัว การดำเนินชีวิตก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี
2. หลังจากเข้ามาอยู่ในศูนย์ฝึกฯแล้ว การดำเนินชีวิตเป็นอย่างไร
3. ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะที่อยู่ในศูนย์ฝึกฯ
4. ขอให้เยาวชนอธิบายความว่าเหตุที่เกิดขึ้นในบริบทของความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรม
5. เมื่อเกิดความรู้สึกว่าเหตุขึ้นมาเยาวชนมีการเผชิญกับความว่าเหตุด้วยวิธีใด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ.

ผลการวิเคราะห์ลักษณะและการเผชิญกับความว้าเหว่
ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความว้าเหว่สูงและค่อนข้างสูง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์ลักษณะของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว้าเหว่สูง และค่อนข้างสูง

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>1. แบบแผนทางอารมณ์ (Affective Patterns) เป็นความรู้สึกของผู้ข้อมูลซึ่งผู้ที่มีความว้าเหว่ มีความรู้สึกทางลบเป็นส่วนใหญ่ ไม่มีหรือไม่ค่อยมีความรู้สึกทางบวก</p> <p>1.1 ความรู้สึกทุกข์ใจ ผู้ให้ข้อมูลทุกคนแสดงความรู้สึกทุกข์ใจ โดยเล่าว่า เหงาใจ ท้อใจ เศร้าใจ วุ่นวายใจ สับสน ว้าเหว่ ไม่สบายใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 และ 4 ที่ระบายความรู้สึกเป็นอย่างมาก และผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7 และ 9 ที่ระบายความรู้สึกอย่างชัดเจนว่า มีความทุกข์ทรมานอย่างยิ่ง มีความเศร้าใจ ไม่อยากทำอะไร และไม่มีความสุขเลย</p>	<p>มีการแสดงออกทั้งภาษาพูดและภาษาท่าทางดังนี้</p> <p>1.1 ความรู้สึกทุกข์ใจ</p> <p>"คุยกับเพื่อนมันก็ไม่หายเหงาหรอก" (ID07)*</p> <p>"ถึงแม้ว่าจะคุยกับเพื่อนแล้วมันจะตลก สนุกก็จริงแต่ มันตลกชั่ววูบ แต่พักนึงเราก็มานั่งเหงาเหมือนเดิม" (ID02)</p> <p>"มันวูบขึ้นมา มันท้อ" (ID02)</p> <p>"มันท้อ มันอยู่ดี ๆ มันก็เหงา มันเศร้า" (ID02)</p> <p>"อยู่ดี ๆ มันก็เหงา" (ID02)</p> <p>"มันก็น้อยใจบ้าง" (ID02)</p> <p>"บางทีเศร้า ใจตัวเองนะเศร้า" (ID02)</p> <p>"...ท้อเลย..." (ID02)</p> <p>"หนูรู้สึกว้าเหว่" (ID03)</p> <p>"รู้สึกว้าเหว่ยังไงก็ไม่รู้" (ID03)</p> <p>"สับสนนะที่ เหงา แล้วก็ไม่มีสบายใจเลย" (ID04)</p> <p>"อยู่ที่นี่มาแต่ละวัน ไม่เคยสบายใจเลย" (ID04)</p>

* ID คือรหัสประจำตัวของผู้ให้สัมภาษณ์ เช่น ID07 คือผู้ให้สัมภาษณ์คนที่ 7

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
	<p>"ไม่สบายใจ มันเหมือนกลุ่มนะที่" (ID04)</p> <p>"มันวุ่นวายใจ" (ID04)</p> <p>"มันเหงามาก ๆ" (ID04)</p> <p>"เหงา ยอมรับว่าเหงา..." (ID04)</p> <p>"มันเหงาไป พอเราคิดอะไร พอไม่สบายใจ อยากจะร้องไห้" (ID04)</p> <p>"เหงา ... บางทีก็รู้สึกเหงา อยากกลับบ้าน คิดถึงคนที่เรารัก" (ID06)</p> <p>"เศร้าถึงขนาดไม่อยากทำอะไรเลยวัน ๆ" (ID07)</p> <p>"ทำไมถึงมาอยู่แบบนี้เนะ มันก็เหงาเสียใจ" (ID08)</p> <p>"ทุกข์สิ...สุขที่ไหน ทรมานจะตาย" (ID09)</p> <p>"ว่าห่วยคายนะบางที" (ID09)</p> <p>"เสียใจ เสียความรู้สึก" (ID10)</p> <p>"ไม่สบายใจ เครียด" (ID10)</p> <p>"มันเหงาจริง ๆ " (ID11)</p> <p>"มันเหงา มันไม่มีสาเหตุจริง ๆ แบบบางทีนั่งมองนาฬิกา เจ็บ ๆ เหงา ๆ" (ID02)</p> <p>"เหงา...แคว้งคว้าง" (ID01)</p> <p>"ไม่มีใครเข้าใจเลยสักคนนึง เหงาแบบรุนแรง เหงาแบบแคว้งคว้าง" (ID01)</p> <p>"ถือว่าร่านะ ไม่มีใครเลย" (ID05)</p> <p>"มันอ้ำว้าง...เหมือนอยู่คนเดียวในโลก" (ID05)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>1.2 ความรู้สึกโดดเดี่ยว มีผู้ให้ข้อมูล 8 ใน 11 คน ที่แสดงความรู้สึกโดดเดี่ยว โดยเล่าว่า รู้สึกเหมือนอยู่คนเดียว ไม่มีใครมาสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 5 ที่แสดงความรู้สึกโดดเดี่ยวบ่อยครั้ง</p>	<p>“เหงามากเลย” (ID04)</p> <p>1.2 ความรู้สึกโดดเดี่ยว</p> <p>“เหมือนอยู่คนเดียว รู้สึกว่าไม่มีคนอยู่เคียงข้าง ไม่มีคนให้กำลังใจ ไม่มีคนที่รอเราอยู่” (ID01)</p> <p>“ถึงแม้เราจะมีเพื่อนรอบข้างก็จริง มีเพื่อนสนิท แต่บางเวลาเหมือนอยู่คนเดียว” (ID02)</p> <p>“เหมือนอยู่ตัวคนเดียวเลย” (ID04)</p> <p>“มันเหงา ไม่มีใครเลยพูดคุยกับเรา” (ID04)</p> <p>“เหมือนเราไม่มีใคร ไม่มีใครมาให้กำลังใจ” (ID05)</p> <p>“รู้สึกว่าอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีใครคอยเดินตามคอยเรียก” (ID07)</p> <p>“เหมือนไม่มีใคร” (ID09)</p> <p>“มันเหมือนอยู่ตัวคนเดียว” (ID11)</p> <p>“เราไม่มีใครเลย ไม่มาสนใจเราเลย” (ID05)</p> <p>“เหมือนอยู่คนเดียวในโลก” (ID05)</p> <p>“เหมือนอยู่คนเดียว...เหมือนไม่มีใครสนใจเรา ทั้งเราไปหมดเลย” (ID05)</p> <p>“ไม่มีใครเค้ามมาให้กำลังใจ เราต้องให้กำลังใจตัวเอง” (ID01)</p> <p>“เหมือนอยู่คนเดียว” (ID11)</p> <p>“เหมือนไม่มีเพื่อน” (ID03)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>1.3 ความรู้สึกเบื่อหน่ายไม่อยากอดทน มีผู้ให้ข้อมูล 8 ใน 11 คนที่รายงานถึงความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่อยากอดทน อยากกลับบ้าน โดยมีผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1, 6, และ 11 ที่แสดงถึงความรู้สึกเบื่อหน่ายเป็นอย่างมาก</p>	<p>1.3 ความรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่อยากอดทน</p> <p>"เป็นสภาพแวดล้อมที่น่าเบื่อ น่าเบื่อ ผู้คนเดินอะไรกันก็ไม่รู้" (ID 01)</p> <p>"หนูเบื่อ อยากกลับบ้านไว ๆ เวลามันเดินช้า มันมองไปทางไหนก็กะกะลูกตาไปหมด" (ID01)</p> <p>"ดูโลกมันน่าเบื่อ" (ID01)</p> <p>"เบื่อ...อยากกลับบ้าน" (ID01)</p> <p>"เบื่อ...ไม่อยากอยู่ที่นี้แล้ว" (ID01)</p> <p>"ไม่อยากอยู่เลย...อยากกลับบ้าน" (ID01)</p> <p>"มันเบื่อ มองไปที่เจอแต่เดิม ๆ " (ID02)</p> <p>"เบื่อ...เซ็ง" (ID02)</p> <p>"มันเบื่อ มันก็เลยคิดอะไรไม่ค่อยได้" (ID02)</p> <p>"เบื่อ เซ็ง อยากกลับบ้าน" (ID06)</p> <p>"เซ็ง อยากกลับบ้าน ไม่อยากอยู่เลย" (ID06)</p> <p>"มีแต่งานอะไรก็ไม่รู้น่ารำคาญ" (ID06)</p> <p>"อยู่ในนี้อึดอัดจะตายแล้วเนี่ย เดินไปทางไหนก็เจอแต่คนเดิม ๆ หน้าเดิม ๆ น่าเบื่อ" (ID06)</p> <p>"เบื่อหลายอย่าง เบื่อเพื่อน ๆ ด้วย" (ID06)</p> <p>"เบื่อ มันเดินไปไหนก็เจอแต่บ้าน เจอแต่หลังคาบ้าน" (ID06)</p> <p>"เบื่อ เครียด เหนงาก็เลยอยากออก" (ID07)</p> <p>"มาในนี้เล่นกับเพื่อน ๆ เยอะ ก็เลยวัน ๆ สนุกดีไปวันๆ"</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>1.4 ความรู้สึกไม่มีอิสระ มีผู้ให้ข้อมูล 5 ใน 11 คนที่รายงานถึงความรู้สึกไม่มีอิสระ ความรู้สึกอึดอัด โดยที่ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 4 และ 9 แสดงถึงความรู้สึกนี้บ่อยครั้ง</p>	<p>แต่พอนาน ๆ ไปมันก็เบื่อกัน (ID07)</p> <p>"มันทำเดิม ๆ ทุกวัน ทำกิจกรรมเดิม ๆ เข้าห้องเรียนเข้ากลุ่ม มันก็เบื่อกัน " (ID07)</p> <p>"หนูเจอบ่อยคือเบื่อกัน ความเบื่อกัน" (ID09)</p> <p>"เวลาเบื่อกัน ๆ เซ็ง ๆ ...ทำอะไรก็ไม่อยากทำ..." (ID09)</p> <p>"ท้อแล้ว อยากจะออก เบื่อกัน" (ID10)</p> <p>"หนูเบื่อกันมาก" (ID10)</p> <p>"บางครั้งมันเบื่อกัน เบื่อกันมาก ๆ นอนคิดถึงที่บ้าน" (ID11)</p> <p>"เบื่อกันอยู่ที่นี่..ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ...เจอแต่อะไรก็ไม่รู้" (ID11)</p> <p>"เซ็ง ไม่อยากอยู่ อยากออกแล้ว นำเบื่อกัน" (ID11)</p> <p>"มันเบื่อกันก็ไม่อยากทำอะไรเลย" (ID11)</p> <p>"บางทีเบื่อกัน ๆ อยากกลับบ้าน" (ID05)</p> <p>"อยู่ข้างในนี่มันมีเวลาให้เรานั่งคิดมากกว่า เพราะมันวัน ๆ ทำแต่สิ่งเดิม ๆ มันมีเวลาให้เราคิด" (ID02)</p> <p>"มันจำเจ...มีแต่เดิม ๆ ทำอะไรเดิม ๆ" (ID11)</p> <p>"ทำอะไรก็เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง" (ID11)</p> <p>"พอนาน ๆ ไปมันก็เบื่อกัน เพื่อนก็เปลี่ยนไป..เพื่อนก็ออกไป" (ID07)</p> <p>1.4 ความรู้สึกไม่มีอิสระ</p> <p>"ถ้าเราอยู่ข้างนอก เราอาจจะเหงาเศร้า แต่เราเดินไปทำโน่นทำนี่...แต่ในนี้มันเดินวนไป มันก็อยู่ในกรอบมันก็ยังไม่วนกลับมาอยู่ที่เดิม" (ID02)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
	<p>"ในนี้มันจำกัด มันเหมือนมีอะไรจำกัดเราไว้ ถ้าอยู่ข้างนอกเราทำอะไรได้มากมาย...แต่ในนี้แล้ว เดินไปที่ดีกรอบไว้ เราอยากจะเดินไปข้างนอกก็ทำไม่ได้ มันจำกัด" (ID02)</p> <p>"ก่อนข้างจะเครียดเหมือนกัน เนื่องจากว่าจะไปไหนมาไหนไม่ได้ อาจจะทำอะไรไม่ค่อยสะดวก ไม่ได้ตั้งใจ" (ID08)</p> <p>"พอมายู่ข้างในแล้วรู้สึกว่แหงคะ เพราะไม่ได้ไปเที่ยวตามที่ตนเองต้องการ" (ID08)</p> <p>"ข้างนอกจะมีโอกาสได้เจอญาติ ๆ ด้วย...แต่ข้างในนี้จดหมายไปมันก็ไม่เหมือนที่เราได้คุยด้วยตัวเอง" (ID08)</p> <p>"อยากออกไปเที่ยวก็ไม่ได้ไป...อยู่แต่สถานที่เดิม ๆ มีแต่เรื่องเดิม ๆ ต้องอยู่ในกฎ" (ID09)</p> <p>"ไม่มีอิสระเลย" (ID09)</p> <p>"ต้องอยู่ในกฎเกณฑ์ตลอดเวลา ไม่ชอบ มันไม่มีอิสระ" (ID09)</p> <p>"อยากไปไหนก็ไม่ได้ อยากทำอะไรก็ไม่ได้" (ID04)</p> <p>"อึดอัดนะ อยู่ในนี้จะไปไหนก็ไม่ได้" (ID04)</p> <p>"ไม่มีอิสระเลย" (ID04)</p> <p>"...ต้องการอิสระบ้าง" (ID09)</p> <p>"ไปไหนก็ไปไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ อยากจะทำอะไรในสิ่งที่เราอยากทำก็ไม่ได้" (ID01)</p> <p>"อยู่ในนี้มันยากลำบากอะไรขนาดนี้" (ID04)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>1.5 ความกังวลใจ มีเพียงผู้ให้ข้อมูล 4 คน จาก 11 คน ที่รายงานความกังวลใจ โดยผู้ให้ข้อมูลรายชื่อ 3 ได้แสดงความรู้สึกนี้ออกมาบ่อยที่สุด</p>	<p>1.5 ความกังวลใจ</p> <p>"ถ้าเกิดวันข้างหน้าเราอยู่คนเดียวจริง ๆ เพื่อนตรงนี้ไม่มีแล้ว ออกไปข้างนอก...เค้าจะเป็นยังไง เค้าจะเปลี่ยนไปหรือเปล่า" (ID02)</p> <p>"แค่ความรู้สึกคนอื่นมาก ๆ เราทำอะไรกลัวคนอื่นเขาจะมองว่าทำไม่ดียังไง" (ID04)</p> <p>"พอเพื่อนไม่มาเล่นกับเราก็กังวล...ว่าเราทำอะไรผิดเพื่อน โกรธเราหรือเปล่า" (ID05)</p> <p>"เวลาจะเดินเข้าไปหาเพื่อนเราก็กังวล เพราะนึกว่า..เพื่อน โกรธเรา เราทำอะไรผิด" (ID05)</p> <p>"ไม่มั่นใจในตัวเค้าเลยว่าจะรอเราหรือเปล่า" (ID03)</p> <p>"เราอยู่ที่นี้ทำให้เราเชื่อใจเค้าแค่ไหน แต่ถ้าเราลองมาห่างกันแบบนี้ ความเชื่อใจมันก็หมดไป" (ID03)</p> <p>"เรากลัวเค้าจะให้อภัยเราหรือเปล่า เขาจะโกรธเราหรือเปล่า" (ID04)</p> <p>"กังวลเรื่องพ่อ" (ID04)</p>
<p>1.6 ความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง โดยมีผู้ให้ข้อมูลรายงานความรู้สึกนี้เพียง 2 คน จาก 11 คน</p>	<p>1.6 ความรู้สึกขาดบางสิ่งบางอย่าง</p> <p>"...เหมือนมันขาดอะไรไปบางอย่าง" (ID05)</p> <p>"ตอนกลางคืน มันรู้สึกเหงารู้สึกหนาว อยากให้แฟนมานอนด้วย มันรู้สึกแบบเหมือนขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง" (ID03)</p> <p>"มันรู้สึกเหมือนขาดอะไรไปบางอย่าง" (ID03)</p> <p>"รู้สึกเหมือนขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง" (ID05)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>1.7 ความรู้สึกที่ไม่มีคนเข้าใจ มีผู้ให้ข้อมูล 4 ใน 11 คน ที่แสดงความรู้สึกไม่มีคนเข้าใจ 'ไม่รู้จะระบายกับใคร โดยผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 และ 4 รายงานความรู้สึกว่าไม่มีคนเข้าใจบ่อยครั้ง</p>	<p>1.7 ความรู้สึกที่ไม่มีคนเข้าใจ</p> <p>"บางทีนะมีนะเพื่อนคุยแต่เขาไม่เหมือนเรา เขามาคุยโวยวายพูดเสียงดัง แต่เราไม่ชอบ... ไม่อยากคุยด้วย" (ID04)</p> <p>"ไม่มีคนที่เขาเข้าใจเรา ไม่มีคนรู้ เพราะเขาไม่รู้จักนิสัยเราว่าเราต้องการแบบไหน มันเหมือนแบบ เหวงไปเลยแบบไม่มีใครเข้าใจเรา" (ID04)</p> <p>"บางทีเราระบายกับเพื่อน.... เพื่อนก็ไม่เข้าใจเราบ้าง ก็ไม่รู้จะไปพูดกับใคร" (ID02)</p> <p>"เหมือนไม่มีใครเข้าใจเรานอกจากตัวเราเอง" (ID02)</p> <p>"เรานั่งเหงาก็ไม่มีใครที่จะเข้ามา เพราะเค้ามองหนูเป็นคนสนุกอยู่แล้ว ไม่มีเรื่องอะไรเครียดหรอก แต่เค้าไม่รู้ ว่าตัวเราคิดยังไง" (ID02)</p> <p>"มันรู้สึก...เหมือนกับอยู่ในนี้ไม่มีใครเข้าใจเรา" (ID03)</p> <p>"ขาดคนรักเรา ขาดคนคอยดูแล" (ID03)</p> <p>"บางทีหนูก็คิดว่าพูดออกไปมันก็ไม่มีใครเข้าใจได้ทีเท่าเราหรอก ก็ผู้ที่ไม่ต้องบอกใคร ไม่เป็นตัวถ่วงของใคร" (ID02)</p> <p>"ไม่มีใครที่แบบว่าจะฟังเราได้...มีแต่เพื่อนรุ่นๆ เดียวกัน พวกมันก็ไม่เข้าใจเราหรอก พูดวันนี้พรุ่งนี้ก็ลืมแล้ว" (ID01)</p> <p>"เพื่อนให้คำปรึกษาอะไรเราไม่ได้หรอก ... เขาคงให้คำปรึกษาเราไม่ได้หรอก เพราะดูแล้วก็ความคิดเด็กทั้งนั้นแหละ" (ID04)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
	<p>"ไปนั่งคิดคนเดียวมันก็เกิดความรู้สึกว่าจริง ๆ มันไม่มีใครช่วยเราได้หรอก" (ID04)</p> <p>"เราไม่มีเพื่อนปรึกษา เราต้องมานั่งอยู่คนเดียว เหงา เคว้งคว้าง ดูเวลามันนานเกินไป" (ID01)</p>
<p>2. แบบแผนทางความคิด (Cognitive Patterns) เป็นความคิดของผู้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับผู้อื่น การมองตนเอง</p> <p>2.1 การขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ เป็นความคิดถึงบุคคลที่รักและผูกพันที่แยกจากกัน ขาดการติดต่อกัน โดยมีผู้ให้ข้อมูลรายงานถึง 7 ใน 11 คน โดยที่ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อ 4 และ 6 รายงานมากกว่ารายอื่น ๆ</p>	<p>มีการแสดงออกทั้งทางภาษาพูดและภาษาท่าทาง ดังนี้</p> <p>2.1 การขาดสัมพันธภาพที่ต้องการ</p> <p>"บางทีหนูก็ร้องไห้ ทำไมเขาไม่มาหา" (ID06)</p> <p>"วันเยี่ยมญาติ ก็อยากให้ญาติมาเยี่ยมบ้าง แต่มันเป็นไปไม่ได้" (ID07)</p> <p>"อยากให้เขามาก็ไม่มา เพราะเค้าอยู่ไกล" (ID09)</p> <p>"ถ้ามานั่งคนเดียวแล้วมานั่งคิดถึงบ้าน ยาย... จะทำให้เราเหงา ทำให้เราเบื่อ" (ID05)</p> <p>"คิดถึงบ้าน คิดถึงครอบครัว" (ID09)</p> <p>"เวลาเหงา ๆ หนูจะคิดถึงแฟน" (ID05)</p> <p>"คิดถึงแม่มากก็คิดถึงตอนที่เวลาเห็นคนอื่นเขามีแม่มาหาหมอกอด แต่เราไม่มีก็ร้องไห้" (ID04)</p> <p>"ตอนอยู่ข้างนอกก็นอนอยู่กับเขา ทำไมเรามานอนอยู่คนเดียว" (ID06)</p> <p>"อยากกลับบ้าน อยากไปดูว่าแฟนเป็นยังไง แล้วก็คิดถึงแม่" (ID03)</p> <p>"หนูจะซึม จะนั่งคิดคนเดียวว่าตอนนี้เค้าจะทำอะไรอยู่ เค้าจะคิดถึงหนูหรือเปล่า" (ID06)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>2.2 หมกมุ่นกับตนเอง/สสารตนเอง โดยผู้ให้ข้อมูล 7 ใน 11 คนที่รายงานว่า หมกมุ่นกับตนเอง คิดมาก รู้สึกว่าไม่มีคนสนใจ ทำไมต้องมาอยู่ในสภาพแบบนี้ โดยที่ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 มีการแสดงความหมกมุ่นกับตนเองสูงที่สุด</p>	<p>“คิดถึงที่บ้าน” (ID02)</p> <p>“คิดถึงแม่...คิดถึงลูก” (ID04)</p> <p>“จี๋เหงานะเรา อยู่กับแฟนเรา เขาจะรู้ไงว่าเราเป็นยังไง... เวลาไม่มีเขาเราก็เหงานะ” (ID04)</p> <p>“คบกับเพื่อนคนไหนก็เป๊ปเดียว เพื่อนคนนั้นก็ออก (ID07)</p> <p>2.2 หมกมุ่นกับตนเอง/สสารตนเอง</p> <p>“หนูมีความรู้สึกที่ ไม่ค่อยมีใครสนใจ” (ID02)</p> <p>“มีความรู้สึกที่ แค่งไม่มาสนใจอะไรหรอก แค่งยอมต้องสนใจตัวเองอยู่แล้ว” (ID02)</p> <p>“หนูเป็นคนคิดมาก ชอบเก็บไว้คนเดียว” (ID10)</p> <p>“คิดว่าทำไมต้องมาอยู่ในนี้” (ID01)</p> <p>“คิดว่าทำไมคนอื่นเค้ามีความสุข ทำไมเราถึงไม่มีความสุข” (ID01)</p> <p>“คิดว่าทำไมเราไม่เห็นมีทุกอย่างเหมือนคนอื่นเค้าบ้าง” (ID01)</p> <p>“คิดว่าทำไมเราถึงเข้ามาอยู่ในนี้ ทำไมเราต้องทำตัวแบบนี้” (ID01)</p> <p>“ทำไมเค้าไม่มาหาเราบ้าง คิดว่าทำไมเค้าไม่คิดถึงเราบ้าง แล้วก็คิดว่าเค้าไม่ห่วงเราบ้างหรือไง” (ID01)</p> <p>“เค้าคงไม่เหงาหรอกนะ ถ้าขาดเรา เราก็ไม่ใช่คนสำคัญสำหรับเค้ามากมาย” (ID01)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>2.3 มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ มีผู้ให้ข้อมูลจำนวน 5 ใน 11 คน ที่มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ คิดว่าเพื่อนไม่จริงใจ มองตนเองทางลบ เช่นบอกว่าตนเองเป็นคนใจร้าย น่าเบื่อ ซึ่งผู้วิจัยที่แสดงการมองตนเองและผู้อื่นในทางลบบ่อยครั้งที่สุดคือ รายที่ 1</p>	<p>"เหงาตรงที่ว่าเวลาเราอยู่คนเดียว ก็อาจจะมีเวลาคิดมากขึ้น...ทำไมถึงต้องมาอยู่ที่นี่นะ" (ID05)</p> <p>"ทำไมถึงมาอยู่แบบนี้ล่ะ มันก็เหงาเสียใจ" (ID08)</p> <p>"ก็คิดมากเหมือนกัน อยากกลับบ้าน" (ID07)</p> <p>"น้อยใจตัวเองว่าทำไมเราเกิดมา เรามาเจอแบบนี้ ทำไมเราไม่ตายให้รู้แล้วรู้รอด ไปเลยจะได้ไม่มาเจอปัญหา" (ID10)</p> <p>"ทำไมเราต้องเกิดมาเป็นคนด้วย ทำไมเราไม่ตาย ๆ ให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย" (ID10)</p> <p>"คิดเรื่องตัวเองนะว่า ทำไมต้องเป็นแบบนี้ ทำไมชีวิตต้องเป็นแบบนี้" (ID04)</p> <p>"ทำไมเราอายุแค่นี้ ทำไมต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย" (ID04)</p> <p>"ทำไมเราถึงเข้ามาอยู่ในนี้ ทำไมเราถึงต้องทำตัวแบบนี้" (ID01)</p> <p>2.3 มองตนเองและผู้อื่นในทางลบ</p> <p>"ตัวเราทำให้ตัวเราเหงาเอง... แต่แบบทำตัวให้น่าเบื่อไปเอง ตัวเองทำตัวเอง" (ID02)</p> <p>"หนูกังวลถึงข้างนอก...ก็เหมือนตัวเองคิดนะ ตอนนี้ทางบ้านคงจะลำบาก ถ้าหนูกอยู่ข้างนอกก็ไม่ต้องมีใครลำบาก" (ID02)</p> <p>"...กว่าจะหาเพื่อนที่รู้ใจสนิทมาอยู่ใกล้มันก็หายากส่วนมากเพื่อนในนี้เขาจะหาแต่เพื่อนที่มีสมบัติ" (ID08)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>2.4 ไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล มีผู้ให้ข้อมูล 4 ใน 11 คนที่รายงานความไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับผู้อื่น</p>	<p>"เพื่อนที่ไม่หวังสิ่งของตอบแทน เพื่อนที่ไม่หวังผลมันก็หายาก...อยู่ในนี้มีแต่เพื่อนที่คบคนที่มีความสัมพันธ์มากกว่า" (ID08)</p> <p>"...ไม่ได้คบกันด้วยใจ...คบกันที่มีของมากกว่า" (ID08)</p> <p>"...คบได้ทุกคนนะ แต่ไม่อยากจะสนิทกันมาก สูงถึงกันมาก มันมีแต่พาเรื่องมาให้ มีแต่ปัญหา" (ID10)</p> <p>"เพื่อนในนี้ทุกคนจะเป็นคนที่คบได้หมด แต่จะมีความจริงใจให้เราหรือเปล่าเราไม่รู้" (ID05)</p> <p>"เบื่อเพื่อน เบื่อคนในนี้ไม่จริงใจ หลาย ๆ คนนะเด็กในนี้" (ID01)</p> <p>"เป็นคนใจร้อน" (ID01)</p> <p>"เป็นคนใจร้อน ใจร้อนมาก ๆ เลย เพื่อนพูดไม่เข้าหู คำฟั่วเลย" (ID01)</p> <p>"เป็นคนขี้บ่นขี้บ่น...ที่ไม่คิดถึงเรา ถ้าคิดถึงก็ไม่ทิ้งหรอก" (ID01)</p> <p>"สายตาคอนอื่นนะพี่ แล้วสายตาคอนในนี้มีสายตาเป็นยังไง ใครทำผิดอะไรมันจะมอง..สายตาเหมือนเหยียดหยาม" (ID01)</p> <p>"เป็นคนใจร้อน (ID10)</p> <p>2.4 ไม่ไว้วางใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคล</p> <p>"ไม่อยากจะไปวุ่นวายยุ่งเกี่ยวกับใคร ยุ่งเกี่ยวกับเพื่อนก็ไม่อยากยุ่งแล้ว...ไม่ไว้ใจขนาดนั้นแล้ว คือหมดความไว้ใจ"(ID04)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>2.5 มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก มีผู้ให้ข้อมูลเพียง 4 ใน 11 คนที่แสดงความต้องการความรักจากผู้อื่นมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยผู้ให้ข้อมูลรายที่ 1 รายงานบ่อยครั้ง</p>	<p>"...เพื่อนคนไทยอยากมากคุยด้วยเล่นด้วย ก็คุยแต่ไม่ อยากเล่นด้วย ไม่ไว้ใจยังงั้นไม่รู้" (ID07)</p> <p>"มันห่างเหิน ไม่มั่นใจว่าเขาจะดีกับเราแคไหน แคคำว่า เพื่อนคบเมื่อไหร่ก็ได้" (ID08)</p> <p>"...หาวเคราะห์เลย... ของไม่มีแล้วอาจไม่มีเพื่อนคบก็ ได้" (ID08)</p> <p>"มันบอกว่าหนูไม่แคร์มัน...หนูแคร์มันมากกว่าคนอื่น อีก มันไม่รู้ตัวเลย" (ID11)</p> <p>2.5 มุ่งหวังความรักจากผู้อื่นมาก</p> <p>"ไม่อยากให้คนที่เรารักไปรักคนอื่นมากกว่าเรา" (ID01)</p> <p>"มันก็เหงา ... ไม่มีเพื่อนเยอะมั้ง" (ID09)</p> <p>"ไม่ค่อยมีคนสนใจเรา มีเพื่อนกึ่งๆ ... บางครั้งก็สนใจ แต่บางครั้งก็ไม่สนใจ สนใจคนอื่นมากกว่าเรา" (ID11)</p> <p>"รู้สึกเขาไม่ค่อยสนใจเรา ไม่ค่อยเป็นห่วงเรา" (ID10)</p> <p>"เราไม่ให้เพื่อนที่เรารักไปยุ่งกับคน ๆ นี้ แต่เพื่อนดัน ไปยุ่งกับคน ๆ นี้ ก็เข้าข่ายว่าเค้าไม่เชื่อฟังคำที่เราพูดก็ แสดงว่าเค้าไม่มีความจริงใจให้เรา" (ID01)</p> <p>"อยากมีเพื่อนที่รักกันสัก 2 คน รักกันมาก ๆ เละนะ ไป ไหนก็ไปด้วยกัน อยากมีแต่หาไม่ได้สักที" (ID01)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>2.6 คิดว่าตนเองล้มเหลวทางด้านสังคม เป็นความคิดที่ว่าไม่มีใครสนใจตนเอง โดยมีผู้รายงาน 4 ใน 11 คน</p> <p>2.7 ความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง โดยที่เขาวงกตมีความคิดว่าทำไมตนเองต้องเป็นฝ่ายที่จะต้องปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนได้ฝ่ายเดียว มีผู้ให้ข้อมูลที่รายงานความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง 2 ใน 11 คน</p>	<p>2.6 คิดว่าตนเองล้มเหลวทางด้านสังคม</p> <p>"ก็เหงาบ้าง เวลานั่งแต่งตัวเห็นเพื่อนกลุ่มอื่นเขาแต่งตัวด้วยกัน นั่งคุยกัน เออ เราก็แบบมีสักคนที่ดีเหมือนกันนะ" (ID04)</p> <p>"เวลาเราเครียด เหงา ไปพูดให้เขาฟัง เขาก็ไม่รับฟัง" (ID06)</p> <p>"เวลาระบายให้เพื่อนฟัง..เค้าบอกว่าเบื่อกับเพื่อนไม่ยอมฟัง" (ID06)</p> <p>"ถ้าเรามีเพื่อน เราก็คุยกับเพื่อน เราไม่คิดอะไรไปวัน ๆ มันก็ต้องผ่านไปวัน ๆ แต่เนี่ยเราต้องมานั่งคนเดียว มันเหงานะ" (ID01)</p> <p>"ไม่มีใครมาเล่นกับเราด้วย" (ID05)</p> <p>"...อยู่ในห้องคนเดียว ไม่มีใครมา ทำให้เราเหงา ๆ ไปเลย" (ID05)</p> <p>2.7 ความรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง</p> <p>"ส่วนมากจะเป็นคนปรับตัวให้เข้ากับเค้ามากกว่า... เหมือนเราเป็นคนปรับตัวทุกอย่างเลย...ทำไมเราต้องเป็นฝ่ายปรับ"(ID02)</p> <p>"เราต้องปรับตัวให้เข้ากับคนในนี้ด้วย... มันทำตัวลำบาก" (ID04)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>2.8 สร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยากหรือไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ๆ เป็นความคิดที่ไม่อยากหาเพื่อนใหม่ เริ่มต้นสัมพันธภาพไม่ได้หรือไม่อยากเริ่ม โดยผู้ให้ข้อมูล 4 ใน 11 คน แสดงความคิดเห็น</p>	<p>2.8 สร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นได้ยากหรือไม่ให้ความสนใจต่อการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยกับเพื่อนใหม่ๆ</p> <p>"เบื่อ ๆ ไม่อยากหาเพื่อน...เดี๋ยวเค้าก็ออกแล้ว" (ID07)</p> <p>"..ไม่รู้จะเริ่มต้นจากตรงไหน ... ไม่กล้าคุย" (ID08)</p> <p>"หนูไม่ค่อยชอบคบคนมาก คบมากมากเรื่อง" (ID10)</p> <p>"กลัวเพื่อนด้วยแหละ เรากลัวไปเองนะ" (ID05)</p> <p>"เรายังไม่ค่อยเข้าหาเพื่อนเท่าไรก็เียง" (ID07)</p>
<p>3. แบบแผนทางพฤติกรรม (Behavior Patterns) เป็นลักษณะพฤติกรรมของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว่าเหวสูงหรือค่อนข้างสูง</p> <p>3.1 แยกตัวออกจากสังคม คือผู้ให้ข้อมูลมีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม อยากอยู่คนเดียว ไม่ชอบความวุ่นวาย ไม่ยุ่งกับใคร โดยที่ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีลักษณะเช่นนี้ คือ 9 ใน 11 คน</p>	<p>มีการแสดงออกทั้งทางภาษาพูดและภาษาท่าทาง ดังนี้</p> <p>3.1 แยกตัวออกจากสังคม</p> <p>"เวลาคิดหนูไม่ชอบคุยกับใคร ชอบอยู่เงียบ ๆ คนเดียว อยู่คนเดียวคิดเอง" (ID07)</p> <p>"ไม่อยากยุ่งกับใครนะ อยากอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ชอบอะไรที่มันเป็นโลกส่วนตัว ไม่อยากวุ่นวายกับใคร" (ID09)</p> <p>"ส่วนมากหนูจะไม่ค่อยยุ่งกับใคร" (ID05)</p> <p>"ชอบอยู่คนเดียว เวลาทะเลาะกับเพื่อนจะไม่อยู่กับใคร จะอยู่คนเดียว ขึ้นห้องก็ขึ้นคนเดียว ขึ้นหอก็นอนคนเดียว...ไม่ชอบความวุ่นวาย" (ID01)</p> <p>"ส่วนมากหนูจะนั่งเหงาคนเดียวมากกว่า" (ID02)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>3.2 เก็บตัว เป็นลักษณะของผู้ให้ข้อมูลที่เก็บอารมณ์ คำพูดไว้กับตนเอง โดยมีเพียงผู้ให้ข้อมูลรายชื่อ 10 เท่านั้นที่รายงานลักษณะพฤติกรรมแบบเก็บตัว</p>	<p>"บางทีเราไม่อยากจะเข้ามาวุ่นวายกับเรา" (ID02)</p> <p>"กลางคืนนอนอยู่คนเดียว ไม่ค่อยยุ่งกับใคร" (ID03)</p> <p>"หนูจะเป็นคนชอบอยู่คนเดียว" (ID04)</p> <p>"หนูไม่ค่อยคุยกับใครหรอก" (ID06)</p> <p>"หนูนอน หนูไม่ค่อยคุยกับใครเลย หลับตลอด จี้เกียดคุย" (ID06)</p> <p>"เป็นคนไม่ค่อยชอบสูงลิ้งกับใคร" (ID05)</p> <p>"ทำอะไรก็ทำคนเดียว ไปไหนก็ไปคนเดียว" (ID11)</p> <p>3.2 เก็บตัว</p> <p>"เป็นคนเก็บอะไรมา ๆ ไม่ค่อยเล่าให้ใครฟัง" (ID10)</p>

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์การเผชิญกับความว้าเหวของเยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความว้าเหวสูงและค่อนข้างสูง

ประเด็นหลัก (Theme)	
<p>การเผชิญความรู้สึกว้าเหว กลวิธีที่เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายใช้เผชิญกับความว้าเหว สรุปได้ว่า ใช้การหาทางผ่อนคลายมากที่สุด (10 ใน 11 คน) รองลงมาคือ การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว (8 ใน 11 คน) และการแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (7 ใน 11 คน) โดยจำแนกออกเป็น 3 ลักษณะ คือ การมุ่งจัดการกับปัญหา การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม และการหลีกเลี่ยง</p>	
หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>1.การมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem-focused Coping) หมายถึง ความพยายามในการจัดการกับปัญหาโดยตรง ซึ่งในที่นี้ผู้ให้ข้อมูลใช้ การหาทางผ่อนคลายมากที่สุด (10 ใน 11 คน) โดยการหาอะไรทำ ดูหนังสือ เขียนบันทึก ฟังเพลง เป็นต้น รองลงมาคือ การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (7 ใน 11 คน) โดยการเข้ากลุ่มเพื่อน ไปคุยกับครู ไปเล่นกับเพื่อน เป็นต้น มีเพียงผู้ให้ข้อมูล 1 คน (ผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2) ที่รายงานการลงมือดำเนินการแก้ปัญหาคือความว้าเหว และการยอมรับว่าทุกข์หรือสุขอยู่ที่ตัวเราเอง</p> <p>ในผู้ให้ข้อมูลรายที่ 2 ที่เป็นเพียงคนเดียวที่ใช้การลงมือดำเนินการแก้ปัญหาคือความว้าเหว และใช้การยอมรับในการเผชิญกับความว้าเหว ผู้วิจัยพบว่า ในขณะที่ทำการสัมภาษณ์อยู่ผู้ให้ข้อมูลได้ใช้วิธีการเผชิญกับความว้าเหวในแบบอื่น ๆ เช่น การไม่เกี่ยวข้องทางพฤติกรรม การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว และการระบายออกทางอารมณ์ เมื่อการดำเนินการสัมภาษณ์ไปได้สักพัก ผู้ให้ข้อมูลจึงได้รายงานถึงการมุ่งจัดการกับความว้าเหว ซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่า ผู้ให้ข้อมูลเกิดการตระหนักรู้แต่ไม่อาจทราบได้ว่า ความคิดนี้จะคงอยู่ไปนานเพียงใด</p>	<p>1.1 การลงมือดำเนินการแก้ปัญหาคือความว้าเหว (Active Coping) “บางที่เราคิดเองตอบเอง ตอบปัญหาเองจะสบายใจ... เราคิดของเราเอง แก้ไขปัญหาด้วยตัวเราเอง” (ID02) “ตั้งใจ เข้มแข็ง อย่ามาอ่อนแอให้ใครเห็น” (ID02)</p> <p>1.2 การยอมรับ (Acceptance) “ปล่อยให้ความคิดมันคิดไปเอง เดี่ยวมันก็กลับมา มันต้องมีบ้างที่เราต้องท้อ ต้องหงา ต้องเศร้า ปล่อยให้มันเป็น ปล่อยให้สมองปลดปล่อยมันบ้าง” (ID02) “หนูว่ามันอยู่ที่ตัวเราเอง เวลาเราทุกข์หรือเราเศร้า อยู่ที่ตัวเราเองมากกว่า ไม่มีใครมาทำหรอก” (ID02)</p> <p>1.3 การหาทางผ่อนคลาย (Relaxation) “เอาหนังสือมาดู ดูรูปภาพ ดูนางแบบ” (ID01) “หาอะไรทำไปวัน ๆ ” (ID03) “เล่นกับเพื่อน” (ID03) “วาดรูป...บางทีก็เขียน” (ID04)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
	<p>"...เดินเล่น..." (ID04)</p> <p>"นั่งเล่น นั่งเขียน นั่งฟังเพลง" (ID11)</p> <p>"นั่งฟังเพลง" (ID05)</p> <p>"กวาดห้อง ถูห้อง...เริ่มเก็บของอะไรที่ไม่อยู่กับที่ก็เก็บให้เข้าที่" (ID05)</p> <p>"...ตุตลก ดูหนัง" (ID05)</p> <p>"บางทีก็เหงา ก็ล้างจานอย่างเดียว" (ID06)</p> <p>"อ่านหนังสือแก้เครียด" (ID06)</p> <p>"เดินเล่น...เดินดูดอกไม้" (ID06)</p> <p>"หนูชอบให้มีกิจกรรม... ถ้าไม่มีแล้วมันเหงา...มันไม่มีที่ให้ระบายด้วย" (ID06)</p> <p>"เขียนบันทึก" (ID07)</p> <p>"อ่านหนังสือ" (ID07)</p> <p>"บางทีก็เข้าห้องสมุดในห้องเรียนมีอะไรก็ทำ ๆ ไป" (ID07)</p> <p>"ทำแต่งาน...เรียน" (ID08)</p> <p>"เล่นอะไรที่เพื่อนเอามาให้ พยายามทำตัวไม่ว่าง ทำโน่นทำนี่" (ID09)</p> <p>"หนูก็จะเขียนลงกระดาษ" (ID02)</p> <p>"บางทีก็นั่งเขียน....คิดอะไรได้ก็เขียน" (ID09)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
	<p>1.4 การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Seek to Belong)</p> <p>"ถ้าเป็นวันธรรมดาเนี่ย ก็จะคุยกับครู คุยกับครูตลกดี จำได้ก็สบายใจ" (ID01)</p> <p>"เข้ากลุ่มเพื่อนบ้าง" (ID03)</p> <p>"จะไม่อยู่คนเดียว จะอยู่กับเพื่อน" (ID04)</p> <p>"ไปคุยกับครูกลุ่ม" (ID10)</p> <p>"มีเพื่อนมาเล่นด้วย...หนูก็จะไม่เหงา" (ID05)</p> <p>"ไปเล่นกับเพื่อน ... ไปคุย" (ID07)</p> <p>"ไปเล่นกับเพื่อน" (ID07)</p> <p>"หาเพื่อนคุย" (ID09)</p>
<p>2. การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Seeking Social Support) หมายถึง การแสดงความพยายามในการจัดการกับปัญหา โดยอาศัยแหล่งสนับสนุนต่าง ๆ โดยที่มีผู้ให้ข้อมูลเพียง 1 คน (ผู้ให้ข้อมูลรายชื่อที่ 3) ที่ใช้การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ โดยการระบายความรู้สึกออกมาให้เพื่อนฟัง</p>	<p>การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ (Seeking Emotional Social Support)</p> <p>"ร้องไห้ แล้วก็จะพูดให้เพื่อนฟังว่า คิดถึง...คิดถึงเค้า...อยากให้เค้ามาอยู่ด้วย" (ID03)</p> <p>"ระบายออกมาให้เพื่อนฟัง" (ID03)</p>
<p>3. การหลีกเลี่ยง (Avoidance Coping) แสดงถึงความไม่สามารถจะจัดการกับปัญหาได้</p>	<p>เยาวชนหญิงที่กระทำผิดกฎหมายที่มีความรู้สึกว่าหัวสูงหรือค่อนข้างสูงใช้การเผชิญกับความว้าเหวโดยการไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การไม่เกี่ยวข้องกับความคิด การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว และการระบายออกทางอารมณ์ ดังนี้</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>3.1 การไม่เกี่ยวข้องทางพฤติกรรม เยาวชน 6 ใน 11 คน ใช้การไม่เกี่ยวข้องทางพฤติกรรม โดยการนั่งเฉย ไม่ทำอะไร หรือหลับ</p> <p>3.2 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด เยาวชน 3 ใน 11 คน ใช้การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด โดยการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ลืม</p>	<p>3.1 การไม่เกี่ยวข้องทางพฤติกรรม (Behavioral Disengagement หรือ Not Coping)</p> <p>"หนูก็นั่ง ๆ เฉยๆ" (ID02)</p> <p>"ถ้ามันเหงาจริง ๆ ก็หลับไปเลย แม้มันจะหลับไม่ลง ก็หลับตาไว้ ไม่ต้องให้มันเห็นภาพอะไร" (ID02)</p> <p>"บางทีก็นั่งเหม่ออย่างเดียว" (ID04)</p> <p>"...ไม่ทำอะไร..." (ID11)</p> <p>"มันเบื่อก็ก็นั่งเฉยๆ" (ID11)</p> <p>"หนูเหงา หนูก็ไม่คิดอะไร หนูก็หลับไป ให้มันผ่านไปวันหนึ่ง" (ID06)</p> <p>"นั่งคิดอะไรเพลิน ๆ" (ID07)</p> <p>"จะนั่งลอย ๆ นั่งคนเดียว แล้วเหม่อลอยตลอดเวลา" (ID09)</p> <p>"บางทีมันเหม่อลอยไปเอง" (ID09)</p> <p>3.2 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด (Mental Disengagement)</p> <p>"ก็อ้อว่าเบื่อแล้วจะร้องเพลง เบื่อมากเลยร้องอยู่อย่างนั้นนะ ไม่ทำให้คิดอะไร" (ID01)</p> <p>"บางทีก็ร้องเพลง เดี่ยวมันก็ลืม มันก็ไม่คิดอะไร" (ID02)</p> <p>"ถ้ามีงานหนูก็จะนั่งทำ จะได้ไม่ต้องคิดมาก" (ID06)</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>3.3 การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว เขาชน 8 ใน 11 คน จะเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว ไม่อยากพบปะใคร ไม่เล่าให้ใครฟัง โดยผู้ให้ข้อมูลรายที่ 7 ใช้วิธีการนี้ค่อนข้างมาก</p>	<p>“ไม่ต้องคิดอะไร เพราะว่าหนูคิดว่าถ้าเรายังคิดมันก็ยิ่งซ้ำ ผู้ไม่คิดอะไรดีกว่า” (ID01)</p> <p>“ทำให้เหมือนว่าเราน่ะไม่มีมันเราก็ออยู่ได้ ทำเหมือนว่าตัวเองเข้มแข็ง แต่ว่าจริงๆ ไม่ใช่ อ่อนแอ” (ID01)</p> <p>“การกระทำของตัวเองทำให้มันสนุกไปวัน ๆ แต่มันก็เศร้า” (ID02)</p> <p>3.3 การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว (Keep to Self)</p> <p>“หนูไม่อยากพูดให้ใครฟัง หนูอยากอยู่คนเดียว” (ID06)</p> <p>“อยากอยู่คนเดียวแล้วนั่งคิด ๆ ไป” (ID07)</p> <p>“อยากจะทำคนเดียว ไม่อยากจะทำกับใคร อยากจะนั่งคนเดียว แล้วคิดคนเดียว” (ID07)</p> <p>“อยากจะทำเงียบ ๆ แล้วอยากอยู่คนเดียว ไม่ต้องการให้ใครมายุ่ง แล้วก็ไม่ต้องทำให้เพื่อนเห็น... ไม่ต้องการให้เค้าตาม” (ID07)</p> <p>“ไม่อยากเจอใคร อยากออกไปข้างนอกเฉย ๆ อยากเห็นโลกภายนอก” (ID01)</p> <p>“เวลามีปัญหาอะไรจะไม่ยุ่งกับใครเลย ...จะชอบไปอยู่ในมุมหนึ่งที่มันเงียบ มันไม่มีคน” (ID04)</p> <p>“เวลาหนูคิดมาก หนูไม่อยากคุยกับใครอยากอยู่คนเดียว บางทีเราคิดอะไร เราก็ไม่อยากไปยุ่งกับเพื่อนอยากอยู่คนเดียว ไม่ชอบให้ใครมาจุกจิกจู้จี้” (ID07)</p> <p>“ความทุกข์ของเราขอเก็บไว้เองดีกว่า ไม่อยากให้ใคร</p>

หมวดหมู่ (Category)	หมวดหมู่ย่อยและข้อมูล (Sub Category & Data Bit)
<p>3.4 การระบายออกทางอารมณ์ เยาวชน 3 ใน 11 คน ใช้การระบายออกทางอารมณ์ โดยการพูด เขียน หรือ ร้องไห้ออกมาเพื่อระบายความรู้สึก</p>	<p>มารัبری "ไม่อยากให้ใครมาสมน้ำหน้าเรา" (ID10)</p> <p>"...ไม่ชอบเล่าให้คนอื่นฟัง..." (ID05)</p> <p>"ปกติหนูไม่ใช่คนคุยเก่งนะ ... หนูไม่ค่อย เจ็บ มีอะไร หนูก็เก็บไว้ในใจ ไม่พูดออกมาให้เค้ารู้ความรู้สึกเรา" (ID09)</p> <p>"อยากกลับมานั่งกอดเข้าคนเดียว" (ID02)</p> <p>"...ไม่บอกใคร เก็บเอาไว้..." (ID05)</p> <p>"หนูเก็บความทุกข์ไว้คนเดียว" (ID10)</p> <p>"นั่งคนเดียวแล้วก็คิด แต่ไม่พูดอะไรออกมา" (ID02)</p> <p>"อยากอยู่คนเดียว" (ID07)</p> <p>3.4 การระบายออกทางอารมณ์ (Focus on Venting of Emotion)</p> <p>"พูดให้มีเสียงออกมา มันเหมือนกับว่าเราได้ระบาย ออกมา" (ID02)</p> <p>"เราหงาไม่รู้จะทำยังไง อยู่ ๆ มันก็นั่งร้องไห้ออกมา" (ID02)</p> <p>"มันก็มีเหงามันก็ร้องไห้ออกมา ทำอะไรไม่ได้" (ID03)</p> <p>"หากกระดาษปากกามาเขียนระบายความรู้สึก" (ID08)</p>

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว จุฑามาศ ฉัตรโอฟารกุล เกิดเมื่อวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2522 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาจิตวิทยา ตามหลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปีการศึกษา 2543 และเข้าศึกษา ต่อในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2544

ประสบการณ์เกี่ยวกับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

1.	เป็นสมาชิกกลุ่มจิตสัมพันธ์	จำนวน 1	ครั้ง
2.	เป็นสมาชิกกลุ่มพัฒนาตน	จำนวน 1	ครั้ง
3.	เป็นผู้นำกลุ่มจิตสัมพันธ์	จำนวน 4	ครั้ง
4.	เป็นผู้นำกลุ่มพัฒนาตน	จำนวน 7	ครั้ง

ประสบการณ์เกี่ยวกับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล จำนวน 15 ครั้ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย